

Trêu đùa lòng vua

Contents

Trêu đùa lòng vua	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	20
4. Chương 04	26
5. Chương 05	33
6. Chương 06	42
7. Chương 07	49
8. Chương 08	58
9. Chương 09	66
10. Chương 10- End	73

Trêu đùa lòng vua

Giới thiệu

Văn án: Trời ạ! Chắc là bình thường nàng thấp hương bái Phật không đủ thành kính. Nên ông trời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-dua-long-vua>

1. Chương 01

Trong thành Lạc Dương, tháng năm là mùa khô muôn hoa đua nở, trong ao lớn nhỏ khắp nơi hoa sen nở đầy, hoa sen nhiều vô kể làm bạn trong hồ...không những hấp dẫn đám người bình thường đến thưởng thức, mà ngay cả những tiểu thư khuê các ngày thường ít khi xuất môn, cũng tụ họp thành một hàng dài, để thưởng thức cảnh đẹp hiếm thấy này.

Các tiểu thư khuê các thưởng thức muôn hoa trong hồ, còn đám người bên cạnh thì thưởng thức “Bức tranh tươi đẹp” đó, bình phẩm về dung mạo của các nàng từ đầu đến chân.

Cảnh hoa lẫn người tựa như một bức tranh khoe sắc, vẻ đẹp không phân hơn kém, khiến người ta muốn nhìn không thể nhìn đi nơi khác, ý loạn tình mê.

Trong đám người chợt xuất hiện một công tử quyền quý, từ cách ăn mặc, cử chỉ và lời nói đều mang đậm khí chất nho nhã của thư sinh, nhưng không ai phát hiện thật ra nàng là thân con gái.

Liễu Ngâm Nguyệt phe phẩy cây quạt màu trắng, tướng mạo tuấn mỹ kinh người, làm cho các cô nương khác nhìn không được kinh ngạc la lên, trộm nhìn “hắn” đến chảy nước miếng.

Liễu Ngâm Nguyệt cũng giống như mấy công tử bình thường khác, thưởng thức vẻ đẹp của những tiểu thư khuê tú, bắt chước cử chỉ phong lưu tiêu sái không khác gì nam nhân bình thường, rung đùi đắc ý khen ngợi “Quả nhiên rất xinh đẹp, vẻ xinh tươi bắn ra bốn phía, ngay cả muôn hoa trong hồ cũng trở nên thất sắc, khó trách cổ nhân thường nói ‘Người đẹp hơn hoa’, rất đúng, rất đúng!”

“Thư đồng” luôn đi theo bên cạnh cố gắng khuyên bảo chủ của mình “Tiểu thư, mình đi nhanh đi Nếu để lão gia biết ngài không nghe lời lại cãi nam trang, nô tỳ không bị đánh chết mới là lạ!”

“Người gấp cái gì! Chỉ cần người biết giữ mồm giữ miệng, cha chắc chắn sẽ không biết” Liễu Ngâm Nguyệt liếc nha hoàn Tiểu Nhân một cái “Còn nữa, người phải gọi ta là ‘công tử’, người là một “thư đồng” mau quên.”

Tiểu Nhân liền ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng vẫn thấy vô cùng bất ổn, âm thầm cầu nguyện, tốt nhất là đừng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Nàng thực không hiểu sao lúc nào tiểu thư cũng không nghe lời lão gia, thừa dịp hoa quý* mỗi năm một lần, liền cãi nam trang lén đi ra ngoài, sao không trang điểm đẹp đẽ, để ọi người có thể nhìn thấy dung mạo khuynh quốc khuynh thành của tiểu thư, biết thiên kim Lễ Bộ Thượng thư Liễu Ngâm Nguyệt, xinh đẹp xuất sắc đến cỡ nào?

“Tiểu Nhân tử, đi thôi! Thiên kim của Lý đại nhân cũng đến đây.”

Cái gì? “Tiểu nhân tử” ? Người ta không phải thái giám nha! Tiểu thư sao lại đặt tên kỳ cục như vậy. Tiểu Nhân bĩu môi, cố nén giận nghĩ thầm.

“Cái gì? Tiểu. . . . Công tử, công tử, ngài đi chỗ nào vậy?” Tiểu Nhân cố gắng đuổi theo tiểu thư sắp khuất bóng trong đám người.

“Người đi nhanh đi! Chỗ kia có đám công tử tụ họp, đang bình phẩm thiên kim của Lý đại nhân .” Nàng chỉ chỉ về phía trước.

“Công tử, đừng qua đó, nếu để Lý tiểu thư nhận ra ngài, thì sẽ phiền phức.”

“Yên tâm! Ta cãi trang như vậy, cho dù cha mẹ đứng trước mặt, cũng không nhận ra ta.” Nàng tràn đầy tự tin, dĩ nhiên không để ý đến lời của Tiểu Nhân .

Liễu Ngâm Nguyệt nghe nhìn lại, đám người tụ tập phía trước cứ cản trở tầm mắt của nàng, đành nói với Tiểu Nhân “Chúng ta đi đến phía trước một chút nữa, đi xem mấy tên công tử thiếu gia kia.”

“Công tử, ngài thông suốt rồi sao? Cuối cùng cũng có hứng thú với nam nhân.” Tiểu Nha vui sướng hỏi.

“Ngu ngốc!” Liễu Ngâm Nguyệt gõ gõ đầu của nàng một cái “Ta chỉ muốn nghe đám nam nhân này bình luận về nữ nhân như thế nào “

“Bình luận? Nghe để làm chi?” Tiểu Nhân sờ sờ trán, bĩu môi lẩm bẩm.

“Để cho người biết, con cháu quan lại cuồng vọng tự cao như thế nào!” Nàng nói xong liền hướng về phía công tử nhà giàu mà đi.

Lời của tiểu thư, Tiểu Nhân nghe như vẹt nghe sấm, nàng lẩm bẩm tự hỏi, sau đó cố gắng chạy nhanh để bắt kịp tiểu thư . Dù sao, nàng mãi mãi cũng không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng của tiểu thư.

Hoa quý mỗi năm chỉ có một lần, tạo cơ hội cho các khuê tú danh môn bình thường ít khi xuất đầu lộ diện có cơ hội để ra ngoài quen bạn. Đây là một dịp hiếm có đối với quan lại triều thần nào trong nhà có khuê nữ tới tuổi cập hạ đều hy vọng nhân dịp này thanh danh cùng mỹ mạo của nữ nhi được mọi người biết đến, để các con cháu danh môn thế gia tìm đến kết thân, tạo được một hôn nhân tuyệt hảo.

Phụ thân của Liễu Ngâm Nguyệt là Liễu Nham, chức quan Lễ bộ Thượng thư, thân là triều thần trong cung, sau khi nữ nhi tới tuổi cập kê, đương nhiên muốn tìm một mối hôn nhân tốt đẹp cho nữ nhi, hoa quý hàng năm ông đều kêu nữ nhi suốt ngày ru rú trong nhà xuất môn ngắm hoa, hy vọng nàng có thể tìm được lương duyên, giải quyết xong tâm nguyện của bậc cha mẹ.

Bất quá, ông trăm ngàn lần cũng không ngờ, nữ nhi của mình bình thường trông nhu nhược yếu đuối, kỳ thực vô cùng quật cường, tuy ngoài mặt cái gì cũng nhu thuận nghe lời, thật ra là rất cương nghị có chủ kiến; hàng năm nàng đều dấu ông cái nam trang, giống như những công tử khác ra ngoài “ngắm hoa ngắm người đẹp” dung mạo của Liễu Ngâm Nguyệt ít ai biết đến, dĩ nhiên cũng sẽ không có ai bàn tán về “Vẻ xinh đẹp của nàng” , vì vậy cho dù nàng đã mười tám tuổi, vẫn cứ như vậy, không hề có ai đến nhà ngõ ý kết thân .

Liễu Ngâm Nguyệt lúc này thản nhiên trà trộn vào đám nam nhân đang tranh cãi, lắng nghe lời bình của bọn họ.

“Vị cô nương tay cầm khăn lụa màu hồng phấn kia, tướng mạo thật đẹp, Triệu huynh, huynh thấy thế nào?”

“Ta thấy nha hoàn bên cạnh nàng mới thật động lòng người, so với chủ nhân hấp dẫn hơn nhiều lắm .” Một nam tử khác trả lời.

Theo hướng chỉ của hắn, các bằng hữu cũng đưa mắt nhìn nha hoàn kia, chưa hiểu rõ vì vậy hỏi ” Nha hoàn kia nhan sắc bình thường, cũng không có gì đặc biệt lắm, Triệu huynh dựa vào cái gì bảo nàng mê người hơn so với chủ nhân?”

“Vậy là các người không hiểu rồi, nha hoàn kia dáng người đầy đặn mượt mà, nếu ôm vào sẽ thoải mái vô cùng, trái lại tiểu thư nhà nàng, dáng người quá gầy, nếu lên giường chỉ sợ...”

Đám nam nhân chợt hiểu ra, để lộ nụ cười hèn mọn, còn bồi thêm “ Triệu huynh đúng là tâm tư hơn người, suy nghĩ thấu đáo, xem ra, đúng là nha hoàn kia mê người hơn tiểu thư, vậy người đến quý phủ cầu hôn, không những cầu thân lấy tiểu thư, còn yêu cầu thêm nha hoàn đi theo !”

“Ồngốc! Tiểu thư lấy chồng, làm gì có nha hoàn đi theo làm của hồi môn?”

Mọi người lại cười một trận, tiếng cười càng thêm cuồng vọng .

Liễu Ngâm Nguyệt cười lạnh, ra khỏi đám nam nhân đi nhanh về phía trước.

“Công tử, bọn họ thật là xấu tính, ngay cả nha hoàn cũng có ý xấu” Tiểu Nhân đi theo bên cạnh nàng, nhỏ giọng nén giận.

“Cũng không hẳn, người muốn tìm hiểu nam nhân, trước hết phải bước vào thế giới của nam nhân, như thế mới có thể hiểu rõ suy nghĩ của họ, thấy rõ bộ mặt thật của họ.”

Tiểu Nhân gật đầu, giống như đã hiểu rõ, lại hỏi “Vì vậy cho đến bây giờ ngài chậm chạp không chịu lập gia đình, là bởi vì chán ghét nam nhân háo sắc?”

“Đó là một trong những nguyên nhân thôi.”

“Nhưng không phải ai cũng như vậy, tiểu thư không nên vợ đũa cả nắm nha! “

Ánh mắt Liễu Ngâm Nguyệt ánh lên vẻ kiên quyết, thấp giọng trả lời “Đa phần nam nhân bây giờ, người nào không phải tam thể tứ thiếp? Nếu bắt ta phải cùng một phu quân với nữ nhân khác, ta thà rằng cả đời không lấy chồng!”

Phụ thân của nàng có tới bốn thê thiếp, nhưng mẹ lại nói đại trượng phu nên như vậy, ngay cả ba huynh trưởng của nàng cũng thê thiếp thành đàn, còn có tỷ nữ đẹp hầu hạ, làm nàng thật sự không dám lĩnh giáo.

“Lão gia cùng phu nhân không nghĩ vậy, tiểu thư ngài thoát được một lúc, không thể trốn tránh suốt đời.”

Ánh mắt đẹp thông minh của Liễu Ngâm Nguyệt tràn đầy kiên quyết, giọng điệu giống như đang tuyên cáo “Nếu cha mẹ ép ta, ta sẽ rời khỏi nhà, làm bạn thanh đấng, tuyệt đối không thỏa hiệp.”

Tiểu Nhân trợn mắt khuyển giải chủ tử “Tiểu thư, ngài đừng nghĩ quẩn!”

“Người lại quên hử, phải gọi ta là ‘công tử.’”

“Dạ ‘Công tử’ bắt quá ngài ngàn vạn lần đừng suy nghĩ bậy bạ, lão gia với phu nhân yêu thương ngài như vậy, nhưng đừng.—” Tiểu Nhân còn chưa nói xong đã bị tiểu thư đột nhiên đưa tay ngăn lại.

Liễu Ngâm Nguyệt nhìn về phía trước, sự xôn xao của đám người làm nàng cũng bắt đầu chú ý.

“Hình như có chuyện gì xảy ra, chúng ta qua xem đi.” Nàng nói xong liền đi nhanh về phía trước, Tiểu Nhân cũng gấp gáp chạy theo.

Thì ra đám người đó là con cháu vương tôn quý tộc, trong đó có ba vị công tử nổi bật bất phàm nhất, sự xuất hiện của bọn họ thu hút chú ý của đám người thưởng hoa, cũng hấp dẫn ánh mắt của biết bao cô nương.

Dung nhan anh tuấn của ba người họ xuất sắc hơn đám người chung quanh rất nhiều, dáng vẻ trác tuyệt toát ra quý khí vương giả, làm cho các nam tử chung quanh tự biết mình không bằng, thức thời đi xa xa bọn họ, không muốn mình bị coi như nền đất.

Ba công tử này, người thì mặc y bào màu xanh, người thì màu trắng, người lại màu vàng, bên người còn có hai tên tùy tùng, cả đám người bọn họ đang đi vào một chỗ thích hợp trong chòi nghỉ mát để thưởng hoa. Tất nhiên, nơi tốt sớm đã bị chiếm hết, nhưng kỳ lạ chính là ba nam tử kia vừa đi tới, đám người ngồi trên ghế đá liền tự động đứng dậy đi nơi khác.

Chứng kiến một màn như vậy, Liễu Ngâm Nguyệt tò mò vô cùng, hỏi một vị đại thẩm bên ngoài để tìm hiểu “Xin hỏi đại thẩm, bọn họ là ai vậy?”

Đại thẩm trợn mắt thật to, đánh giá Liễu Ngâm Nguyệt từ trên xuống dưới một hồi mới nói “Xem ra công tử là người nơi khác đến? Nên mới không biết đại danh của tam Vương gia Lí Văn Tĩnh !”

“Lí Văn Tĩnh? Là người nào vậy?”

“Chính là đại gia mặc đồ màu trắng đó! Còn người áo xanh bên cạnh chính là tướng quân Tiêu Cán Tiêu Ly, người áo vàng chính là nhị công tử Khang Trọng Lâm của trung thư lệnh đại nhân .”

“Vậy sao?” Liễu Ngâm Nguyệt mở to mắt tò mò nhìn kỹ ba người kia.

“Mỗi khi ba người này xuất hiện, các cô nương nhìn thấy đều mặt đỏ tim đập, nhất là tam Vương gia phong lưu anh tuấn kia, thần thái bất phàm chính là vũ khí lợi hại nhất, làm toàn bộ các cô nương ở kinh thành đều mê mẩn, giấc mộng của mỗi cô nương là gả cho hắn, nếu ta trẻ hơn một chút thì.”

Vị đại thẩm kia thao thao bất tuyệt một hồi, đôi mắt ý loạn tình mê nhìn thẳng tam vương gia, bộ dáng giống như mấy thiếu nữ đang tương tư làm Liễu Ngâm Nguyệt nhìn mà buồn cười.

Tên vương gia kia có mị lực đến vậy sao? Nàng tò mò nhìn nam nhân áo trắng, anh tuấn đúng là anh tuấn, bất quá, dù sao nàng cũng có đệ đệ nhỏ hơn một tuổi vô cùng xuất chúng, nhìn hắn từ nhỏ đến lớn, cho nên đối với mấy tên nam nhân anh tuấn cũng sớm miễn dịch, không giống các cô nương khác vừa nhìn thấy mỹ nam liền trợn mắt há mồm, liền tiếp tở về yếu điệu xinh đẹp mong sao thu hút được ánh mắt của vị tam Vương gia kia.

Tiêu Cán Tiêu Ly dẫn đầu bắt chuyện với nam tử áo trắng “Vương gia, đây chính là nơi nổi tiếng để thưởng hoa mà mọi người thường gọi là ‘Vọng Nhan đình’”

Ánh mắt Lí Văn Tĩnh tràn ngập hứng thú, tiếng nói mạnh mẽ trong trẻo “Sao lại gọi là ‘Vọng Nhan đình’?”

Khang Trọng Lâm bổ sung thêm “Nơi này hàng năm hoa sen quý đều nở rộ, giống như yến tiệc hoa sen vậy đó, hầu như tất cả các thiên kim quan lại thế gia đều tham dự, chỉ có tại đây, mọi người mới có thể nhìn thấy được dung mạo của các nàng. Cho nên hàng năm dịp này đều hấp dẫn các vương tôn công tử và dân chúng, đến đây để thưởng thức dung tư của các nàng. Hoa sen chỉ là phần thưởng phụ, thưởng thức nhan

sắc các nàng mới là mục đích chủ yếu, cho nên đình để thưởng hoa được mọi người gọi là ‘Vọng Nhan đình’ ”.

Ba người lại nhìn nhau cười, Lí Văn Tĩnh nhân nhả gấp quạt lại, đôi mắt tuấn mỹ bức người vô cùng hứng thú nhìn thực nữ danh môn đối diện, làm cho nhóm này ai nấy cúi đầu thẹn thùng.

A, thì ra một tên hoa hoa công tử*! Liễu Ngâm Nguyệt có chút khinh bỉ nhìn hắn, còn tưởng rằng tên vương gia kia ba đầu sáu tay thế nào làm bao nhiêu nữ nhân si mê, bắt quá chỉ được cái diện mạo tuấn tú, nháy mắt một cái, thì các tiểu thư khuê tú liền thẹn thùng? Nàng cười nhạt nghĩ.

(*ý chỉ mấy tên ăn chơi háo sắc)

“ Công tử, có gì vui sao mà ngài cười thế?” Tiểu Nhân tò mò hỏi.

“Không có gì, người nhìn kia, đám mỹ nam mỹ nữ kia cứ liếc mắt đưa tình, nhìn rất thú vị nha.”

Tiểu Nhân đến bên tai chủ tử, nhỏ giọng nói “ Nếu ‘công tử’ không phục thân phận nữ nhi, đến lúc đó toàn bộ nam nhân trong kinh thành không ai mà không nhìn tiểu thư, ánh mắt cũng không chớp một cái.”

“Nhiều chuyện!” Liễu Ngâm Nguyệt thúc nàng một cái.

Lúc này, đám người kia lại nổi lên một trận ồn ào, có một cỗ kiệu hoa lệ xuất hiện trước mắt mọi người, thật không biết là danh môn khuê tú nào đến đây thưởng hoa, mọi người ai nấy đều ngẩn ngơ cổ thăm dò.

Màn kiệu vừa mở, liền thấy một bóng hình xinh đẹp yêu kiều tùy ý để nha hoàn đỡ xuống, nàng dùng cái quạt bằng lụa thẹn thùng che mặt lại, cho dù không nhìn thấy được diện mạo, nhưng dáng vẻ thướt tha yếu điệu cũng đủ làm bao nhiêu nam tử mê mẩn tâm thần, dáng người rất tốt, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ tưởng tượng cô nương này xinh đẹp như thế nào.

Từ dân chúng bình thường đến các vương tôn công tử đều bị cô nương này thu hút. Mọi người ai cũng chăm chú nhìn cô nương này chú, ai nấy đều mong có thể nhìn thấy dung nhan, thỏa mãn nhả hứng ngắm cảnh đẹp.

Nàng kia xoay người, như muốn thỏa mãn mong muốn của mọi người, cô nương thần bí này buông quạt lụa xuống, để lộ một dung mạo giống y như nam nhân .

Thoáng chốc bốn phía lặng im không tiếng động, từ “si mê” biến thành “sợ hãi”, “rung động” trở nên “co rúm”. [ĐĐ: đáng đời mấy tên mê gái =))]

Chẳng có gì xinh đẹp cả, chỉ có một khuôn mặt rõ như trên người người ta, mọi người lặng ngắt như tờ, sau đó toàn bộ giật mình, chỉ trong chốc lát đám nam nhân thì bắt đầu tỏ vẻ bận rộn, ngâm thơ đối từ với nhau! Có việc cáo từ! Làm như còn chưa có chuyện gì xảy ra, đối với sóng mắt đưa tình của chung vô diêm* kia làm như không thấy.

(*từ để chỉ những người con gái xấu xí)

Tiểu Nhân nhin không được cười ra tiếng, liền nhận được ánh mắt cảnh cáo của chủ tử .

Liễu Ngâm Nguyệt quay qua một bên hỏi vị đại thẩm lúc này “Xin hỏi đại thẩm, nữ tử kia là thiên kim nhà ai?”

“Nàng nha, là nữ nhi duy nhất của Viên Ngàn Bá, bộ dạng cùng tính tình thế này cho nên đã hơn hai mươi mà vẫn chưa ai dám hỏi.”

“Viên Ngàn Bá là ai ?” Liễu Ngâm Nguyệt tò mò hỏi.

“Công tử, người hỏi đúng người rồi, người khác có thể không biết, nhưng ta thì biết rõ ràng tường tận. Viên Ngàn Bá kia là phú thương ba tháng trước đến kinh thành, chuyên mở tửu quán làm ăn, người làm hơn một ngàn, dưỡng một đám công phu tốt làm bảo tiêu, tất cả mọi người xưng hắn Bá gia, tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là giúp hôn ngọc quý trên tay năm ấy vừa mười chín tìm được một vị hôn phu tốt.” Đại thẩm bộ dáng kiêu ngạo, như thể phở lớn ngo nhỏ bà đều nắm rõ tin tức trong lòng bàn tay.

Liễu Ngâm Nguyệt âm thầm đánh giá đại thẩm trước mặt, chấp tay nịnh nọt khen “Xem ra đại thẩm chuyên giúp người khác se sợi tơ hồng, sự nghiệp mai mối vĩ đại?”

Cái miệng rộng của vị đại thẩm kia há thành một vòng tròn màu đỏ, vui vẻ nói “Công tử thật thông minh, đoán rất chính xác! Mọi người thường gọi ta là bà mối Trương, thật không dám dấu, tháng trước Bá gia còn tặng riêng nhiều hoàng kim cho ta, muốn ta giúp hấn chọn cho nữ nhi một tấm chồng tốt!”

“Tặng nhiều hoàng kim? Xem ra Viên Ngàn Bá kia thật sự xa hoa nha .”

“Cũng phải thôi! Hôm nay hấn còn mở tiệc chiêu đãi khách ở Kim Ngọc lâu, chiêu đãi vọng tộc trong thành!”

Liễu Ngâm Nguyệt cười nhạt, nghe xong tin tức của bà mối Trương, nàng đưa mắt nhìn đám nam nhân đang thưởng thức dung mạo của mỹ nữ, không khỏi thở dài. Nữ tử xinh đẹp, thì mỗi một phong thái cử chỉ đều dễ dàng được đám nam nhân tán thưởng không ngớt; còn nữ tử xấu xí, thì tự đương phải nhận sự nhạo báng của kẻ khác.

Nàng sẽ không là một trong số những nữ tử đó, nàng không muốn bị xem như món hàng để nam nhân tùy ý đánh giá.

“Tiểu nhân tử, chúng ta đi chỗ khác mua sắm.”

Vẫn là cải trang thành nam nhân tốt hơn, có thể thoải mái đi trên đường, không cần phải để ý bắn khoăn những lễ giáo của thế tục đối với nữ nhân, cái gì không được nhìn tới lui chớp mắt, cái gì tam thước kim liên, bây giờ nàng cứ nhìn chung quanh, có thể vào quán uống trà, hưởng thụ một ngày không gò bó câu nệ, tuy rằng những ngày như vậy sẽ không còn dài, nhưng cũng đủ để nàng tranh thủ hưởng thụ nửa đời người. Nếu nàng có thể kéo dài hôn sự này, thì mong ước thuở nhỏ có một cuộc sống tiêu điều tự tại vẫn có thể duy trì.

“ ‘Công tử’, ngài nhìn đối diện kia!”

“Chuyện gì?”

Nương theo hướng chỉ của Tiểu Nhân, nàng liền nhìn thấy một vị công tử đang mù mịt nhìn một cô nương dung mạo xinh đẹp, người hầu của vị công tử này thì vây quanh cô nương cùng nha hoàn, đúng là một tên thiếu gia sống trong nhung lụa quen thói kiêu ngạo, giữa ban ngày ban mặt mà lại đùa giỡn con gái đang hoàng.

“Đùa hay sao! Giữa thanh thiên bạch nhật, tên háo sắc này dám tự tiện khi dễ thiếu nữ nhà lành? Người khác cho phép, nhưng Liễu Ngâm Nguyệt này thì không!” Nàng nói xong liền đi nhanh về phía trước.

“Tiểu. . . . công tử, đừng đi nha!” Tiểu Nhân chạy theo, cố gắng ngăn cản ý tưởng “gặp chuyện bất bình, ra tay tương trợ” của nàng.

“Người không thấy tên sắc lang kia khi dễ khuê nữ nhà lành sao? “

“Đúng là nhìn thấy, nhưng mà ngài đừng nhiều chuyện!”

“Đồ nhát gan! Người sợ phiền phức thì né qua một bên, đừng cản trở ta!”

“Không được đâu! Nếu không cẩn thận để lộ ngài nữ cải nam trang...Chuyện này nếu lọt vào tai lão gia thì không nói, lỡ ngài mà bị thương, Tiểu Nhân có chín cái mạng không cũng không sống nổi đâu!”

Nghe nhà hoàn nhắc nhở, Liễu Ngâm Nguyệt mới sững lại suy tư chốc lát. Đúng vậy! Việc này không thể lộ mãng, lỡ phá hủy thanh danh của cha thì không tốt, phải dùng đầu óc mới được.

Đột nhiên nghĩ ra một kế, nàng liền ghé sát lỗ tai Tiểu Nhân, thông báo kế hoạch của mình.

Gương mặt tựa phù dung của Tô Thiển Nhân trắng bệch, ôm chặt lấy hai nha hoàn bên cạnh, sợ hãi nhìn đám nam nhân đang chắn đường các nàng.

“Vị công tử này, tiểu nữ tử cùng ngài không hề quen biết, sao lại không nhường đường?”

Bộ mặt của Đỗ Quan Bác tràn đầy tà ý, mê đắm nhìn nàng đắm đuối. Trong phạm vi mười dặm, hấn chưa từng gặp qua cô nương nào xinh đẹp như vậy, mấy tên người hầu vây quanh các nàng, cũng rất cẩn thận thưởng thức mỹ mạo yêu kiều, trong lòng thầm nghĩ không biết nàng là cô nương nhà ai? Hấn liền hỏi tên, muốn chọn ngày tốt để đến nhà dạm hỏi, lấy về nhà làm tiểu thiếp thứ tám.

“Cô nương nếu không nói ra phương danh, tiểu sinh sẽ không bỏ cuộc.”

Nha hoàn Thuý Ngọc anh dũng che chắn trước mặt chủ tử, quát “Các người mau tránh ra, đừng có cản đường của tiểu thư nhà ta.”

” Nha đầu thúì, không phải nói chuyện với người, tránh ra!” Nha hoàn kia liền bị Đỗ Quan Bác mạnh tay đẩy qua một bên, đám tùy tùng lập tức chắn ngang ở phía sau.

Tô Thiển Nhân sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, sớm biết thế nên nghe lời nhũ nương ngồi kiệu xuất môn. Bởi vì nhất thời vui vẻ, rất có hứng đi dạo phố, chỉ mang nha hoàn Thuý Ngọc đi theo, lúc này là hoa quý mỗi năm chỉ có một lần, nên học theo bàn dân bá tánh đi dạo đường cái, không ngờ lại gặp đám háo sắc.

“Người ta nói yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Tiểu sinh chỉ muốn biết phương danh của cô nương, đâu có ý xấu? ” Hắn nói, gấp lại cây quạt rồi nâng cằm nàng lên.

Tô Thiển Nhân vì hành động vượt quá lễ giáo của hắn mà có chút khiếp sợ lùi về sau “Công tử, xin hãy tự trọng, nếu còn vô lễ như vậy, tiểu nữ...tiểu nữ...”

“Có gì mà thẹn thùng, cùng lắm tiểu sinh sẽ chịu trách nhiệm về danh tiết của cô nương , chỉ cần cô nương gạt đầu, ta lập tức dùng kiệu tám người khiêng rước cô nương về nhà, để cô có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời không hết, cầm y ngọc thực, vàng bạc châu báu, muốn gì có đó!”

Tô Thiển Nhân bị bức đến góc tường mới phát hiện mình đã hết đường lui, thấy nam nhân trước mặt tràn đầy tà ý càng ngày càng đến gần, trở nên hỗn loạn vô cùng, không biết phải làm sao.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gương mặt Đỗ Quan Bác trong nháy mắt đã gần kề cũng may có một cây quạt chặn lại, nếu không thiếu chút nữa mũi hắn đã đụng vào nàng.

Va chạm bất ngờ làm Đỗ Quan Bác nhất thời thối lui, quay đầu xem coi ai dám lớn mật như vậy, cư nhiên dám phá hỏng chuyện tốt của hắn?

“Người là ai?” Hắn ngêng mặt nhìn tên Trình Giáo Kim đột nhiên xuất hiện.

Gương mặt Liễu Ngâm Nguyệt tươi cười gấp quạt giấy lại, không chút hoang mang hỏi “Xin hỏi đại danh của các hạ?”

Một tên trong đám người hầu của Đỗ Quan Bác nói “Người từ đâu tới? Cư nhiên lại không biết Đỗ đại gia鼎鼎 đại danh nổi danh là con nhà quyền quý, dám làm mất nhã hứng nói chuyện phiếm với cô nương của thiếu gia, người muốn chết sao?”

Liễu Ngâm Nguyệt ra vẻ vừa nghe chuyện gì trọng đại lắm, chấp tay nói “Thì ra là công tử của Huyện thái gia đồ đại nhân, Đỗ thiếu gia nha.”

“Biết rồi còn không mau biến đi, đừng có rối hơi mà quẩn chuyện của thiếu gia nhà ta!”

“Rảnh rồi thì không, nhưng chuyện nhà thật không thể không quẩn.”

“Chuyện nhà?” Đỗ Quan Bác âm thầm đánh giá nam nhân eo lả trước mặt “Cái gì mà chuyện nhà?”

“Thật không nói dối, cô nương này chính là muội muội của tiểu đệ, tiểu đệ cũng chính là huynh trưởng của nàng.”

Tô Thiển Nhân đổi lời của nàng nháy mắt giật mình ngơ ngẩn, bất quá lập tức biết vị công tử này là vì giúp nàng giải vây mà cố ý nói như vậy.

Vừa nghe Liễu Ngâm Nguyệt nói như vậy, tên Đỗ Quan Bác kia lập tức thay đổi sắc mặt, xu nịnh cười nói “Thì ra là huynh trưởng của cô nương đây, thất kính thất kính!”

“Đỗ huynh, xin mời vừa đi vừa nói chuyện” Liễu Ngâm Nguyệt đưa tay mời nhỏ giọng bên tai hắn “Người thông minh nhìn vào biết liền, Đỗ huynh đây coi trọng tiểu muội, muốn lấy nàng làm thiếp, đúng không? ”

Đỗ Quan Bác liền gật gật đầu, vội vàng tiếp lời “Nếu huynh hứa gả lệnh muội cho Đỗ Quan Bác ta, sinh lễ...” “

Liễu Ngâm Nguyệt chặn họng hắn “Đỗ huynh gia thế hiển hách, gia tài ngàn vạn, tiểu đệ sớm đã nghe danh, tiểu muội được gả cho người chính là vinh dự, tiểu đệ cầu còn không được!”

Đỗ Quan Bác vui vẻ nói “Đâu có đâu có! Ngày mai chúng tôi sẽ đến nhà dạm hỏi!”

“Cần gì chờ ngày mai, sao hôm nay Đỗ huynh không gặp mặt gia phụ, đem việc này ấn định. Đúng lúc gia phụ ở tại Kim Ngọc Lâu dự yến tiệc, Đỗ huynh sao không thừa cơ hội làm quen với gia phụ, rồi nói tới chuyện hôn nhân này luôn?”

“Vậy thì làm phiền, như vậy làm phiền huynh đài dẫn ta đi.” Nghe vậy, máu hạo sắc của Đỗ Quan Bác lại nổi lên, vội vàng chấp tay thở dài.

Đúng lúc Tiểu Nhân vừa dẫn một nam nhân đến, vừa đúng thời gian Liễu Ngâm Nguyệt suy đoán.

“Không cần đến ngu đệ dẫn đi, gia phụ đã phái người đến, mời Đỗ huynh đi theo gia nhân là được.”

Tiểu Nhân vừa đến gần, liền nháy mắt ra ám hiệu với chủ nhân, khom người cúi chào Đỗ Quan Bác “Công tử!”

Phía sau Tiểu Nhân chính là thủ hạ của Viên Ngàn Bá, hắn nhìn Đỗ Quan Bác hỏi: “Chính là vị công tử này muốn kết thân với lão gia nhà ta?”

“Đúng là tại hạ.” Đỗ quan Bác mỉm cười nói.

“Xin đi theo ta.” Hắn nói xong liền xoay người đi.

Liễu Ngâm Nguyệt cũng làm thế thỉnh Đỗ Quan Bác tùy tiện mà đi, vẻ mặt vẫn như cũ tươi cười trong sáng, Đỗ Quan Bác cũng không hề nghi ngờ hắn, liền ra lệnh cho tất cả gia nhân theo bên người đi theo sau gia nhân kia.

Chờ đến khi bọn họ đã bước qua cửa Kim Ngọc Lâu, Liễu Ngâm Nguyệt lập tức kéo Tô Thiển Nhân “Chúng ta chạy mau!”

Tô Thiển Nhân còn định hỏi rõ mọi chuyện, cứ ngỡ người ra để Liễu Ngâm Nguyệt nắm chặt tay lôi nàng chạy đi. Chạy gần mười mấy ngõ nhỏ hai người mới dừng lại, tranh thủ hít ra thở vào, thở dốc không ngừng.

“Cô nương, không có việc gì, đến đây chắc an toàn rồi.” Liễu Ngâm Nguyệt thở hồng hộc nói.

Tô Thiển Nhân ề dề rút tay khỏi tay Liễu Ngâm Nguyệt, hai gò má đỏ ửng, bộ dáng không biết phải làm thế nào.

Phát hiện sự e dè của nàng, Liễu Ngâm Nguyệt mới nhớ mình đang cải trang nam nhân, vừa rồi chỉ lo chạy trốn, nên quên mất lễ giáo nam nữ thụ thụ bất thân, tự nhiên lại đi nắm tay cô nương người ta, đúng là thất lễ nha!

” Cô nương, thất lễ ,” Liễu Ngâm Nguyệt chấp tay giải thích.

Tô Thiển Nhân mềm nhẹ như nước cúi người nói “Không dám, được công tử cứu giúp, Thiển Nhân cảm kích vô cùng.”

“Thiển Nhân? Tên của cô nương thật đẹp.”

Hai má Tô Thiển Nhân lại một lần nữa ửng hồng, ý cười ngại ngùng, được thế nhưng lại không khoa trương già mồm, chắc chắn là thẹn thùng .

“ Công tử , chúng ta đi thôi.” Tiểu Nhân một bên thúc giục.

Nguy rồi! Không được chậm trễ, phải thừa dịp phụ thân còn chưa hồi phủ để thay lại nữ trang.

“Thiển Nhân cô nương, ta phải đi rồi. Mọi người cũng trở về đi, tránh để đám người Đỗ Quan Bác đuổi theo, lần sau xuất môn nên cẩn thận hơn, tiểu sinh cáo từ.”

Nói xong Liễu Ngâm Nguyệt chủ tớ hai người liền vội vàng rời đi. Tô Thiển Nhân mở miệng muốn kêu lại, nhưng vì lễ giáo lại xấu hổ không dám lên tiếng, nhưng nàng còn chưa kịp hỏi tên đối phương nha.

Nha hoàn đứng một bên, phát hiện dưới đất có một miếng ngọc bội, liền nhặt lên.

“Ai nha! Tiểu thư, vị công tử kia đánh rơi ngọc bội, hay ta đuổi theo trả lại cho hắn?”

Tô Thiển Nhân tiếp nhận ngọc bội trong tay nha hoàn, sau đó nhìn kỹ, chất ngọc trong suốt đẹp đẽ là loại ngọc thượng đẳng, trên ngọc có khắc một chữ “Liễu”.

Thì ra vị công tử kia họ Liễu, đáng tiếc lại không có tên, nàng cảm thấy tiếc nuối vô cùng, nhưng dù sao cũng có miếng ngọc bội này, có lẽ sẽ còn gặp lại.

“Người đã đi xa, chắc đuổi không kịp.”

“Vậy phải làm sao đây? “

“Trước tiên chúng ta tạm giữ, sau này tìm cơ hội trả lại cho người ta.”

Nha hoàn sau đó nhắc nhở “Tiểu thư, chúng ta mau về đi thôi! Ta sợ mấy tên vừa rồi lại tìm đến.”

“Ừ.” Nàng đáp nhẹ, xoay người đi theo nha hoàn, nhưng có chút luyến tiếc, quay đầu nhìn hướng đi của vị công tử không biết tên phong độ lúc nãy, lần này anh hùng cứu mỹ nhân, đã làm lòng nàng không khỏi rung động.

2. Chương 02

Đại Đường bốn bề an cư, sau khi thịnh thế thái bình Trình Quán truyền ngôi, Huyền Tông kế vị, tiếp tục duy trì cảnh tượng giàu có yên ổn của nhân gian, tái sang Khai Nguyên chi trị.

Hoàng đế vốn có bốn tử năm nữ, bốn đứa con không có cùng mẫu thân, con trai trưởng là do hoàng hậu sinh ra, ba người còn lại là con của các hoàng phi khác nhau, tên là Lý Văn Lộc, Lý Văn Hú và Lý Văn Tĩnh. Theo truyền thống nên lập con trưởng làm thái tử, ba người hoàng tử còn lại người là Đại vương gia, Nhị vương gia, và Tam vương gia. Thái tử vốn tuổi trẻ cường tráng, ai ngờ ba năm trước đi săn bất thâu, do không cẩn thận rơi xuống đáy vực bất hạnh qua đời, hoàng đế tuy tuổi tác đã cao nhưng cho đến nay vẫn chưa lấy thái tử nữa.

Trong tầm cung, lão hoàng đế chán nản thở dài.

Quý phi hầu hạ một bên quan tâm hỏi: “Hoàng Thượng, vì sao ngài lại thở dài?”

“Trăm tuổi tác đã cao, lập thái tử là việc cấp bách, nhưng cho đến bây giờ, trăm vẫn chưa có chủ ý gì cả.”

“Ba vị hoàng tử, Hoàng Thượng không chọn ai sao?”

” Vì ngôi vị kia, chính là gần đây lại đồn đãi hoàng thái tử trong lúc đó tranh quyền đoạt lợi, vì muốn đoạt ngôi thái tử, công kích lẫn nhau, khiến trăm cảm thấy thực phiền.”

“Người ta nói lớn nhỏ có thứ tự, sao Hoàng Thượng không lập đại hoàng tử?”

Hoàng Thượng bắt đầu lắc đầu “Đại hoàng tử tính cách yếu đuối, việc quốc gia đại sự lại cần nhân tài quả quyết dũng cảm. Mà nhị hoàng tử...chỉ được cái miệng, nói như rồng leo, làm như mèo mửa*, lại quá đa nghi, không phải là một minh quân.”

(*ý nguyên câu là nói thì hay mà làm thì dở)

Quý phi có chút trầm tư, sau đó đề nghị “Nói đến quả quyết dũng cảm, không phải chính là tam hoàng tử sao? “

Nói tới tam hoàng tử, hoàng đế lại thở dài một tiếng.

“Trăm vốn là cũng nghĩ tới Tĩnh nhi, nhưng nó trăm mê nữ sắc, không màng chính sự, thật làm trăm thất vọng.”

Quý phi cười khê nói: “Từ xưa đến nay, có anh hùng nào qua được ải mỹ nhân? Cho dù là nhân sĩ võ lâm, hay tài tử trạng nguyên, có ai từ chối mỹ nhân đâu! Nếu không thì tam cung lục điện vì ai mà xây dựng?”

“Ái phi như thế nào thành ra giễu cợt trẫm?”

“Nô tì không dám, nô tì chỉ là muốn nhắc nhở Hoàng Thượng, nam nhân thích mỹ nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa*, tam hoàng tử cũng chưa đến nỗi không có thuốc chữa.”

(*lẽ tất nhiên, không có gì phải bàn cãi)

“Nhưng nó cứ suốt ngày taâm mê nữ sắc, nghe người trong cung nói, gần đây nó cứ nhiên lại đến dân gian tìm hoa hỏi liễu, thật sự không ra thể thống gì.”

Quý phi lại không cho là đúng “Tìm hoa hỏi liễu, tiên hoàng cũng không phải là chưa làm qua, nhưng cũng đâu ảnh hưởng gì. Cho dù người khác đồn đãi tam hoàng tử taâm mê nữ sắc, nhưng hần đến nay cũng chưa thành gia thất, lại chưa có thê thiếp gì, nói tới các hoàng tử khác thê thiếp thành đàn, nói hần “trầm mê” hình như có hơi quá lời.”

Hoàng Thượng đưa tay lên chòm râu đã hoa râm, vuốt cằm suy nghĩ: “Ái phi nói cũng có lý .”

Quý phi cười ảm tậm “Theo nô tỳ thấy, hần như vậy chính là do tính ham chơi chưa ổn định, còn chưa có nữ tử trong lòng, nếu tìm được hồng nhan tri kỷ, chắc chắn sẽ tu tâm dưỡng tính, nghĩ đến việc lớn.”

“Ái phi có cao kiến gì?”

“Nô tì đề nghị, Hoàng Thượng nên chọn một phi tử tài mạo song toàn cho tam hoàng tử, để nàng ở tạm trong cung một tháng, sau đó cùng tam hoàng tử sáng chiều ở chung, tin tưởng một tài nữ thông tuệ, chắc chắn sẽ có thể chiếm lấy trái tim của tam hoàng tử.”

Hoàng Thượng gật đầu vừa lòng: “Biện pháp này thật tốt, vậy làm theo ý ái phi, ái phi đúng là cơ trí hơn người, có thể giúp được cho trẫm rất nhiều.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ.” Phi tần mỉm cười ôn nhu dựa sát vào ngực Hoàng Thượng.

Trong Yhủ Thượng Thư, Liễu phu nhân nhận trà trong tay nha hoàn uống một hớp, khí chất đoan trang hiền thực, rất có dáng vẻ phong phạm của một phu nhân danh môn. Tuy rằng năm nay đã bốn mươi, nhưng khuôn mặt cũng không có bao nhiêu dấu vết của thời gian, phong tư yếu diệu thêm phần phân ổn trọng, uy nghi.

Hạ nhân hay nha hoàn trong phủ ai nấy đều rất có phép tắc, bởi vì bà luôn có cách trị gia, bởi vậy vài năm nay tiếng thơm về tài trị gia của Liễu phu nhân được rất nhiều người biết đến.

Đặt chén trà xuống, Liễu phu nhân ôn hòa uy nghiêm hỏi Tiểu Nhân “Tiệc hoa sen lúc trước, tiểu thư có tham gia phải không? “

“Đúng vậy, phu nhân.” Tiểu Nhân cung kính trả lời.

“Vậy người thấy, mọi người đánh giá tiểu thư thế nào?”

“Tốt lắm a! Mọi người ai nấy đều ca ngợi dung mạo của tiểu thư.”

“Hả? Thật sao? Vậy biểu hiện của tiểu thư thế nào?”

“Tiểu thư cử chỉ tao nhã đoan trang, người ta ai cũng nói tiểu thư rất có phong phạm hiền lương thực đức của Phu nhân lúc trẻ, còn khen không hổ là thiên kim của Phu nhân!” Nàng sớm đã được tiểu thư dạy trước lý do thoái thác.

Những lời ngọt ngào của nàng, dễ dàng đánh trúng tâm ý của Liễu phu nhân, khiến bà gật đầu vừa lòng.

“Ta chỉ có một nữ nhi dĩ nhiên phải dạy dỗ bây giờ, nếu không sau này về nhà chồng, làm sao làm tốt bổn phận? Là nữ nhân, hy vọng cuối cùng nó có thể học thật tốt quy củ, hầu hạ cha mẹ chồng, giúp phu quân nối dõi tông đường, trở thành một thê tử hoàn mỹ hiền tuệ, chính là bổn phận của nữ nhân, các người nói có đúng không?”

Các nha hoàn ai cũng đồng thanh đáp “Phu nhân dạy rất đúng!”

Liễu phu nhân vuốt cằm mỉm cười, bỗng cảm thấy có chút kỳ quái, bà lại hỏi: “Nếu tất cả mọi người đều cho rằng Nguyệt nhi xinh đẹp hiền lành, tại sao đến bây giờ còn chưa có ai đến dạm hỏi?”

“Chuyện này...có lẽ không sớm như vậy...Cũng có lẽ là do có rất nhiều tiểu thư tham dự yến tiệc hoa sen, mỗi người trời sinh một vẻ, tài hoa đạo đạt, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, cho nên cạnh tranh rất kịch liệt.”

“Bậy bạ! Có phải chiến đấu đâu, cái gì mà cạnh tranh?” Liễu phu nhân nhướn mày phản bác.

Tiểu Nhân thất thổ lú lười, liền ngậm miệng không dám nhiều lời.

“Hết chuyện của người, người lui xuống hầu hạ tiểu thư đi.”

“Dạ”

Tiểu Nhân cúi người hành lễ sau đó rời khỏi phòng. Bước ra khỏi cửa, nàng mới âm thầm thở phào, nếu cứ như vậy, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ bị tiểu thư hại chết! Sau đó nàng nhanh chóng xoay người đi về phía khuê phòng của tiểu thư – bước vào Thúy Lâm Viện .

Bởi vì suy tư quá mức, ở chỗ rẽ của hành lang, Tiểu Nhân có chút không để ý, bỗng đụng phải một bờ ngực to lớn.

Thấy rõ người vừa đụng phải, hai má Tiểu Nhân đỏ hồng, khom người nói “Á, thiếu gia, xin ngài tha lỗi nô tỳ thất lễ!”

Liễu thiếu gia, cũng chính là đệ đệ Liễu Hiền Lễ của Liễu Ngâm Nguyệt, tuần nhan nhã nhặn lúc nào cũng tươi cười ôn hòa, hần hỏi “Tiểu Nhân, có chuyện gì sao người kích động dữ vậy? Có ai khi dễ người sao? “

“Đa tạ thiếu gia quan tâm, Tiểu Nhân không có việc gì.” Hai má nàng vẫn đỏ hồng, Liễu thiếu gia chính là mỹ nam tử mà tất cả các tỷ nữ đều ái mộ, đương nhiên nàng cũng không ngoại lệ.

“Nhìn người gấp gáp, người đi đâu vậy?”

“Nô tỳ đang định quay về chỗ của tiểu thư.”

“Ta cũng muốn tìm tỷ tỷ, vậy đi chung đi.”

“Phải”

Hai người cùng đi vào Thúy Lâm Viện, liền thấy Liễu Ngâm Nguyệt mặc y phục nữ nhi đang ngồi trên tảng đá lớn bên cạnh ao sen đọc thơ, nàng một tay cầm tập thơ, một tay tinh nghịch đùa giỡn nước ở trong ao, cảnh tượng tựa như một bức tranh, mà nhân vật trong tranh phải nói là xinh đẹp, tao nhã tựa thiên tiên.

Liễu Hiền Lễ lập tức ngẫu hứng đối vế trên, thông dong ngâm: “Trì bạn nổi trên mặt nước một phù dung, kinh vi thiên nhân thắng thủy liên. (* Đại ý là trên mặt nước trong dao trì hiện lên đóa phù dung, khiến người mê mẩn còn hơn hoa sen trong nước)”

Liễu Ngâm Nguyệt nghe xong, lập tức ngâm luôn vế dưới “”Xuân phong quất vào mặt nhập thấm lạnh, tự tại cuộc sống an nhàn thi đấu thần tiên (* Đại ý là gió xuân thổi vào mặt thấm lạnh, cuộc sống tự do an nhàn hơn cả thần tiên).”

“Ha ha ha! Khá lắm tự tại cuộc sống an nhàn thi đấu thần tiên!” Hần vỗ tay taâm trò khen ngợi.

Liễu Ngâm Nguyệt thướt tha đứng dậy, vui sướng kêu: “Đệ đệ, sao lại rảnh rỗi đến đây vậy? Đệ không phải là theo cha vào cung học tập sao?”

“Đi, nhưng hôm nay Hoàng Thượng có việc triệu kiến quần thần, nên cha bảo ta về trước .”

“Còn mấy ca ca?”

“Trên đường về đã ghé vào tửu quán uống rượu mua vui rồi.”

“Sao đệ không đi theo?”

“Tỷ cũng biết đệ xưa nay không thích vậy mà.”

Liễu Ngâm Nguyệt gật đầu vừa lòng. Nam nhân trong nhà, nàng coi trọng tiểu đệ đệ này nhất, hẳn không giống mấy ca ca khác cả ngày phong hoa tuyết nguyệt, đệ đệ này nhả nhận lễ giáo, tài hoa thì hơn hẳn mấy vị huynh trưởng.

“Chúng ta đánh cờ nhé?”

“Cung kính chi bằng tuân mệnh .” Hắc chấy tay thở dài.

Tỷ đệ hai người liền đi vào liên đình, Tiểu Nhân lạnh lợi sớm đi lấy bộ cờ.

“Tỷ cảm thấy buồn chán, đúng lúc có đệ tới giải sầu với tỷ, gần đây bên ngoài có chuyện gì...vui không?” Nàng còn đang chờ đệ đệ kể cho nàng một ít chuyện vui.

“Sớm biết tỷ thích nghe kể chuyện mà. Vừa rồi ở trên đường, đúng lúc đệ nghe được tên phú thương nào đó trong thành, kêu là...Viên Ngàn Bá gì đó, đang chuẩn bị hôn sự cho nữ nhi.”

“A!” hai mắt của Liễu Ngâm Nguyệt và Tiểu Nhân không hẹn mà cùng lóe sáng , bộ dáng không giống ngạc nhiên,mà giống như là thích thú nhiều hơn.

“Nhìn hai người, bộ dáng giống như vừa nghe kỳ văn dị sự không bằng, thật tốt nha.”

“Nói mau lên một chút !” Nàng ra sức thúc giục đệ đệ.

“Được rồi” Liễu Hiền Lễ lắc đầu mỉm cười “Là như vậy, Viên Ngàn Bá tính đem nữ nhi gả ột tên công tử cũng có gia tài ngàn vạn môn đăng hộ đối, tên là Đỗ... ” Hắc có chút trầm tư, tựa hồ quên mất rồi.

“Đỗ Quan Bác !” Hai nàng cùng lúc nói luôn .

“Đúng, đúng! Tên là Đỗ Quan Bác. Khoan đã? Sao tỷ lại biết “

“Ta sẽ giải thích sau, rồi sao, rồi sao nữa?” Liễu Ngâm Nguyệt vui sướng truy vấn.

“Nghe nói tên Đỗ Quan Bác kia chủ động dạm hỏi với Viên Ngàn Bá, Viên Ngàn Bá dĩ nhiên vui mừng không kịp, lập tức đáp ứng hôn sự này. Tin tức lập tức truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mọi người không ai hiểu nổi, một tên ham mê sắc đẹp như Đỗ Quan Bác sao lại tự nguyện cưới một nữ tử xấu xí làm vợ, thậm chí vì muốn làm cho Viên Ngàn Bá vui vẻ, hẳn còn đồng ý đem nàng lập thành chính thất, còn vị chính thể kia bị thì bị đẩy xuống làm thiếp ???? Quái lạ quái lạ!”

Nghe đến đó, Liễu Ngâm Nguyệt cùng nha hoàn Tiểu Nhân cuối cùng không nhịn được nữa cười to, đến nỗi hai má đỏ hồng, nước mắt cũng tràn ra khóe mi.

Chỉ có Liễu Hiền Lễ không hiểu gì cả, ngạc nhiên nhìn các nàng: “Sao lại thế này? Đừng cười nữa, mau kể cho đệ nghe nha!”

Thế là Liễu Ngâm Nguyệt đem chuyện lần đó Đỗ Quan Bác đùa giỡn cô nương đang hoang, rồi ngọn nguồn nàng lập mưu dụ Đỗ Quan Bác tự động dạm hỏi với Viên Ngàn Bá, toàn bộ kể cho đệ đệ nghe.

Liễu Hiền Lễ bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu: “Thảo nào Đỗ Quan Bác lại đi cưới một Chung Vô Diệm, chắc hẳn nghĩ cô nương xinh đẹp kia là nữ nhi của Viên Ngàn Bá.”

Tiểu Nhân ở một bên ca ngợi nói: “Tiểu thư thông minh cơ trí, không chỉ cứu vị cô nương kia, mà còn dạy cho tên háo sắc ấy một bài học .”

“Đâu có.” Liễu Ngâm Nguyệt bắt chước phong thái nam nhân, thở dài trả lễ.

“Nếu tên Đỗ Quan Bác biết người mình cưới là ai, nhất định sẽ rất giận dữ.” Liễu Hiền Lễ có chút lo lắng nói.

“Hắn xứng đáng bị vậy!”

“Tỷ, Đỗ Quan Bác không phải là người dễ chọc, với cá tính của hắn, chắc chắn sẽ tìm cách trả thù.”

“Hắn không biết tỷ là ai, sao có thể làm khó dễ?” Nàng còn lâu mới sợ!

Ai! Hắn đối với tính tình ngoan cố xảo trá của tỷ tỷ thật không còn biện pháp, tốt nhất là sớm đem tỷ tỷ gả đi.

“Được rồi! Đừng nói chuyện này nữa, chơi cờ chơi cờ! Ta đánh trước.” Nàng bắt đầu di chuyển một con cờ.

Thật ra, hôm nay Liễu Hiền Lễ đến tìm tỷ tỷ dĩ nhiên có chuyện.

“Tỷ, Dương đại ca lần trước đến đây uống rượu ngâm thơ...chính là đại công tử của Trung thư Thị lang đại nhân, mấy ngày trước có nhờ ta một việc.”

“Ừ, thì sao?” Liễu Ngâm Nguyệt vẫn chuyên tâm vào mấy quân cờ.

“Dương đại ca nói nghe thơ của tỷ tỷ rất hay, muốn có cơ hội để...lãnh giáo tỷ tỷ.”

Liễu Ngâm Nguyệt nghe xong liền dừng tay, đôi mắt thông minh để ý để cẩn thận xem xét hắn, giọng nói ôn nhu mát mẻ “Nghe thơ của tỷ? Hình như tỷ chưa từng làm thơ cho bất kỳ ai xem? Sao lại “nghe thơ của tỷ”?”

Liễu Hiền Lễ ho nhẹ một cái, tiếp tục nói “Năm trước tỷ tỷ có làm thơ tặng đệ, sau khi Dương đại ca xem xong....”

“Đệ nói với người khác là tỷ làm? Không phải đệ đã hứa sẽ không nói với ai sao?”

“Tỷ, một nữ tử tài mạo song toàn như tỷ, chỉ hắn mới là vị hôn phu xứng đáng!”

Lại nữa rồi! Cha mẹ suốt ngày tìm vị hôn phu cho nàng, ngay cả đệ đệ bây giờ cũng bắt đầu giống như gà mẹ.

“Muốn tỷ sớm thành thân? Đệ biết đó, mấy chuyện này tỷ luôn không thích mà.”

Liễu Hiền Lễ chưa từ bỏ ý định, khuyên nhủ: “Nữ tử mềm yếu như tơ lụa, cần phải tìm một nơi nương tựa, nhân lúc còn trẻ lại xinh đẹp, tỷ mới có thể tìm được một nơi nương tựa tốt nhất, chứ qua năm tháng, đến khi tuổi đã xế chiều, sẽ không còn kịp nữa.”

Liễu Ngâm Nguyệt không cho là đúng đắn hỏi lại “Đệ chưa từng nghe qua mỹ nhân tuổi xế chiều là bị ai nhất sao? Lúc xinh đẹp tươi trẻ, có thể được phu quân sủng ái, nhưng đến khi phai tàn nhan sắc, có nam nhân nào mà không nạp thêm mấy thiếu nữ xinh đẹp? Người ta nói “Chỉ thấy người mới cười, không nghe người cũ khóc”, tỷ tỷ đây thà rằng xuất gia thành ni, cuối cùng nghiên cứu kinh Phật. Nè! Đệ chơi cờ chuyên tâm chút đi, thua bây giờ.”

Liễu Hiền Lễ nghe xong không khỏi lắc đầu thở dài “Khó trách tỷ hàng năm tham gia tiệc hoa sen, cũng chỉ cái nam trang gặp người, lần này mượn quần áo của đệ sửa nhỏ lại, lỡ cha mẹ biết, không phải sẽ bị quở trách một chút là xong chuyện đâu, đệ thật lo lắng cho tỷ....Đúng rồi! Ngọc bội của đệ đâu? Sao lại không thấy “

Liễu Ngâm Nguyệt sững người, sau đó gấp khăn tay thẹn thùng che nửa mặt lại, chỉ để lộ một đôi mắt to chột dạ, mềm giọng nói “Ngọc bội đó...đã hết duyên phận với chúng ta.”

[ĐĐ: Bỏ tay chị Nguyệt lun, làm mất còn nói văn vẻ =))]

“Đã hết duyên phận? Ý tỷ là sao?” Liễu Hiền Lễ đối với lời nói của tỷ tỷ có chút không hiểu.

“Ý tỷ là —làm mất rồi.”

“Làm mất rồi?” Hắn kinh ngạc kêu to “Đó chính là là lễ vật Phó Bản đại nhân tặng cho cha, sau đó cha tặng cho đệ! Ngọc bội kia phải nói là vô giá, lỡ cha mà biết được tỷ làm mất...sẽ...sẽ...”

“Thực xin lỗi mà!” Liễu Ngâm Nguyệt chớp chớp đôi mắt làm ra vẻ vô tội, khuôn mặt điềm đạm đáng yêu vô cùng.

Bộ dáng mê hoặc lòng người này, đừng nói là nam nhân khác, ngay cả Liễu Hiền Lễ thân là đệ đệ, cũng không nỡ quở trách.

Dù sao đời này hắn cũng thua trên tay tỷ tỷ rồi! Hắn thở dài nói: “Có bắt tỷ cũng không còn cách nào.”

“Sẽ không tìm được, nếu nó không muốn mình tìm. Thôi, chơi cờ, chơi cờ!” Không còn bộ dáng vô tội nữa, Liễu Ngâm Nguyệt lại phục hồi vẻ ban đầu, hưng phấn hí hoáy trên bàn cờ.

Liều Hiền Lễ lắc lắc đầu, cũng trở về vấn đề chính.

“Nếu tỷ chịu gặp Dương đại ca một lần, chắc chắn sẽ biết, thái độ làm người của hắn đoan chính nhả nhận, lại là một tài tử hào hoa, nhưng đến nay cũng chưa cưới vợ, hắn cũng không có thể thiếp gì, tỷ tỷ không cần lo lắng quá?”

“Tỷ đã nói đánh cờ phải chuyên tâm mà, đừng trách tỷ không nhắc nhở đệ nha, chiếu tướng!” Nàng nở nụ cười thắng lợi.

“Cái gì? Khoan đã, từ từ.”

“Bây giờ mới hối hận? Không kịp nữa rồi. Haizzz, tỷ tỷ muốn ngủ trưa.”

“Vậy Dương đại ca làm sao bây giờ? Đệ đồng ý dùm tỷ nha!”

“Cứ nói tỷ tỷ bị bệnh được không?”

“Chẳng lẽ lúc nào cũng bệnh, sau này phải nói sao?”

“Đệ tự mà giải quyết đi, ai kêu đệ nhiều chuyện làm chi!”

Liều Ngâm Nguyệt xoay người trở về phòng, không thềm để ý tới tiếng kêu thảm thiết của đệ đệ. Hừm! Biết rõ rằng tỷ tỷ đây không thích mấy chuyện hôn sự, vậy mà còn tự tiện làm chủ, đừng trách nàng không thềm để ý.

Tiểu Nhân cũng theo Liễu Ngâm Nguyệt vào phòng, sau khi đóng cửa phòng lại, nàng mới hảo tâm khuyên nhủ “Tiểu thư, tiểu thiếu gia cũng chỉ là có ý tốt.”

“Ta biết, nhưng không thể tự tiện an bài khi ta còn chưa đồng ý, đệ đệ bị vậy là xứng đáng!”

“Nếu lỡ vị Dương công tử kia tuần tú lịch sự, lại không có ý lập thể thiếp, thật sự là cực kỳ xứng đôi với tiểu thư, sao ngài còn cự tuyệt?”

“Lời đồn không thể tin được, vị Dương công tử chưa chắc như đệ đệ nói là một nam tử chân tình.”

Tiểu Nhân nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nghi vấn “Tiểu thư gặp Dương công tử kia rồi sao?”

“Người quên rồi sao, có nhớ lúc trước có lần chúng ta cải nam trang đến Hạnh Hoa Lâu, có một đám nam nhân vây quanh một tên công tử, nói là phải giúp đại công tử của Trung thư Thị lang đại nhân gặp hoa khôi Lý Thanh của Hạnh Hoa Lâu?”

Nghe chủ tử nhắc đến, Tiểu Nhân mới nhớ tới vị công tử diện mạo nhả nhận kia, thì ra chính là Dương công tử.

“Cho nên ——” Liễu Ngâm Nguyệt đi tới mở cửa sổ ra “Nam nhân toàn bộ chỉ có thể, cho dù đứng đắn thế nào, vẫn là không qua được ải nữ sắc.”

“Nếu có một ngày ngài thực sự gặp được một đối tượng lý tưởng, thế cả đời này chỉ lấy một mình tiểu thư, tuyệt đối không nạp thiếp hay uống rượu hoa, tiểu thư có nguyện ý cả đời này phó thác cho người đó?”

“Nếu có duyên gặp được một nam nhân chân tình như vậy, cho dù chỉ một đêm vợ chồng ta cũng cam tâm tình nguyện, nhưng mà.” Nàng nhìn vào không trung mông lung, nhẹ giọng nỉ non giống như là tự nói với chính mình “Một nam nhân như vậy đến tột cùng đang ở phương nào?”

“Vào cung một tháng?” Liễu Ngâm Nguyệt kinh ngạc nhìn cha mẹ đang tràn ngập tươi cười.

Liều Nham vuốt vuốt chòm râu, cười khanh khách nói “Hoàng thượng triệu kiến quần thần, phàm là nhà nào có nữ nhi khuê các tài mạo song toàn, có thể vào cung dự lễ tuyển chiêu để thi thố tài năng.”

“Tuyển chiêu? Sao lại chọn con?” Nàng không thể hiểu nổi, xưa nay bản thân vẫn sống ẩn dật, chưa bao giờ để ai biết dung nhan của đẹp đẻ của mình, làm sao mấy chữ “tài mạo song toàn” lại ngay trên đầu nàng?

Liều phu nhân giải thích: “Là cha mang theo bức họa của con để con có thể tham gia tuyển chiêu này, hơn nữa một trong mấy vị giám khảo lại là Thái phó Phạm đại nhân có giao tình rất tốt với cha con, ông vừa nhìn thấy thi từ dung mạo của con liền trầm trồ khen ngợi; lập tức quyết định trúng cử .”

Liều Ngâm Nguyệt một chút cũng không vui sướng, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ quái, nàng cẩn thận hỏi: “Sao Hoàng Thượng lại đột nhiên mở cuộc thi? Sao lại tuyển chọn nữ tử? Mà thi văn yến bình thường bất quá ba ngày là cùng, sao lại tới tận một tháng?”

“Hỏi rất hay!” Liều Nham gật đầu liên tục nhìn nữ nhi “Thi văn yến thường chỉ có nam nhân mới tham gia, nhưng thi văn đại Đường hưng thịnh, trong đó không thiếu những nữ thi nhân, ngay cả trên phố cũng có những danh thi* là nữ tử. Hoàng thượng lần này tổ chức một cuộc thi văn dành riêng cho nữ tử, ngoại trừ có ý cổ vũ, cũng thuận tiện chọn luôn một nhóm tài nữ vào cung.”

(*nhà thơ nổi tiếng)

“Nhưng cũng không lâu tới một tháng chứ?” Nàng thủy chung vẫn hoài nghi, cảm thấy sự tình không hề đơn giản.

Liều phu nhân vừa lòng nhìn nữ nhi “Nghĩ ngờ của con rất đúng, vấn đề là thời gian một tháng, lúc đó cha con cũng có hỏi Phạm đại nhân.”

“Vậy ông ta nói thế nào?”

“Giao tình của cha con với Phạm đại nhân trong triều không phải là bình thường, vì vậy ông ta cũng tiết lộ mục đích thật của cuộc thi văn về này — ” bà đưa người về phía trước, thần bí nói nhỏ “Hoàng thượng muốn nhân cơ hội này tuyển phi cho vương gia.

“Tuyển phi!” Liều Ngâm Nguyệt kinh ngạc đến mức thiếu điều nhảy dựng lên nóc nhà.

“Không tệ.” Liều đại nhân khó nén hưng phấn, tình cảm nói với nữ nhi “Tam vương gia đến nay chưa lập phi, lại là một trong những người được đề cử làm thái tử, con mà thành Vương phi của hắn, tương lai nếu Hoàng thượng lập Lí Văn Tĩnh làm hoàng thái tử, con chính là Thái tử phi.”

Liều phu nhân một bên phụ họa “Một khi Lí Văn Tĩnh đăng cơ làm hoàng đế, con chính là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ a! Việc này đối với Liều gia mà nói, chính là một chuyện quang tông diệu tổ!”

Nhìn cha mẹ bộ dáng hưng phấn vô cùng, lòng của Liều Ngâm Nguyệt vừa lạnh lẽo vừa nặng nề. Chỉ thấy chuyện thi thố văn về này một chút cũng không tốt lành. Quả nhiên là vậy! Tên tam vương gia Lí Văn Tĩnh kia không phải chính là nam tử áo trắng ngồi thưởng thức mỹ nhân ở Vọng Nhan đình sao? Nghe nói tên Lí Văn Tĩnh kia phong lưu đa tình, kêu nàng gả cho hắn? Không có cửa đâu! Cho dù hắn là hoàng thượng tương lai nàng cũng không có hứng thú!

Nhưng mà cha mẹ từ trước đến nay quản giáo nghiêm khắc, nếu nàng không chịu nghe lời, chưa chắc sẽ thay đổi chủ ý kêu nàng vào cung tuyển phi, nói không chừng ngược lại, còn để lộ ý niệm không muốn lập gia đình của nàng, như vậy không phải uổng phí công sức từ trước đến giờ sao?

Liều phu nhân nhìn thấy sắc mặt nữ nhi nghiêm trọng, quan tâm hỏi: “Nguyệt nhi, có chuyện gì vậy? Sao sắc mặt khó coi thế, có gì không thoải mái sao? “

Nàng miễn cưỡng tươi cười, cung kính trả lời “Vào cung một tháng, chẳng phải sẽ không được gặp cha mẹ? Nữ nhi sẽ rất nhớ nhà.”

“Khờ quá! Thời gian một tháng, sẽ trôi qua rất nhanh nha.” Liều phu nhân cũng đau lòng an ủi đứa con gái trước giờ rất nhu thuận của bà.

Nàng chính là viên ngọc quý nhất trên tay Liều đại nhân, nhưng vì phải suy tính cho tương lai nữ nhi, hắn chỉ có thể chịu đựng thương nhớ, an ủi “Một tháng xa nhà, rồi sẽ quen thôi, chuyện này ảnh hưởng đến tương lai của con, cha mẹ đâu thể bên con cả đời!”

“Nữ nhi muốn mãi mãi hầu hạ cha mẹ.” Liều Ngâm Nguyệt mềm mại quỳ xuống, rúc bên cạnh chân cha mẹ, làm nũng.

“Con gái ngoan , con gái ngoan.”

Vợ chồng bọn họ taán an nằng, sóng mũi cay cay, làm sao biết con gái ở trong lòng, lại âm thầm lè lưỡi, bắt đầu tính toán làm sao để sau khi vào cung, có thể tránh được trưng tuyển Vương phi.

Phải gả nàng cho Lí Văn Tĩnh, hừ, trừ khi mặt trời mọc ở hướng Tây! Nàng cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe theo lời cha mẹ.

Ngày tiến cung sắp tới, tất cả hạ nhân trong Liễu phủ đều chuẩn bị tất bật cho tiểu thư, ai nấy đều cao hứng khi thấy tiểu thư trúng tuyển có thể được tham gia cuộc thi văn yến, chỉ có mình Liễu Ngâm Nguyệt là phiền muộn không thôi ngồi ở trong phòng.

Nàng dĩ nhiên là phiền muộn, tuy rằng nàng tin chắc tuyệt đối sẽ không bị Lí Văn Tĩnh coi trọng, huống chi các mỹ nữ vào cung nhiều như vậy, lại ôn nhu xinh đẹp, tài hoa gì cũng có; nhưng nàng không thể chắc chắn các vương tôn công tử khác sẽ không để ý. Nếu lỡ có con cháu đại quan nào môn đăng hộ đối đến nhà đàm hỏi, cha mẹ nhất định sẽ lập tức đem nàng gả ra ngoài TT^TT.

“Tiểu thư, người cả ngày nhú mày, coi chừng để lại nếp nhăn làm hỏng dung nhan xinh đẹp của ngài.”

“Nhiều chuyện!” Liễu Ngâm Nguyệt hai tay chống cằm, ngẩn người nhìn tròng tròng tranh chữ trên tường.

Tiểu Nhân lắc đầu, trên dưới Liễu phủ, chỉ có mình nàng biết tiểu thư không thích tham gia cuộc thi văn yến, nhưng mà nàng có thể làm gì đây? Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, mà trái với thánh chỉ thì bị tội chém đầu a.

“Tiểu thư, ta nghĩ ra rồi! Người cứ coi như vào cung tham quan một tháng, không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Tham quan?” Hai mắt Liễu Ngâm Nguyệt sáng rực, từ trong lúc ngẩn người bừng tỉnh.

“Đúng vậy! Nhờ phúc của ngài, ta mới có thể vào cung nhìn một cái.”

Liễu Ngâm Nguyệt bừng tỉnh ngộ kêu lên: “Đúng rồi! Một tháng trong cung, chỗ nào ta cũng không thể đi, nếu không thừa dịp lúc này ra ngoài tham quan, không phải sẽ rất lãng phí?”

“Tiểu...tiểu thư! Người sẽ không cải nam trang mà xuất môn nữa chứ?” Tiểu Nhân khuôn mặt trắng bệch, lo lắng hỏi.

“Đúng lắm, ta sẽ làm như vậy!”

Liễu Ngâm Nguyệt đẩy cửa ra khỏi phòng, đi về phía Trúc Viện của đệ đệ, trong lòng thầm tính sẽ chọn bào phục tao nhã một chút để đem đi sai người chỉnh sửa.

“Tiểu thư, người về sớm nha! Nếu trễ quá, lão gia và phu nhân sẽ phát hiện mất.”

“Người ở lại đi, nói với mọi người ta ở thư phòng nghiên cứu thơ văn, nghiêm cấm người khác quấy rầy, nếu cha mẹ có hỏi, thì nói ta sẽ dùng bữa tối trong phòng.”

“Tiểu thư, không nên về trễ quá!” Tiểu Nhân vội vàng khuyên can.

“Yên tâm, trước giờ ngủ ta sẽ gấp gấp trở về, nhớ kỹ chờ ta ở cửa sau.”

Không để ý đến sự khuyên ngăn của nha hoàn, Liễu Ngâm Nguyệt lại cải trang thành nam nhân, chuẩn ra từ cửa sau.

Buổi tối trong thành Lạc Dương rất náo nhiệt, nhất là mấy con hẻm nhỏ, nhìn cảnh phố phường phồn hoa, tiếng người ồn ào, làm tâm tình Liễu Ngâm Nguyệt vốn phiền muộn cũng dần dần vui vẻ hơn. Nàng quyết định tạm thời gác phiền não về việc phải tiến cung sang một bên, hiện tại vui vẻ hưởng thụ.

Xa phu (người kéo xe) sau khi chở nàng đến địa điểm yêu cầu, cúi cầu cung kính nói “Công tử, đây chính chợ đêm náo nhiệt nhất trong thành!”

“Vất vả cho người quá.”

Nàng đưa cho xa phu một ít bạc, phất tay ý bảo không cần thối lại, xa phu nhận xong cúi người cảm ơn mấy lần mới đi.

Nàng phẩy nhẹ gấp quạt lại, bộ dáng và dáng đi của nàng là do học hỏi bấy lâu, thành ra không khác gì nam nhân bình thường, đi dạo khoảng hai ba con đường, tính vào quán trà ăn sáng một chút, ai ngờ vừa bước vào cửa liền sững sờ không cử động nổi.

Đỗ Quan Bác ngồi trong quán trà vừa thấy nàng, lập tức rống to: “Là tên tiểu tử đó, mau bắt lấy hắn!”

Tất cả tùy tùng lập tức ủa tới, Liễu Ngâm Nguyệt cũng không dại gì, lập tức xoay người bỏ chạy.

Sao lại trùng hợp gặp Đỗ Quan Bác ở đây cơ chứ? Nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của hắn, chắc chắn là hận nàng thấu xương, muốn nhanh chóng tóm lấy nàng. Nếu bị bắt được, hậu quả thật không dám tưởng tượng nha.

Liễu Ngâm Nguyệt chạy về phía chợ đêm đông người, cố ý để đám người này làm trở ngại sự truy đuổi của Đỗ Quan Bác. Nàng nhắm mắt mà chạy, thật không biết chạy bao lâu, cũng không biết đã chạy qua bao nhiêu ngõ hẻm, cuối cùng, nàng mệt mỏi dựa vào một thân cây thở hồng hộc. Đã trễ lắm rồi, nàng phải mau về nhà.

Ai ngờ mới đi vài bước, lại bị đám tùy tùng của Đỗ Quan Bác phát hiện.

“Người ở đâu, còn dám trốn!” Một nam nhân tướng mạo cường tráng la hét không ngừng.

Trời ơi là trời! Liễu Ngâm Nguyệt âm thầm cảm thán, nàng đã không còn sức để chạy trốn nữa, đành phải thừa dịp hỗn loạn trốn vào đám người, đi theo vào một cửa hàng mặt tiền, lúc vào rồi nàng mới phát hiện mình đang đi vào đâu, chính là kỹ viện lớn nhất thành Lạc Dương —Túy Hoa Lâu.

Đỗ Quan Bác đuổi tới cửa Túy Hoa Lâu, hỏi thuộc hạ “Tiểu tử kia đi vào đây thật sao?”

“Đúng vậy, công tử, ta tận mắt thấy hắn vào trong.”

Đỗ Quan Bác tươi cười đắc ý. Túy Hoa Lâu chính là địa bàn của hắn, chạy đến đây khác gì chui đầu vào rọ; tiểu tử kia chẳng những hại hắn phải cưới một ả mặt rỗ, lại còn phải đem nàng nạp thành chính thất, làm hắn mỗi ngày khóc đến thảm thiết, như thế nào cũng phải tính sổ cả vốn lẫn lời với hắn!

Đỗ Quan Bác thét lên: “Chúng ta vào lục soát!”

Vừa bước vào trong, bọn họ liền nhìn tất cả nam nhân trong đó, chính là không tìm ra Liễu Ngâm Nguyệt, sau đó bọn thuộc hạ lại hỏi báo.

“Công tử, bàn nào cũng không thấy hắn.”

Sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, không tin tiểu tử này biết bay lên trời hay biết thuật độn thổ, có thể chạy khỏi bàn tay của hắn.

Tần đại nương chủ nhân của Túy hoa lâu thốt tha bước đến gần hắn.

“Đỗ đại gia! Hôm nay ngài rảnh rồi đến đây? “

“Tần đại nương, ta có việc cần người giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

Hắn đưa ra hai tờ ngân phiếu một vạn, Tần đại nương vừa thấy tài liền sáng rõ hai mắt, ngay người nhìn ngân phiếu trong tay hắn.

Nếu có thể giúp ta tìm ra một người, bắt được hắn thì ngân phiếu này chính là của ngươi.

Lúc này, Liễu Ngâm Nguyệt đã tạ lỗi thân phận nữ nhi, vì né tránh Đỗ Quan Bác truy đuổi, nàng không thể không thay đổi y phục, bộ đồ nàng đang mặc chính là chòm của một hoa nương.

Chết tiệt! Y phục này sao lại hở hang thế? Nàng mắng thầm trong bụng. Áo ngoài làm bằng tơ lụa trong suốt như có như không che lại lớp quần áo lót bên trong, khiến những đường cong quyến rũ như ẩn như hiện.

Nàng đi theo hành lang để tới hậu viện, chắc hẳn cửa sau sẽ ở sâu bên trong.

Từ đâu có hai gã say mềm nghênh ngang đi tới, bước đi loạng choạng lại tràn ngập mùi rượu, nhìn thấy cũng biết là ma men, chỉ thiếu điều dựa vào lan can nôn mửa nữa thôi .

Liễu Ngâm Nguyệt muốn đi nhanh qua khỏi bọn họ cho đỡ ách rồi, ai ngờ bị một gã trong đó chặn đường.

“A? Nữ nhân này...cũng khá chứ.”

Một tên ma men mê đắm nhìn nàng “Hắc hắc! Rất đẹp, người tên gì? ” Bàn tay lỗ mãng của hắn đã nâng cằm nàng lên.

Liễu Ngâm Nguyệt lập tức lùi về sau ba bước, lấy tay che cằm, đi ngược lại hành lang.

“Còn muốn chạy?”

Hai tên say rượu kia đưa tay to chặn đường, dáng vẻ lưu manh nhìn nàng cười – một nụ cười đậm đàng..

“Xin công tử tránh đường.” Nàng lên tiếng yêu cầu.

” Đại gia muốn người theo chúng ta.”

“Bổn cô nương không rảnh!”Mùi rượu nồng nặc làm nàng muốn nôn, nhưng cho dù chạy đi hướng nào, hai người này vẫn không chịu buông tha nàng “Rốt cuộc các người muốn gì? ” Nàng có chút khó thở .

Hai tên say rượu liếc nhìn nhau một cái, sau đó một trong hai gã đưa bình rượu ra, rót một ly đưa cho nàng.

“Người uống hết chén rượu này, chúng ta sẽ để người đi.”

Thấy trời đã tối, Liễu Ngâm Nguyệt sốt ruột vô cùng. Dù sao cũng chỉ một chén rượu, cũng không thể làm gì nàng...Nghĩ xong, nàng liền tiếp nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch .

“Bây giờ tránh ra cho ta đi!”

Hai tên say rượu bỗng nhiên cười to, Liễu Ngâm Nguyệt nghĩ chắc họ say quá nên suy nghĩ có vấn đề rồi.

Một tên, ánh mắt như kẻ trộm đảo quanh trên người nàng, cười nói “Rượu vừa rồi người uống có hạ xuân được, không bao lâu toàn thân người sẽ rất nóng, thần trí mơ hồ, đến lúc đó không phải người hầu hạ chúng ta, mà ta người cầu xin chúng ta bồi người.” Về mặt hắn hạ lưu vô cùng, nụ cười lại càng thêm phần đậm đàng.

[ĐD: Ôi, mấy tên mất nết >”< PD vậy mới có màn hay cho chúng ta coi -0-]

Liễu Ngâm Nguyệt giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ, cổ đèn nén sự kinh hãi trong lồng ngực, thừa dịp hai người đang mất tập trung, liền dùng sức đánh ngã sau đó bỏ chạy về phía hậu viện .

Nàng liều mình bỏ chạy, lại càng làm cho xuân được trong người mau chóng phát huy tác dụng.

Nguy rồi! Toàn thân nàng thật sự bắt đầu nóng lên.

Do quá vội vàng, nàng ngã vào một bờ ngực cường tráng cứng rắn từ đâu xuất hiện, nàng bực mình ngẩng đầu, muốn biết chủ nhân của khối tường đồng vách sắt này là ai.

Nam tử nhíu mày nhìn nàng hỏi: “Người là ai? Chỗ này đã được bao toàn bộ, không thể tự tiện đi vào.”

“Ta, ta là.” Nàng kinh hoảng nhìn nam tử nghiêm túc trước mặt, , thân thể cường tráng thoát nhìn giống như nhân vật bảo vệ ở chỗ này, nếu bị người phát hiện nàng lạc vào đây có thể sẽ nguy rồi.

Nam tử nghi hoặc nhìn kỹ nàng: “Cô là hoa khôi Túy Hoa Lâu – Hương Hương cô nương?”

“Đúng...đúng vậy! Ta là Hương Hương.” Nàng thuận miệng nói dối.

“Công tử đang ở trong chờ cô, mời theo ta đến đó.”

Sau đó Liễu Ngâm Nguyệt bị dẫn vào một gian Yhòng tràn ngập mùi hoa quế, nàng còn muốn phân tích rõ ràng tình huống đang xảy ra thì đã bị mang vào nội thất. Nàng đưa tay sờ cái trán nóng hổi của mình...nước, nàng muốn uống nước!

“Nàng đến rồi sao?” Một giọng nói nam tính trầm ổn vang lên.

Nàng vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong phòng lại có người. Trong căn phòng đầy ám muội này chỉ có chút ánh sáng từ ngọn nến, trên chiếc giường to là một nam nhân áo trắng, lấy tay gối đầu, cười như không cười nhìn nàng.

Có một tầng lụa mỏng bao quanh phòng hòa lẫn với ánh sáng của nến, tạo ra một loại ánh sáng màu vàng nhạt, làm cho người ta có cảm giác như ảo như mộng, hơn nữa tác dụng của xuân dược càng lúc càng tăng, làm cho đầu óc nàng bắt đầu mụ mị.

“Ta. Ta là.”

“Lại đây đi.” Mệnh lệnh trầm thấp lại vang lên, như có một loại ma lực mê hoặc người ta.

Liễu Ngâm Nguyệt chậm rãi tiến đến chỗ hắn, hai tay hai chân bắt đầu mềm nhũn, ngọn lửa trong cơ thể làm nàng không tự chủ được quỳ rạp xuống đất.

Lí Văn Tĩnh ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

“Nàng làm sao vậy?”

“Ta nóng quá.”

Lí Văn Tĩnh nghĩ nàng đang làm nũng, nương theo ánh sáng nến liền nhìn thấy nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của nàng, cho dù hắn đã nhìn qua biết bao nhiêu mỹ nữ, nhưng vẫn có cảm giác kinh ngạc về vẻ diễm lệ của nàng.

“Cởi xiêm y sẽ hết nóng.”

Lúc hắn ôn nhu cởi bỏ áo ngoài lẫn áo lót bằng lụa mỏng của nàng, lúc đụng chạm vào da thịt mềm mại trắng nõn như trẻ con, trong cơ thể của hắn sinh ra một dục niệm mãnh liệt.

Thân thể nữ nhân này mềm mại lạ thường, không hổ là hoa khôi xinh đẹp như hoa thơm cỏ lạ, dễ dàng khơi gợi dục vọng nguyên thủy của nam nhân.

Sau khi cởi lớp áo lót cuối cùng của nàng, đôi mắt đen như màn đêm của Lí Văn Tĩnh để lộ ra dục niệm, bàn tay bắt đầu vuốt ve thăm dò cơ thể nàng.

“Sao lại lạnh như vậy...”Liễu Ngâm Nguyệt rên rỉ, trong cảm giác mê mông lung thở gấp rất hỗn loạn.

“Ta sẽ sưởi ấm cho nàng.”

“Được. Người đến với ta Không cần.” Nàng chống cự đẩy hắn ra .

Nghe nàng nũng nịu nỉ non, lại càng làm bàn tay đang vuốt ve của hắn thêm phần kích thích. Nữ tử này thật đa dạng, có thể nhanh chóng khơi lên sự nhiệt tình nơi hắn. Lí Văn Tĩnh cúi người, hôn lên đôi anh đào thơm ngọt, nhẹ nhàng tiến vào trong miệng nàng, cái lưỡi linh hoạt cùng nàng dây dưa .

Bởi vì bị dục tính của xuân dược chi phối, Liễu Ngâm Nguyệt cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể không ngừng tăng vọt, chỉ muốn phóng thích, cảm giác nóng bỏng này làm toàn thân bất an, chỗ dưới thân mình mềm mại mấp máy, càng làm cho dục hỏa Lí Văn Tĩnh không ngừng thiêu đốt, quyết định trước thời gian chấm dứt tiền diễn giữ lấy nàng, tuy rằng tác phong này không giống tác phong trong dĩ vãng của hắn.

Cảm giác đau đớn làm Liễu Ngâm Nguyệt kêu ra tiếng, sự thâm nhập của hắn làm nàng không thể thích ứng được trở nên run rẩy, trong chốc lát, sự đau đớn dần dần trở thành một loại khoái cảm, hai tay của nàng vội bắt lấy cánh tay hắn.

“Người khi dễ ta.”

“Bởi vì nàng rất đẹp .”

“Đẹp? Có đúng không.”

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy một nữ tử xuất sắc như nàng, da thịt mềm mại tươi sáng, ngay cả vẻ đẹp nơi tam cung lục viện &nbY của Hoàng Thượng chưa chắc bằng một phần của nàng.”

“Lời ngon tiếng ngọt. Cố ý lấy lòng ta, nam nhân thật là xấu.”

Sự phong tình kiều mỹ của nàng làm cho Lí Văn Tĩnh không thể không mỉm cười, nhưng lời hắn nói chính là sự thật, chưa từng có nữ tử nào có thể khiến hắn nhiệt tình đến vậy, hắn thật muốn chiếm giữ nàng.

Bộ dáng của Liễu Ngâm Nguyệt trở nên mụ mị, hai gò má đỏ ửng nóng rực, vẻ ửng đỏ biểu hiện nàng đã ý loạn tình mê.

“Ta. Sao cảm thấy toàn thân nóng rực và vô lực.”

“Đó là biểu hiện bình thường thôi.”

“Khó chịu quá.”

“Vậy sẽ dễ chịu hơn”

Hắn không nói tiếp, chỉ nồng nhiệt hôn nàng , phóng thích sự nhiệt tình trong cơ thể nàng, ngọn lửa nóng bỏng lại càng dâng cao, sự kích thích của cuộc mây mưa này làm xuân triều* tiết ra càng nhiều.

(*chắc mỗi người biết là gì rồi nhỉ ?? “đổ mặt ỉn”)

3. Chương 03

Trời còn chưa sáng, Liễu Ngâm Nguyệt đã chậm rãi tỉnh lại, cảm thấy cả người mềm nhũn vô lực, nhất là hạ thân đau nhức vô cùng, đầu óc cũng còn mơ hồ mụ mị, nhất thời chưa nghĩ được gì.

Sau khi tỉnh táo lại, đập vào mắt nàng là một gian phòng xa lạ, điều đầu tiên nàng nghĩ đến chính là “Nàng đang ở đâu?” Nàng muốn ngồi dậy, thì phát hiện đang bị ai đó ôm, còn đang cố sức nâng người lên, không ngờ nhìn thấy một cánh tay nam nhân đang đặt trên người nàng, nhìn theo cánh tay sang bên cạnh, nàng không khỏi ngây ngẩn kinh ngạc.

Đây, đây không phải là. Tam Vương gia Lí Văn Tĩnh sao?

Liễu Ngâm Nguyệt sợ tới mức hồn bay phách tán, thảm hại hơn chính nàng phát hiện toàn thân mình không một mảnh vải, nàng liền biết, tấm thân xử nữ đã bị hủy diệt qua !

Nàng hít sâu, cố gắng áp chế hoảng loạn. Nơi này không tiện ở lâu, nàng phải rời đi trước khi tên nam nhân này tỉnh lại.

Thật cẩn thận nhẹ nhàng dời đi cánh tay của Lí Văn Tĩnh, Liễu Ngâm Nguyệt nhanh chóng mặc quần áo vào, chuẩn khỏi Túy Hoa Lâu.

Tiểu Nhân đang canh ở cửa sau của Liễu phủ, sốt ruột cả buổi. Đối với chuyện tiểu thư một mình xuất môn, tuy rằng thuận lợi giấu được lão gia cùng phu nhân, nhưng cả đêm tiểu thư còn chưa về, thật làm nàng sốt ruột đến mức không dám chợp mắt, rất lo tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, nàng có chín cái mạng cũng không đền nổi .

Mãi đến sáng sớm, một tiếng đập cửa nho nhỏ vang lên.

“Tiểu Nhân, người ở đâu?”

“Tiểu thư!” Tiểu nhân ngồi ở băng ghế nhảy dựng lên, mừng rỡ mở cửa. “Ngài đã đi đâu? Làm Tiểu Nhân sốt ruột muốn chết.”

“Ta mệt quá, về phòng rồi nói sau.”

Nàng bảo nha hoàn đỡ mình về phòng, ngồi ở trước gương đồng, Tiểu Nhân mới bắt đầu chải chuốt thay quần áo cho nàng.

“Trời ơi! Tiểu thư...cái này”

Cổ của Liễu Ngâm Nguyệt đầy dấu hôn xanh tím, nhìn thấy bộ dáng mình trong gương, nàng liền xấu hổ lấy tay che lại.

Tiểu thư đã xảy ra chuyện! Tiểu Nhân vô cùng tỉnh táo lập tức kiểm tra xem bên ngoài xem có người làm đang chờ không, sau đó đóng tất cả cửa sổ lại, rồi mới trở lại bên cạnh tiểu thư.

“Tiểu thư, sao lại thế này?”

“Tiểu Nhân, ta.” Khóe mắt Liễu Ngâm Nguyệt tràn ngập lệ quang, cổ họng nghẹn nghẹn không nói nên lời.

“Tiểu thư, trước tiên ngài lên giường nghỉ ngơi trước, khi dấu vết ở cổ chưa tan phải tránh ra ngoài, ta sẽ nói với lão gia phu nhân là ngài nhiễm phong hàn cần nghỉ ngơi. Chuyện này ngàn vạn lần không được để lộ ra, đợi ngài ngủ dậy, Tiểu Nhân sẽ đến lau mình cho ngài..”

Liễu Ngâm Nguyệt gật đầu, ngoan ngoãn nằm trên giường, sau khi Tiểu Nhân đắp chăn cho nàng xong, liền ra khỏi phòng.

Tiểu thư ở ngoài bị người ta khi dễ, làm nàng tức giận nhین không nổi, nhưng bây giờ tiểu thư thương tâm như vậy, không phải là lúc hỏi chuyện, việc hàng đầu là phải bảo vệ danh dự cho tiểu thư.

Đã nhiều ngày, Liễu Ngâm Nguyệt giả bộ thân thể không khỏe, nghỉ ngơi ở khuê phòng. Liễu đại nhân cùng phu nhân cũng tới thăm nữ nhi, mời thầy thuốc kê đơn bồi bổ cho con gái, sau đó ra lệnh mọi người không được quấy rầy tiểu thư, chỉ dặn dò Tiểu Nhân chăm sóc nàng. Coi như chuyện này cuối cùng cũng thuận lợi lừa gạt mọi người.

Tiểu Nhân bảo người chuẩn bị nước ấm, giúp tiểu thư rửa sạch thân mình từ đầu đến chân.

“Tiểu thư, dấu vết trên người ngài đã mất hết, không cần lo lắng..”

“Ừ.” Nàng đáp nhẹ.

Tiểu Nhân cẩn thận quan sát chủ tử. Từ sau lần ngoài ý muốn đó, vốn tưởng rằng tiểu thư sẽ thất thần u buồn, nhưng biểu hiện của tiểu thư lại không như vậy, bộ dáng của người chỉ là không yên, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Vốn lo lắng nếu hỏi chuyện đêm đó, sẽ làm tiểu thư thương tâm, nhưng Tiểu Nhân rất mau bị lòng hiếu kỳ hạ gục, vì vậy, nàng không nghĩ ngợi nhiều lớn mật mở miệng.

“Tiểu thư, người khi dễ ngài rốt cuộc là ai? Tuy rằng đã uống thuốc, sẽ không mang thai, nhưng là...không thể buông tha hắn! Người nọ rốt cuộc là bá tánh bình thường hay công tử nhà ai? Ngài nói ra, Tiểu Nhân mới có thể giúp ngài đi giáo huấn hắn..”

Liễu Ngâm Nguyệt nhẹ nhàng đem khăn nhúng nước ấm trùm lên người, cúi đầu trầm tư không nói gì.

“Tiểu thư!” Tiểu Nhân nhین không được khẽ kêu nàng.

“Hắn không phải bá tánh bình thường, cũng phải công tử nhà giàu gì.”

Tiểu Nhân sững sốt, thật cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ. Là con cháu vương tôn? “

“Không chỉ vậy... còn là hoàng thân quốc thích!” Khẩu khí của nàng tràn ngập bất đắc dĩ.

“Hoàng thân quốc thích? Hắn, hắn rốt cuộc là.”

“Chính là người cha mẹ muốn ta lấy – tam vương gia Lí Văn Tĩnh.”

Ba chữ “Lí Văn Tĩnh” làm cho Tiểu Nhân sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối không nói nên lời, một lúc mới khôi phục tinh thần.

Sau đó, Liễu Ngâm Nguyệt kể ngọn nguồn đầu đuôi ngày đó bị Đỗ Quan Bác đuổi tới Túy Hoa Lâu, còn bị lừa uống rượu có hạ xuân được, rồi cùng Lí Văn Tĩnh trầm luân .

“Tam vương gia kia có biết thân phận thật của tiểu thư?”

“Chỉ sợ đến bây giờ hấn còn nghĩ ta là danh kỹ Túy Hoa Lâu- Hương Hương cô nương.”

“Vậy thì nguy quá! Lỡ lúc tiểu thư tiến cung bị hấn nhận ra, hậu quả thật không thể tưởng tượng được!”

“Đây chính là điều khiến ta hao tâm tổn trí.”

Liễu Ngâm Nguyệt đứng lên, Tiểu Nhân chạy nhanh qua phủ thêm khăn ấm cho nàng.

Bỗng nhiên, Tiểu Nhân vốn đang trầm tư liền nói “Vậy thì ngài làm rõ thân phận với tam vương gia, bắt hấn chịu trách nhiệm. Sau đó, tiểu thư sẽ được làm vương phi, mà lão gia cùng phu nhân cũng rất vui vẻ, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

Liễu Ngâm Nguyệt nghe xong thiếu chút nữa tức chết, nàng trợn mắt không hài lòng hỏi Tiểu Nhân “Lúc nói người ngốc, người lại thông minh; lúc nói người thông minh, người lại ngốc nghếch ! Đường đường là Tam vương gia thân phận tôn quý, sao lại chịu lấy một nữ tử tùy tiện dâng trình tiết? Huống chi ngày hôm đó ta giả làm kỹ nữ, đường đường là thiên kim Lễ Bộ thượng thư đại nhân lại không tuân thủ nữ tắc, còn vào thanh lâu, có ai tin tưởng ta là một nữ tử đứng đắn? Việc này truyền ra ngoài chỉ làm nhục nhã tiếng tăm của Liễu gia, khiến mặt mũi cha mẹ không biết để đâu, đến lúc đó ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, biết không? “

Tiểu Nhân vội vàng thú tội “Tiểu thư đừng nóng, Tiểu Nhân biết sai rồi!”

“Nên thông minh một chút, đừng quên đến lúc đó người cũng vào cung với ta, trong cung phồn văn tấn lễ còn cao hơn núi *, con người cũng phức tạp vô cùng, không thể thoải mái như ở nhà, lỡ có sai lầm, không những giáng tội cả hai chúng ta, mà còn liên lụy đến gia tộc .”

(* ý nói nhiều quy tắc, nghi lễ)

“Tiểu Nhân sẽ ghi nhớ trong lòng, tiểu thư yên tâm đi.”

Liễu Ngâm Nguyệt ngồi trở lại ghế tròn, để nha hoàn tiếp tục chải đầu cho nàng .

“Tiểu thư có tính toán gì không?”

“Ta còn chưa nghĩ ra, đành phải vào cung tùy cơ ứng biến. Bất quá yên tâm đi! Ta tuyệt đối sẽ không để Lí Văn Tĩnh nhận ra .”

Trong lòng nàng quyết định, cho dù thế nào cũng không để Lí Văn Tĩnh nhìn thấy nàng, nếu bất đắc dĩ chạm mặt, nàng cũng tuyệt đối không tiết lộ thân phận.

Trong Vương phủ, Lí Văn Tĩnh ngồi trầm tư ở thư phòng, tuy chèn hạt sen ướp lạnh hạ nhân đã mang tới hơn một canh giờ, hấn vẫn chưa động đến.

Hấn ra lệnh ọi người, không có sự cho phép của hấn, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện vào thư phòng; đây chính là nơi hấn một mình trầm tư, cũng là nơi hấn có thể bỏ xuống lớp mặt nạ phong lưu hào hoa, khôi phục lại bộ mặt thực của mình.

Mỗi khi ở một mình, hấn không thể ngăn được mình nhớ tới nữ tử xa lạ ở Túy Hoa Lâu kia, vốn tưởng rằng nàng là danh kỹ nổi tiếng nhất thành Lạc Dương Hương Hương cô nương. Nhưng ngày hôm sau nhìn thấy Hương Hương, hấn mới biết hôm đó mình đã nhận lầm người.

Chỉ tiếc nàng sớm rời khỏi phòng, hấn tìm khắp Túy Hoa Lâu, thậm chí mỗi một kỹ viện trong thành đều tìm, nhưng cũng không thấy bóng dáng của nàng. Điều duy nhất có thể xác định chính là, nữ tử cùng hấn một đêm xuân này, chắc chắn không phải kỹ nữ thanh lâu, thậm chí vẫn là một khuê nữ chưa lấy chồng, điểm ấy có thể nhìn lạc hồng* trên khăn trải giường bằng tơ lụa cũng biết.

(* ý chỉ máu)

Nàng rất đẹp, so với danh kỹ Hương Hương cô nương còn đẹp hơn, chính là, một nữ tử như vậy sao lại xuất hiện ở Túy Hoa Lâu, ngày hôm sau lại bí ẩn mất tích? Ngay cả người canh giữ ngoài cửa, thủ hạ võ công cao cường của hấn cũng không biết nàng biến mất lúc nào, thật làm người ta không thể tưởng tượng được.

Lúc này, một giọng nói ngoài cửa vang lên ngắt dòng suy nghĩ của hắn.

“Bẩm báo Vương gia, hai vị Tiêu tướng quân cùng công tử Khang Trọng Lâm đang chờ ở đại sảnh muốn cầu kiến.”

“Mời bọn họ đến Nghị Sự Các, ta sẽ đến sau.”

“Tuân mệnh!” Hạ nhân theo lời rời đi.

Buông quyển sách trong tay, Lí Văn Tĩnh đi về phía Nghị Sự Các để gặp hai người bằng hữu thân thiết.

“Tiêu tướng quân, Khang công tử, ta đợi nhị vị đến thăm đã lâu ngày rồi.”

Tiêu Khang hai người chấp tay thờ dãi, Tiêu Cân Tiểu Ly nói: “Để cho Vương gia đợi lâu đến tận đây, thật sự ngại quá.”

Ba người này xưng huynh gọi đệ là bằng hữu tốt với nhau, trong hoàn cảnh không có người ngoài, liền miễn hết lễ nghi cung đình, đây là sự thống nhất của họ, cũng không muốn để cho người ngoài biết.

Khang Trọng Lâm nói: “Hôm nay ta tới đây là có chuyện quan trọng thông báo.”

“Về hai hoàng huynh của ta sao?”

“Đoán không sai, theo sự điều tra của chúng ta, Nhị Vương gia đang lung lạc một trong những sủng phi của Hoàng Thượng – Kỷ Thực phi, muốn lợi dụng nàng nói đỡ dùm hắn trước mặt Hoàng Thượng, lập hắn làm thái tử.”

“Bắt đầu hành động, phải không?” Lí Văn Tĩnh nở nụ cười nhưng không có ý cười.

Tiêu Cân Tiểu Ly bổ sung thêm: “Khi ta đi chinh phạt quân Đột Quyết ở quan ngoại, bắt được ba tên phạm nhân, phát hiện một mật hàm, nội dung trong đó nói Nhị vương gia trao quyền, như người nói, Nhị vương gia đúng là cấu kết với Đột Quyết.” Nói xong hắn liền đưa mật hàm ra.

Ánh mắt Lí Văn Tĩnh sắc bén thâm trầm, làm cho không khí trở nên nghiêm nghị khác thường, Tiêu- Khang hai người rất ăn ý không nói gì; Bọn họ biết mỗi khi biểu hiện của Lí Văn Tĩnh trở nên trong trẻo lạnh lùng, là hắn đang tự mình phân tích mọi chuyện nên mới có thái độ như vậy.

Trừ bỏ Tiêu-Khang là hai người bạn tâm phúc thân thiết, không ai hiểu được tính tình thực sự của Lí Văn Tĩnh, quyền lực tranh đấu trong cung khiến mọi người trở nên xảo quyệt hiểm ác, người bình thường khó mà dễ dàng hiểu được.

Vì muốn tự bảo vệ bản thân lần điều tra chuyện thái tử chết vào ba năm trước, hắn bắt đầu ẩn thân, rời cung ra ngoài du ngoạn, sống cuống vụng không kiểm chế, nên mọi người ai cũng nói tam vương gia Lí Văn Tĩnh trầm mê nữ sắc, không màng chính sự.

Trầm ngâm hồi lâu, Lí Văn Tĩnh mới mở miệng: “Ba tên phạm nhân kia xử trí như thế nào?”

Tiêu Cân Tiểu Ly nói: “Làm theo chỉ thị của vương gia, vì không muốn đả thảo kinh xà*, nên chỉ làm cho bọn họ hôn mê, đem mật hàm chép lại, còn bản chính thì trả lại trên người bọn họ, để họ nghĩ mình gặp đạo tặc chỉ muốn cướp tiền.”

(*Đánh cổ làm kinh động rắn)

“Tốt lắm, thả dây dài câu cá lớn, làm việc cẩn thận mới có thể câu được kẻ chủ mưu, tiếp tục giám thị.”

“Vương gia thực sự cho rằng cái chết của thái tử ba năm trước có liên quan với Nhị vương gia?” Khang Trọng Lâm nói ra nghi vấn trong lòng.

“Hoàng huynh đã tạ thế từ nhỏ đã rất thân thiết với ta, đột nhiên lại trượt chân xuống đáy cốc, thật sự rất kì lạ.”

“Vương gia vẫn hoài nghi cái chết của thái tử là một âm mưu?”

“Đúng vậy, hoàng tử cười ngựa rất giỏi, thế nào lại vô duyên té xuống đáy cốc? Mọi chuyện chắc chắn đều có nguyên do!”

“Có điều bên người thái tử lúc đó là Phong đại nhân, hẳn xưa nay là quan thanh liêm, lại rất chính trực, hẳn làm chứng chắc hẳn là sự thật, lại còn hai mươi người hầu nữa, khẩu cung tất cả đều đồng nhất, như vậy thì sao?”

Không ngờ Lí Văn Tĩnh lại nở một nụ cười ý vị sâu xa.

“Tất cả mọi người đều chú ý đến nhân chứng nhìn thấy thì thế, nhưng lại không hề để ý đến con ngựa mà hoàng huynh cưỡi.” Thấy ánh mắt khó hiểu của hai người, hắn tiếp tục nói “Ở gần đuôi ngựa, ta phát hiện dấu chân, người bình thường sẽ không có ai chú ý đến, nhưng không thể qua mắt của ta, ngân châm kia ta từng thấy qua ở Bắc Cương, nghi ngờ chính là ám khí độc môn của một môn phái nào đó ở Đột Quyết.”

Hai người nghe xong không khỏi kinh ngạc, Tiêu Cân Tiểu Ly tướng quân hiểu biết nói: “Vì vậy người muốn ta điều tra những người ra vào nơi biên giới, chính là muốn tìm ra tên nội gián của Đột Quyết.”

“Cũng không hẳn vậy, dù sao có mật hàm này, ta càng có thể xác định được dã tâm của Nhị hoàng huynh, hoài nghi nhiều năm rốt cục cũng tìm ra được chứng cứ xác minh.”

“Vậy chúng ta còn chờ cái gì? Sao không lập tức báo với Thánh Thượng trong tội thông định bán nước của Nhị vương gia.” Tiêu Cân Tiểu Ly khoanh tay nhìn lên trời, đối với cái loại hành vi bất nghĩa này thật sự tức giận nhẹn không được.

“Không được.” Lí Văn Tĩnh trầm ổn bác bỏ đề nghị của hắn.

“Sao lại không được?” Tiêu Cân Tiểu Ly kêu lên.

“Còn chưa tới thời điểm.” Khang Trọng Lâm tiếp lời.

Thân là con của Trung thư Lệnh đại nhân, Khang Trọng Lâm từ nhỏ đã được phụ thân nghiêm khắc dạy dỗ, được thừa hưởng được nhiều ưu điểm của phụ thân, hơn nữa trời phú thông minh, hẳn dĩ nhiên hiểu được bản khoản nặng nhẹ của tam Vương gia đối với chuyện này.

Ý của Khang Trọng Lâm là muốn nhắc nhở Tiêu Cân Tiểu Ly nên bình tĩnh chờ manh động, chậm rãi nói “Chỉ một phong mật hàm khó làm cho Thánh Thượng tin Nhị vương gia có âm mưu, thậm chí còn đã thảo kinh xà, khiến Nhị vương gia thủ tiêu hết tất cả những chứng cứ, đến lúc đó chẳng những không thể định tội nhị vương gia, mà còn để lộ việc vương gia của chúng ta nhiều năm vì không muốn kẻ thù nghi ngờ mà ở ẩn, việc điều tra cái chết của thái tử sẽ khó hơn lên trời.”

“Chẳng lẽ cứ tiếp tục chờ như vậy, chỉ đến khi có căn cứ chính xác mới thôi?”

“Việc này chỉ có thể ‘kéo tơ bác kiến’ (giăng tơ bắt kiến), chỉ đến khi tất cả chứng cứ vô cùng xác thực thì mới có thể bẩm báo Thánh Thượng để định tội Nhị vương gia, trừ việc này trăm ngàn lần chúng ta không thể lỗ mắng, mắc công sẽ khiến Nhị vương gia sinh nghi, huống hồ đến bây giờ hắn ta đối với Tam vương gia vẫn còn nghi kỵ, án bài mật thám theo dõi vương gia, chúng ta càng phải cẩn thận hơn.” Khang Trọng Lâm cẩn thận nói.

“Thì ra là vậy, nhưng Tiêu mỗ không thể hiểu nổi, vương gia nguy trang rất khá, nhị vương gia sao vẫn nghi kỵ?”

“Bởi vì trong ba vị hoàng tử, Hoàng Thượng thiên vị vương gia của chúng ta hơn, việc này làm cho Nhị vương gia khó chịu, hơn nữa sắp tới Hoàng Thượng còn tổ chức cuộc thi văn yển dành cho nữ tử, tuy mặt ngoài là cổ vũ cái thi nữ, trên thực tế là muốn tuyển phi cho Vương gia, người thông minh vừa nghe đã hiểu, Hoàng Thượng yêu thương Vương gia của chúng ta như thế nào.”

Nói tới tuyển phi, đôi mày kiếm của Lí Văn Tĩnh nhíu chặt.

“Phụ hoàng cũng thật lắm việc, vì tuyển phi mà tổ chức một cuộc thi văn yển nhằm chán.”

“A! Vậy thật sự có chuyện này? Sao ta lại không biết, mau nói ta nghe nào!” Tiêu Cân Tiểu Ly hưng trí bồng bồng thúc giục Khang Trọng Lâm.

Lí Văn Tĩnh liền ngắt lời bọn họ, vô cùng nhàm chán kháng nghị: “Cả ngày gặp các cô nương đã đủ mệt, ta thật không muốn cười thêm một thê tử về để thêm phiền muộn.”

“Cũng không phải, cũng không phải! Vương phủ thật trống trải, nên cưới một vị Vương phi về để sinh con trai cho Vương gia, hơn nữa Thánh thượng đã có tâm ý như vậy, thánh chỉ khó cãi, Vương gia làm bộ trầm mê nữ sắc để nhĩ vương gia nhìn xem, nhưng mà đến này vẫn chưa nạp thê thiếp, khó trách Nhĩ vương gia nghi ngờ, vì vậy Trọng Lâm đề nghị vương gia nên nhân cơ hội này tiêu trừ nghi kỵ của Nhĩ vương gia.”

Đôi mi đẹp của Lí Văn Tĩnh chớp chớp .”Nói vậy là sao?”

“Hoàng Thượng tổ chức cuộc thi văn yến ở Dịch Đình Cung, tất cả khuê nữ tài mạo song toàn đều được tuyển vào cung, Vương gia bị mệnh lệnh tu chiêu đãi này đó thiên kim tài nữ, mà ngài từ trước đến nay nổi tiếng yêu thích mỹ nữ, hẳn phải rất cao hứng.”

“Ta hiểu rồi, tiết mục “mê luyện nữ sắc” này phải diễn một tháng.”

“Không chỉ như vậy, tam gia tốt nhất thừa dịp tuyển một vương phi rồi vài thị thiếp, thì màn kịch này mới có thể hạ màn.”

“Ta hiểu, đến lúc đó ta sẽ tuyển một vương phi thích hợp, mặc kệ có thích hay không, ta sẽ tuyển một phi tử không gây trở ngại gì đối với kế hoạch của chúng ta.”

Tiêu – Khang hai vị cùng nhau chấp tay thi lễ nói: “Vương gia anh minh, vì muốn thành đại sự không cầu nệ nữ thường tình, vì giúp vương gia điều tra chân tướng mọi việc, cho dù chết cũng không từ!”

Lí Văn Tĩnh vừa lòng gật đầu, nhìn sắc trời bên ngoài rồi nói với Khang Trọng Lâm: “Đêm nay có an bài gì không?”

“Nghe nói ở Thành Nam có một cô nương rất xinh đẹp, ca múa tốt, Vương gia nên đến đó. “

“Mỗi ngày tìm hoan mua vui, thanh danh của cửa ta thật đúng là bị người phá hư sạch sẽ rồi.”

“Đâu có, đâu có!”

Ba người không hẹn mà cùng nhìn nhau cười to, rồi sau đó cùng nhau ra ngoài.

Lúc này không biết tại sao Lí Văn Tĩnh lại nghĩ đến cô nương thần bí ở Túy Hoa Lâu đêm hôm đó, nụ cười duyên dáng yêu kiều cùng tư thái mê người, thật sự làm hắn khó mà quên được.

Hắn lắc đầu bật cười. Chính mình tự nhiên lại vì một nữ tử muốn quyến rũ mình mà nổi lên dục niệm? Lí Văn Tĩnh ơi Lí Văn Tĩnh! Tuy là nổi danh ăn chơi, nhưng cũng đừng đóng giả làm thực chứ!

Liễu phu nhân vì muốn chuẩn bị chuyện nữ nhi tiến cung, vài ngày trước đó đã mời một thợ may nổi danh nhất kinh thành, giúp nữ nhi đo may cung trang cùng giày thêu, hôm nay hàng đã đưa tới, lúc này đang xem nữ nhi thử y phục.

“Mẹ, quần áo con có rất nhiều rồi, cần chi phí phạm như vậy ?” Thật ra nàng không muốn ăn mặc đẹp quá, tốt nhất là thật mộc mạc giản dị để khỏi có ai chú ý .

“Ngốc, sao lại nói phí phạm. Thiên kim Liễu gia tiến cung sao có thể keo kiệt về khoảng ăn diện.”

“Con vào cung để thi văn, chứ không phải tham gia tuyển chọn tú nữ cho Hoàng thượng. “

“Không được nói như vậy.” Liễu phu nhân ngẩng mặt, đây chính là biểu hiện khi bà bắt đầu giảng đạo.

“Nữ nhi không dám.” Thấy bà sắc mặt biến đổi, nàng liền ôn thuận cúi đầu .

“Mặc dù không phải Hoàng Thượng tuyển tú, nhưng cũng không kém là mấy, đừng quên lời dặn dò của mẹ, phải nắm chắc cơ hội vào cung, cố gắng làm sao cho Tam vương gia chú ý, nếu có thể làm vương phi của hắn, liền có thể quang tông diệu tổ, làm rạng rỡ Liễu gia, mà địa vị trong triều của cha con cũng được củng cố, hiểu không?”

“Dạ hiểu” Nàng mềm mại trả lời.

Liễu phu nhân vừa lòng, sắc mặt cũng dịu đi .

“Con về đi, ngày mốt là tiến cung rồi, cũng nên chuẩn bị thật tốt.”

“Con trở về phòng chuẩn bị.”

Liễu Ngâm Nguyệt khẽ cúi người, đem tất cả kháng nghị giấu bên trong bộ dáng dịu dàng uyển chuyển, trở về Thúy Lâm Viện.

Chỉ đến khi đi xa, nàng mới lộ ra dáng vẻ thật sự.

Sắp tới ngày vào cung, Liễu Ngâm Nguyệt rất nghe lời của mẹ “chuẩn bị thật tốt”, nàng đã chuẩn bị rất nhiều đạo cụ, tin tưởng có thể ứng phó thời gian một tháng. Tiểu Nhân nói rất đúng, coi như là vào cung tham quan cũng không sai.

Nàng tin chắc mình có đủ năng lực để có thể ứng phó với phiền toái sắp xảy ra. Nghĩ lạc quan một chút, nhiều mỹ nhân thiên tiên tuyệt sắc như vậy, Lí Văn Tĩnh căn bản sẽ không chú ý tới nàng; huống chi bộ dáng của nàng lúc này kém với hình tượng kỹ nữ ở Túy Hoa Lâu nhiều lắm, còn hấn lại là một tên vương gia đào hoa, mỗi ngày tiếp xúc vô số nữ nhân, chắc là đã sớm quên nữ tử từng bồi hấn một đêm rồi.

Sau khi suy tư, sự bất an nhiều ngày qua đã trở thành hư không, thay vào đó là một lòng tò mò có chút chờ mong. Sau một tháng, nàng tin tưởng mình sẽ có thể trở về cuộc sống ban đầu, chỉ có điều...nàng không còn một thân hoàn bích, tâm nguyện tìm một người bầu bạn xem ra khó mà thực hiện, chỉ còn lại ý niệm sống một cuộc đời thanh thản mà thôi.

4. Chương 04

Hoàng Thượng Đại Đường mở cuộc thi văn yển, phạm là triều thần có chức quan trên thất phẩm, trong nhà có khuê nữ tài đức, lại xinh đẹp như hoa, đều có thể ứng cử để tuyển ra bốn mươi hai người vào cung dự tuyển một tháng.

Nha hoàn theo hầu thường là từ một đến hai người, sẽ có một nhóm tiểu công công chuyên phụ trách về ăn uống và cuộc sống hàng ngày của các vị thiên kim, cứ cách ba ngày sẽ mở một yến tiệc họp mặt, ngoại trừ thi văn, còn có các chủ đề cầm kỳ thi họa khác, đến lúc đó mỗi thiên kim danh môn đều có thể phát huy hết tài nghệ của mình, để cho quan văn và Tam vương gia bình luận thưởng thức.

Bốn mươi hai thiên kim trúng cử này, đều vào ở trong Dịch Đình Cung, ai ai cũng tranh thủ dùng bạc nịnh bợ vị công công an bài phòng ốc, hi vọng có thể ở chỗ có phong thủy tốt, vị trí gần chỗ ở của Tam vương gia nhất.

Trong lòng mỗi vị thiên kim đều biết, Tam vương gia này anh tuấn phi phạm, tuổi trẻ khỏe mạnh, điều quan trọng nhất chính là hấn còn chưa có thú phi nạp thiếp gì, tuy rằng hấn nổi tiếng phong lưu đào hoa khắp kinh thành, nhưng mỗi người ai cũng tin tưởng mình sẽ được vương gia yêu nhất, hưởng hồ danh hiệu vương phi cao quý vô cùng, cho dù sau này Tam vương gia nạp bao nhiêu thiếp, chỉ cần bản thân có thể an vị trên ghế vương phi là được, còn việc khác, không cần phải so đo. (Ôi mấy chị này mơ tưởng quá =____= ”)

“Tiểu thư, ta nghe nói thiên kim của Hứa đại nhân với Nghiêm đại nhân dùng bạc nịnh bợ công công để được gian phòng tốt hơn, sao chúng ta không làm vậy?” Tiểu Ngân khẩn trương chạy đến.

“Chuyện này không quan trọng, cho dù không đưa bạc, thì công công cũng phải an bài phòng vị trí ta muốn mà thôi. ” Liễu Ngâm Nguyệt chậm rãi mở miệng.

“Này. Tiểu Nhân thắc mắc.” Nàng tò mò nhìn tiểu thư.

“Để thôi, lúc này đi tới đây, ta phát hiện phía tây Dịch Đình cung gần với cánh rừng nhất, tức là một nơi khá xa, cũng ít có ai lui tới. ”

“Vậy thì sao?”

“Tất cả các thiên kim đều dùng bạc để nịnh bợ công công, chỉ có mình chúng ta là không, vì vậy căn phòng xa xôi kia tự nhiên sẽ thuộc về chúng ta.”

Tiểu Nhân bưng tỉnh đại ngộ.”Chỉ cần ở chỗ này, sẽ khó gặp Tam vương gia, tiểu thư cũng có thể thanh tĩnh, an nhàn mà tu thân dưỡng tánh một tháng trong cung.”

Liễu Ngâm Nguyệt mỉm cười gật đầu.”Vị trí vương phi kia cứ để cho nữ nhân khác đi tranh, ta chỉ cần thừa dịp này vui vẻ ở trong cung một tháng, bằng không sau này sẽ không còn cơ hội.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Mà hoàng cung này cũng thật lớn, đây là lần đầu tiên Tiểu Nhân tiến cung nha! Các nha hoàn khác đều hâm mộ ta có thể nhìn thấy hoàng cung tráng lệ, chỉ mới một cái Dịch Đình Cung đã khiến Tiểu Nhân hoa mắt chóng mặt.”

Chủ tớ hai người tiến cung mang theo tâm tình thưởng ngoạn, tự nhiên sẽ không giống những thiên kim quan lại khác nơm nớp lo sợ. Mà cũng đúng như tính toán của Liễu Ngâm Nguyệt, công công kia thật sự an bài cho hai người ở sương phòng phía tây, chủ tớ hai người rất mừng vui đi vào .

“Tiểu thư, ngài xem! Trước phòng nở đầy hoa quế, rất thơm nha.”

Liễu Ngâm Nguyệt đưa tay hái một đóa hoa quế nhỏ, đưa tới mũi khê ngửi.

“Thơm quá.” Mùi hương này thật giống với mùi hoa quế trong phòng Tam vương gia hôm đó ở Túy Hoa Lâu.

“Vậy thì để Tiểu Nhân hái vài đóa đem vào phòng cắm.”

“Ừ.” Nàng gật đầu.

Mỗi một sương phòng đều có tên, thường là theo loại hoa trước phòng, có cúc, lan, hoa sen, súng,...hơn mười loại hoa, mà trước phòng các nàng trồng toàn hoa quế, dĩ nhiên gọi là Quế sương phòng.

Chủ tớ hai người vừa định bước vào trong phòng, chợt nghe sương phòng kế bên truyền đến giọng nói nhỏ, Liễu Ngâm Nguyệt cẩn thận nghe kỹ, giọng nói kia mềm mại thanh nhã, có chút quen tai, nàng liền tò mò đi tới bên đó xem .

“Ai?”

Nghe tiếng bước chân, chủ nhân của gian phòng đó quay đầu nhìn lại nàng, Liễu Ngâm Nguyệt liền thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc.

Là Tô Thiển Nhân!

Hai mắt Liễu Ngâm Nguyệt sáng lên, không ngờ trong cung lại gặp người quen, nhất thời vui vẻ định kêu tên nàng, nhưng Tô Thiển Nhân đã mở miệng trước : “Xin hỏi cô nương, tới đây có chuyện quan trọng gì không?”

Vốn là nàng định nói, nhưng mà nghe câu hỏi của Tô Thiển Nhân xong, nàng liền ngậm miệng lại, nhớ tới lần gặp mặt trước nàng đang cải nam trang, mà giờ phút này đã khôi phục thân phận nữ nhân, dĩ nhiên Tô Thiển Nhân sẽ không nhận ra .

Nàng vội vàng sửa lời: “Ta là Liễu Ngâm Nguyệt ở Quế Sương phòng bên cạnh, đây là nha hoàn Tiểu Nhân, phòng của ta và cô nương đối diện nhau, nghĩ tới sau này sẽ gặp nhau thường xuyên, cho nên định làm quen, nếu quấy rầy, xin cô nương thứ lỗi.”

“Không dám! Ta là Tô Thiển Nhân, đây là nha hoàn Xảo Nhân của ta, bởi vì vội xem phòng mà quên hai vị, Thiển Nhân thật áy náy .”

Tô Thiển Nhân âm thầm đánh giá nữ tử quốc sắc thiên hương trước mặt; tuy rằng mộc mạc, lại không cố ý ăn diện, nhưng có một cổ linh khí kiều mị không nói nên lời, hơn nữa đôi mắt to tròn thông minh, giống như là hai chấm nhỏ trên bầu trời . Chỉ mới gặp lần đầu, nhưng nàng lại cảm thấy có chút quen mặt.

“Chúng ta. Có phải đã từng gặp nhau?”

“Có sao? Sao ta không có nhớ.”

“Không biết tại sao, ta đối với người có cảm giác rất quen thuộc.” Nàng đoan trang cẩn thận nhìn Liễu Ngâm Nguyệt.

“Xem ra chúng ta vừa gặp mà như đã quen cũng rất có duyên phận, ta cũng có loại cảm giác quen thuộc đối với Thiên Nhân cô nương, lần đầu gặp nhau, nếu có cảm giác quen thuộc như đã từng quen biết, nghe người ta nói có lẽ kiếp trước là người nhà hoặc bằng hữu thân thiết,....” Nàng tùy ý nói bừa, mong sao có thể làm cho Tô Thiên Nhân hết nghi ngờ.

“Thì ra là vậy” Tô Thiên Nhân có chút tin tưởng.

Liễu Ngâm Nguyệt kêu Tiểu Nhân chuẩn bị chút trà nước điểm tâm, rồi mời Tô Thiên Nhân qua phòng nàng chơi. Hai giai nhân xinh đẹp hợp ý, cứ như vậy mà tán gẫu vui đùa.

“Nếu chúng ta hợp ý như vậy, hay kết làm tỷ muội đi?” Liễu Ngâm Nguyệt đề nghị .

“Tốt quá, đây thật là vinh hạnh của Thiên Nhân .”

“Ta năm nay mười tám, còn Thiên Nhân cô nương thì sao?”

“Ta chỉ mới đến tuổi cập kê.”

“Vậy là mười lăm rồi, sau này người kêu ta Ngâm Nguyệt tỷ tỷ, còn ta gọi người là Thiên Nhân muội muội.”

“Ngâm nguyệt tỷ tỷ, muội muội xin chào tỷ tỷ .” Tô Thiên Nhân niềm đam đáng yêu khẽ cúi người hành lễ.

Liễu Ngâm Nguyệt cũng hoàn lễ nói: “Tỷ cũng vậy, tỷ cũng vậy! Ở trong cung một tháng, chúng ta có thể làm bạn với nhau, chuyện gì cũng có thể giúp đỡ tương trợ.”

Vì cúi người, nên tầm mắt của Tô Thiên Nhân rơi trên một khối mỹ ngọc nơi thắt lưng Liễu Ngâm Nguyệt, mà hình dạng lẫn chất liệu và màu sắc đều tương tự với ngọc bội mà nàng lượm được.

Thấy nàng xuất thần nhìn đầu đó, Liễu Ngâm Nguyệt nương theo ánh mắt nàng mà nhìn tới bên hông mình .

“Đây là ngọc bội gia phụ đã tặng cho tỷ.” Nàng tháo ngọc bội đưa đến trước mắt Tô Thiên Nhân.

“Ngọc bội này.”

“Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là rất giống với miếng ngọc bội lần trước muội nhặt được, nên thấy lạ thôi .”

Hai mắt Liễu Ngâm Nguyệt sáng ngời!

“Nhặt được? Ở đâu vậy? Cho ta xem!”

Tô Thiên Nhân lấy một miếng ngọc bội trong túi áo ra, đó chính là ngọc bội mà hôm đó Liễu Ngâm Nguyệt không cẩn thận đánh rơi, thì ra Thiên Nhân đã nhặt được.

“Thì ra là ở đây, thật tốt quá!”

“Thật tốt quá?”

“Đây chính là ngọc bội của đệ đệ tỷ, không ngờ mất rồi mà vẫn tìm lại được, thật sự quá may mắn..”

“Đệ đệ của tỷ?” Tô Thiên Nhân thẳng thắn hỏi “Tỷ nói đây là ngọc bội của đệ đệ tỷ làm mất?”

“A? Đúng, là đệ đệ tỷ đánh rơi! Hắn nha, mấy ngày trước cứ lải nhải không ngừng. Đứa nhỏ này sơ ý, cư nhiên lại dám làm mất ngọc bội quý giá như vậy, còn bị gia phụ mắng một trận!”

Tiểu Nhân đứng một bên nhìn không được cười khẽ. Tiểu thư đúng là, nói sao không nói, lại đem hết tội lỗi đổ lên đầu thiếu gia, mà còn nói y như thật !

Liễu Ngâm Nguyệt liếc Tiểu Nhân một cái, tiếp tục nói “May mắn muội lại nhặt được, tỷ xin thay đệ đệ cảm ơn muội.”

“Có gì đâu, tỷ không nên nói như vậy, có thể giúp đệ đệ của Ngâm Nguyệt tỷ tỷ tìm được ngọc bội, Thiên Nhân cũng rất...cao hứng.”

Không để ý thấy sự ngưng ngừng của Thiên Nhân, Liễu Ngâm Nguyệt chỉ thấy Tô Thiên Nhân thật là một cô nương tốt bụng lẫn chăm sóc tốt cho người khác, nếu công tử nhà ai cưới được nàng làm vợ, thật là có phước ba đời, chỉ tiếc bản thân là phận nữ nhi, nếu nàng mà là nam tử chắc chắn sẽ cưới nàng làm vợ.

Cuộc thi văn thơ được tổ chức ở Dịch Đình Cung trong một tháng, ngay từ đầu, hoàng đế Huyền Tông đã đích thân tới dự, xem mặt từng vị tiểu thư khuê các được tuyển chọn, còn Lí Văn Tĩnh cùng các bá quan văn võ thì đứng một bên theo hầu.

Tam vương gia tuần mạo trác tuyệt, quý khí uy nghi, dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của các nữ tử, chỉ có mình Liễu Ngâm Nguyệt là dùng quạt lụa cố gắng che lại dung nhan. Trốn được thì trốn, nhưng cũng không nên lộ liễu quá, không thôi lại phản tác dụng thu hút sự chú ý của mọi người thì không nên, nàng chỉ để lộ đôi mắt, bắt chước người khác liếc mắt đưa tình với Lí Văn Tĩnh. Dù sao, đã giả bộ thì nên giả cho trót, không phải sao?

Sáng nay nàng nhờ Tiểu Nhân đưa cho nàng một bộ đồ khá lòe loẹt, nhìn rất phàm tục, dù sao Lí Văn Tĩnh cũng sẽ không để mắt đến loại nữ tử như vậy, về sau những ngày trong cung nàng có thể vô tư mà sống.

Đột nhiên có một trận gió thổi đến, làm chiếc khăn lụa rơi xuống trước mắt Lí Văn Tĩnh, hần khom người tính nhặt lên, lại đồng thời va chạm vào một người cũng đến nhặt khăn lụa lên.

Hần ngẩng đầu nhìn chủ nhân của khăn lụa, đó là một nữ tử băng thanh ngọc khiết đứng trước mặt hắn.

Nàng cúi người, mềm nhẹ nói “Tiểu nữ thất lễ, xin vương gia tha tội.”

Nhan sắc của nàng thu hút sự chú ý của tất cả nam nhân ở đó, họ liên tiếp đánh giá đáng vẻ xuất chúng của nàng.

Lí Văn Tĩnh khẽ nhú hai mắt, khoe miệng nhếch lên, để lộ một nụ cười tuần dật, sau đó đưa cái khăn lụa ngan ngát mùi thơm cho nàng. Nàng đưa tay nhận lấy, tươi cười yếu đuối, trong đó hàm chứa kiêu mỹ, so với bộ dáng xấu hổ e thẹn của các nữ tử khác càng mê người hơn nhiều, làm ai nhìn cũng muốn âu yếm.

Hoàng Thượng nhìn hai người, giống như hiểu gì đó mở miệng hỏi “Người là con gái nhà ai? Tên là gì?”

“Gia phụ Khương Tử Hiền, là Hình bộ Thượng thư, tiểu nữ tên là Khương Ngọc Dung.”

Hoàng đế vừa lòng vuốt râu, khen ngọt “Không ngờ Khương Tử Hiền lại có con gái là một tuyệt sắc tựa thiên tiên như vậy, ý vị bất phàm, may liễu môi hồng, hậu cung của trẫm thật không bằng.”

“Thánh Thượng quá khen, tiểu nữ thật không dám nhận.”

“Trẫm chỉ nói sự thật, không tin thì hỏi Tam vương gia, Tĩnh nhi con nói đi, Khương cô nương có phải là một quốc sắc thiên hương?”

“Phụ hoàng nói rất đúng, nhi thần cũng thấy vậy.”

Khương Ngọc Dung nhìn thẳng ánh mắt đẹp của Lí Văn Tĩnh, liền nhẹ nhàng khép mắt, gò má đỏ ửng, quyến rũ phong tình, giọng nói ôn nhu dễ nghe “Tạ tam vương gia khích lệ..”

Hoàng đế lại tiếp tục xem xét các danh môn thiên kim khác, mỗi một vị đều là tài nữ xuất chúng, cầm kỳ thư họa tinh thông, ai cũng có sở trường riêng, làm ông rất vừa lòng, ra lệnh Tam Hoàng nhi ngàn vạn lần hạ không được để các danh môn khuê tú này chờ đợi.

Lúc đoàn người đến trước mặt Liễu Ngâm Nguyệt, nàng cúi đầu rất thấp, làm cho người ta không thấy rõ diện mạo, lão Hoàng Thượng lên ra mệnh lệnh “Ngẩng đầu lên.”

Liễu Ngâm Nguyệt theo lệnh ngẩng đầu, để lộ dung nhan phấn son dày cộm, lại sức nước hoa quá nồng, làm Hoàng Thượng khẽ nhú mày.

“Tiểu nữ Liễu Ngâm Nguyệt, khấu kiến Hoàng Thượng cùng Tam Vương gia.”

Giọng nói dễ nghe, Lí Văn Tĩnh liền đưa mắt nhìn nàng, nàng lập tức tỏ vẻ phong tao tục tằng, làm cho hắn thật không dám lĩnh giáo, liếc một cái rồi không dám nhìn nữa.

Hoàng Thượng lặng lẽ thái phó bên cạnh “Nàng là con gái nhà ai? Sao lại được tuyển ?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nàng là thiên kim của Liễu Nham, Liễu Thượng Thư đại nhân, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, là một tài nữ hiếm có, nên đã được tuyển.”

“Vậy sao?” Nếu là nữ nhi của Liễu ái khanh, chắc là một tài nữ, tuy rằng dung mạo bình thường....Quên đi! Dù sao tài nữ xinh đẹp còn nhiều, Tình nhi cũng không để ý nàng, không cần so đo quá.

“Phân phó với hạ nhân, hầu hạ các khuê tú thật tốt, đừng để các nàng chờ.”

“Thần tuân chỉ.”

Đã hơn mười ngày, đúng như Liễu Ngâm Nguyệt đoán, nữ tử yêu kiều xinh đẹp, tướng mạo xuất chúng chỗ nào cũng có, tuy có vài người nhan sắc tầm thường, tám phần là do phụ thân mua được quan hệ, hy vọng nhân cơ hội này có thể cho nữ nhi một bước biến thành phượng hoàng.

Trong các giai nhân xinh đẹp, cuối cùng dần dần trở hết tài năng đã tuyển ra được ba vị tài mạo song toàn, Khương Ngọc Dung xinh đẹp hơn người, ôn nhu uyển chuyển là Tô Thiển Nhân, còn Dương Yến Yến thì yêu kiều diễm tuyệt.

Còn Liễu Ngâm Nguyệt, tự nhiên bị liệt vào hạng nữ tử bình thường.

Tháng sáu thời tiết mát mẻ, Liễu Ngâm Nguyệt vừa tắm xong, liền thay một váy dài bằng lụa, kêu Tiểu Nhân đi mua chút rượu, để có thể cùng Tô Thiển Nhân mua vui một chút.

“Chúc mừng muội muội, hôm nay thi thơ thất ngôn tứ tuyệt* muội đứng đầu, thật là kì hoa dị thảo, ngay cả Tam vương gia cũng vỗ tay khen ngợi, lại còn tặng trang sức, làm người khác ghen tị.”

(*một thể thơ đường gồm 4 câu mỗi câu 7 chữ)

“Ngâm nguyệt tỷ tỷ quá khen, muội chỉ tùy hứng mà ngâm thôi, không ngờ lại thắng, cũng nhờ các thiên kim khác khiêm nhường.”

“Muội muội quá khiêm nhường, hạng nhất này, muội thật sự tài hoa dào dạt, mới thắng được người ta. Mà điều quan trọng nhất, muội là người đầu tiên được Tam Vương gia tặng lễ vật! Xem ra các nàng khác nhìn mà lợm trông mắt.”

“Đừng khen ngợi muội, thật ra tỷ tỷ nhan sắc hơn người lại thông minh không kém gì muội, vì sao khi thi đầu lại cố ý làm thơ thường thường, một chút cũng không có mới mẻ?”

“Tỷ vốn là không có tài hoa, chỉ do cha mẹ bức tiền cung mà thôi.”

“Tỷ tỷ gạt được người khác, nhưng không gạt được muội, chúng ta sớm chiều bên nhau, tất cả tranh vẽ hay thi thơ trong phòng tỷ muội đều đã xem qua, tỷ tỷ thật là một tài nữ trong số tài nữ của Đại Đường. Nói đến cầm nghệ, tiếng đàn của tỷ phải nói là đi vào lòng người, so với Khương Ngọc Dung chỉ xem trọng kỹ xảo nhưng lại bỏ quên ý cảnh, tỷ tỷ thật là giỏi hơn nhiều.”

“Muội thật tặng bốc tỷ đến tận trời.”

“Muội chỉ nói sự thật! Tỷ tỷ chẳng những tinh thông cầm kỳ thi họa, tướng mạo cũng xuất sắc tuyệt vời.”

Liễu Ngâm Nguyệt cười ảm đạm, rót cho Tô Thiển Nhân một chén rượu nhỏ.

“Nào, chúng ta uống một chút.”

Tô Thiển Nhân còn chưa từ bỏ ý định, nàng tin tưởng phán đoán của mình là chính xác, Liễu Ngâm Nguyệt chỉ là cố ý che giấu tài hoa mà thôi.

“Tỷ tỷ trời sinh có tư chất, vì sao lại cố ý ăn mặc lòe loẹt tô son điểm phấn đi gặp người? Như bây giờ không chút phấn son, không phải rất giống Hằng Nga tiên nữ bất phàm sao!”

“Đúng vậy, tiểu thư nhà ta phải nói là đẹp hơn Khương Ngọc Dung, Dương Yến Yến kia nhiều lắm!” Tiểu Nhân một bên phụ họa.

“Không được lắm miệng.” Liễu Ngâm Nguyệt liếc nàng một cái.

Tiểu Nhân le lưỡi vội bổ sung : “Chỉ có điều Thiên Nhân tiểu thư cũng xinh đẹp như tiểu thư vậy!”

Liễu Ngâm Nguyệt xoay người trừng mắt, còn Tô Thiên Nhân bật cười nói “Xem ra tỷ tỷ là cố ý không muốn để người ta biết dung mạo tài hoa thật sự. Mọi người ai cũng biết, cuộc thi văn yến lần này, tuy là nói cổ vũ tài nữ, kỳ thật là hoàng thượng muốn tuyển phi cho Tam hoàng tử; các thiên kim tài nữ đều muốn Tam hoàng tử chú ý, chỉ có mình tỷ là ngược lại, nguyên nhân vì sao?”

Liễu Ngâm Nguyệt biết không thể dấu được Tô Thiên Nhân. Kỳ thật nàng đã xem Thiên Nhân là tỷ muội thật sự, người muốn trốn chỉ có mình Lí Văn Tĩnh, cũng không cần giấu diếm Tô Thiên Nhân làm chi, chỉ là không muốn sinh thêm thị phi, bất quá Thiên Nhân là người có thể tin tưởng, nói sự thật với nàng cũng không sao.

Thế là nàng đem chuyện mình không muốn cạnh tranh vị trí vương phi nói ra, tiến cung chỉ là nghe theo lệnh cha mẹ. Bất quá, nàng chỉ không nói đoạn nàng cùng Lí Văn Tĩnh ở Túy Hoa Lâu mà thôi.

“Thì ra là thế, tỷ tỷ thật sự là tài mạo hơn người, chỉ là không muốn Tam vương gia coi trọng nên mới vậy, nhưng sao tỷ lại không muốn, hay là đã...có ý trung nhân?”

Liễu Ngâm Nguyệt lắc đầu.”Thế gian này tỷ luôn muốn tìm một nam tử chỉ thích một người, nhược thủy tam thiên chỉ nên chọn một*, điều duy nhất muốn là có một người bầu bạn. Vậy nữ tử chúng ta sao lại không thể? Từ xưa nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng tỷ lại không thể chấp nhận, thà hồng nhan cô độc đến già , cũng không muốn cùng chung một phu quân với người khác.”

(*nguyên văn là “nhược thủy tam thiên chí thử nhất biểu ẩm”: ba ngàn con sông chỉ có thể mức một gáo nước, ý ở đây là chỉ có thể chọn một)

“Nếu tam hoàng tử Lí Văn Tĩnh kia đúng là “nhược thủy tam thiên, chí thử nhất biểu ẩm” là một nam tử si tình, vậy tỷ tỷ có để ý đến hắn?”

Nghe xong thiếu chút nữa phun hết rượu trong miệng ra, Liễu Ngâm Nguyệt bật cười “Nếu Lí Văn Tĩnh là người như vậy, trừ phi mặt trời mọc hướng Tây! Không phải mỗi ngày hắn đều cùng nữ tử ca hát vui đùa hay sao? Tỷ cam đoan với muội, cuộc thi văn yến này chấm dứt, chính là lúc hắn thú phi nạp thiếp. Theo tỷ đoán vị trí vương phi này không phải Khương Ngọc Dung thì là Dương Yến Yến, hai người này bất phân cao thấp mà! Đúng rồi, tỷ thấy muội cũng tám phần chạy không thoát..”

“Muội? Tuyệt đối không thể !” Tô thiên nhân quả quyết phủ định.

“Vì sao?”

“Bởi vì.”

“Bởi vì tiểu thư nhà ta đã có ý trung nhân” Nha hoàn Xảo Nhân cười hì hì trả lời thay chủ tử .

“Xảo Nhân!” Tô Thiên Nhân kêu nhỏ, không cần nàng lắm miệng.

“Thật sao? Là ai vậy?” Liễu Ngâm Nguyệt trừng mắt, đôi ngươi đen láy mở thật to .

“Đừng nghe Xảo Nhân nói bừa!”

“Nô tỳ đâu có nói bừa! Tiểu thư cả ngày nhớ đến ý trung nhân, trà không nhớ cơm cũng không nghĩ, chỉ chờ mong một ngày ông trời có thể thành toàn tâm nguyện, gặp gỡ lại vị công tử kia!”

“Vậy sao! Mau nói ta nghe, là ai có phúc như vậy, có thể làm cho Thiên Nhân muội muội xinh đẹp uyển chuyển ngưỡng mộ?”

Xảo Nhân ra vẻ chần chờ nhìn chủ tử “Ta không dám nói, nói thêm nữa thì tiểu thư phạt mất.”

Liễu Ngâm Nguyệt nhìn Thiên Nhân, nắm tay nàng nói “Chúng ta vừa gặp đã thân thiết, tình như tỷ muội, hãy nói cho tỷ biết nam nhân may mắn kia là ai, không chừng tỷ có thể giúp được..”

“Cái này.” Tô Thiên Nhân muốn nói lại thôi, hai gò má đỏ bừng, không biết phải nói làm sao.

Cuối cùng vẫn là Xảo Nhân nhin không được, thay nàng nói “Tiểu thư còn không biết người kia tên gì, chỉ biết hần họ Liễu , gần đây mới biết hần chính là đệ đệ của Ngâm Nguyệt tiểu thư!”

“Là đệ đệ?”

“Đúng vậy!”

Thế là Xảo Nhân đem chuyện các nàng ngấm hoa trên phố, bị Đỗ Quan Bác làm khó dễ, may mắn gặp được Liễu công tử anh hùng cứu mỹ nhân nói ra. Cũng vì vậy, Tô Thiển Nhân vừa gặp đã yêu, nhặt được ngọc bội xem như bảo bối mà cất giữ, hy vọng có thể gặp lại.

“Sau đó tiểu thư còn nhiều lần đến nơi hai người gặp nhau, hy vọng có thể gặp lại ý trung nhân, nhưng mà cũng không có gặp, làm cho tiểu thư khổ sở muốn chết. Có lẽ là ông trời biết được nguyện vọng của tiểu thư nhà ta, cuối cùng cho biết lang quân như ý ở phương nào.”

“Người đừng nhiều chuyện.” Tô Thiển Nhân bác bỏ, quá thẹn thùng không biết phải làm sao.

Liễu Ngâm Nguyệt nghe xong á khẩu không nói được gì, tâm tình nhất thời phập phồng, suy nghĩ hỗn loạn, nhìn bộ dáng thẹn thùng vui vẻ của Tô Thiển Nhân mà đoán được sự tình nghiêm trọng thế nào.

Tiểu Nhân ở một bên nghe xong cũng choáng váng, hết nhìn Thiển Nhân tiểu thư lại nhìn chủ tử nhà mình, không khỏi thở dài. Không ngờ tiểu thư cải nam trang cũng đào hoa như vậy, thật là chuyện lạ nha!

“Ngâm nguyệt tỷ tỷ. Tỷ làm sao vậy?” Phát hiện biểu tình của Liễu Ngâm Nguyệt khác thường, Thiển Nhân cẩn thận hỏi.

“Tỷ? Không có gì!” Nàng cười cứng ngắc, cố gắng che dấu sự mất tự nhiên của mình.

Tô Thiển Nhân lập tức cảm nhận được sự tình có chút không đúng.

“Tỷ tỷ có phải là không thích?”

“Không, làm sao lại như vậy!” Nàng phủ định, càng làm cho Tô Thiển Nhân thêm phần khả nghi.

“Thiển Nhân đối với lệnh đệ. chỉ là cảm kích. Tỷ tỷ không nên hiểu lầm.”

“Muội muội hiểu lầm rồi, cô gái hiền thực ôn lương như muội, đệ đệ được người để ý, chính là hần có phúc ba đời, chỉ là. . . .”

“Chẳng lẽ. Hần đã có hôn ước, hay đã có vợ?”

“Cũng không phải”

“Như vậy. hần đã có ý trung nhân?”

“Cũng không phải.”

Tô Thiển Nhân nhẹ nhàng thở phào. Nếu đối phương chưa lập gia đình, cũng không có hôn ước, sao lại phải lo lắng? Nàng tươi cười như lúc đầu, hỏi “Có gì khó nói, xin tỷ tỷ nói thẳng.”

Chuyện này nàng sao có thể nói? Chẳng lẽ nói ý trung nhân mà Thiển Nhân ngày nhớ đêm mong chính là nàng? Thật không nói nên lời mà, lời nói này đối với nữ tử si tình thật rất tàn nhẫn.

Đột nhiên nghĩ ra một kế, Liễu Ngâm Nguyệt suy nghĩ cẩn thận, sửa lời “Không dám đối Thiên Nhân muội muội, kỳ thật nam tử ngày ấy cứu hai người không phải gia đệ. “

“Không phải đệ đệ của Ngâm Nguyệt tỷ tỷ?”

“Kỳ thật là là bạn bè của gia đệ, có chuyện đi vào Lạc Dương nên mới ở trong nhà .”

“Vậy ngọc bội kia.”

“Có lẽ là gia đệ cho hần mượn. mà ngày ấy hần vội vàng đi nên mới không cẩn thận đánh rơi, để muội nhặt được.”

“Vậy....Vị công tử kia tên gọi là gì? Nhà ở phương nào? “

“Hắn nha. Hắn họ Lâm, ta nhớ rất kỹ.”

“Họ Lâm.” Tô Thiển Nhân vui vẻ lặp lại mấy lần.

“Nhưng mà thật không trùng hợp, nghe đệ đệ nói hắn đã quay về quê.”

Tô Thiển Nhân nghe đến đó, không khỏi tràn đầy thất vọng, Liễu Ngâm Nguyệt lại nói “Bất quá , đợi xuất cung, tỷ sẽ dẫn muội đi gặp gia đệ, để muội có thể hỏi thăm, lúc đó sẽ rõ ràng hơn!”

Lời nói của Liễu Ngâm Nguyệt làm cho Tô Thiển Nhân dấy lên hy vọng, tuy rằng tạm thời không gặp được lang quân như ý, nhưng cũng có thể có tin tức, tự nhiên cũng không khổ sở .

“Tất cả mọi việc, chỉ có thể xin tỷ tỷ giúp đỡ.” Nàng cúi đầu che dấu sự ngượng ngùng, thẹn thùng cúi người .

Liễu Ngâm Nguyệt vội nâng nàng dậy, trong lòng thầm suy nghĩ kế hoạch. Kiếp này nàng thật không có phúc tiếp nhận tình cảm của Thiển Nhân, cũng chỉ có thể giao cho đệ đệ Liễu Hiền Lễ.

Người ta nói phù thủy bắt lưu ngoại nhân điền* một cô nương tốt như vậy, đương nhiên sẽ được hưởng phúc! Bây giờ nói tới, có thể thấy Thiển Nhân cùng đệ đệ là trời sinh một cặp, chẳng những trai tài gái sắc mà còn môn đăng hộ đối, là một hôn sự tuyệt hảo. Nghĩ đến đó, Liễu Ngâm Nguyệt không khỏi cao hứng cười đến quên cả trời đất làm Thiển Nhân cũng bật cười theo.

(* có nghĩ là : phù sa không chảy vào ruộng kẻ khác : ý ở đây là dù thiển nhân thích ai thì cũng là liễu gia cả ^^)

5. Chương 05

Tụ yến ở Dịch Đình Cung diễn ra liên tục, tất cả các thiên kim đều thi triển tất cả tài nghệ lẫn thủ đoạn, chỉ mong có được trái tim của Tam vương gia và vị trí vương phi, sự cạnh tranh của Khương Ngọc Dung cùng Dương Yến Yến theo đó cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong yến thi văn, các thiên kim đều tranh nhau vị trí gần Tam vương gia nhất, chỉ có Liễu Ngâm Nguyệt là lười biếng tranh giành, cùng Tô Thiển Nhân chọn vị trí xa nhất.

Bữa tiệc hôm nay, trừ bỏ Tam vương gia, ngay cả Đại vương gia cùng Nhị vương gia cũng không mời mà đến. Hiếm khi có dịp các khuê tú danh môn quần tụ một chỗ, bọn họ sao có thể không đến?

Con người lợi hại của Nhị vương gia Lí Văn Hú quét qua đám mỹ nữ, vô cùng hâm mộ nói “Tam đệ, phụ hoàng phái người phụ trách chiêu đãi nhiều tuyệt sắc mỹ nữ như vậy, đệ đúng là hưởng phúc khiến người hâm mộ nha!”

Lí Văn Tĩnh khoa trương thở dài, biểu hiện thái độ không cho là đúng.

“Tam đệ vì sao lại thở dài?”

“Nhị ca quên rồi sao? Những nữ tử này đều là con gái đại thần, là những tiểu thư khuê các xuất thân danh môn thế gia, chỉ nhìn không được đựng vào, sao có thể nói là hưởng phúc khiến người hâm mộ? “

Đại vương gia Lí Văn Lộc tiếp : “Tam đệ cứ đem các nàng toàn bộ cưới về phủ thì được rồi!”

“Đại ca nói rất đơn giản , cưới về toàn bộ, bảo ta hưởng thụ sao hết nha!”

Lí Văn Hú cười mỉa: “Đệ khiêm nhường quá, ai chẳng biết trong kinh thành, tam đệ phong lưu phóng khoáng. Lần này, phụ hoàng vì hôn sự của đệ, liền tổ chức cuộc thi văn yến để cho đệ tuyển phi! Đệ đừng làm phụ hoàng thất vọng chứ.”

Lí Văn Tĩnh cảm nhận được giọng điệu Nhị hoàng huynh mang đầy ý thử, còn ánh mắt của hắn cũng tràn đầy hoài nghi. Xem ra Khang Trọng Lâm nói đúng, Nhị hoàng huynh đối với hắn vẫn có cảnh giác; Bản thân làm bộ phong lưu, lại vẫn chưa lập thê nạp thiếp, dĩ nhiên khiến Nhị hoàng huynh nghi ngờ rồi.

“Được phụ hoàng ưu ái, vì đệ mà tổ chức thi văn yến, tụ tập nữ tử một nơi, xem ra nếu không chọn một phi tử thật đẹp, thì phụ lòng ý tốt của phụ hoàng rồi?” Lí Văn Tĩnh khẽ xoa cằm, bày ra ánh mắt như kẻ trộm nhìn lướt qua, đáng vẻ giống như trầm mê nữ sắc

Lí Văn Hú trầm ngâm trong chốc lát, sau đó cầm chén rượu lên uống cạn. Chẳng lẽ hắn đa nghi, tam đệ thật sự không có dã tâm đối với ngôi vị thái tử?

Ngôi vị thái tử này bắt buộc phải thuộc về hắn, hiện giờ vất vả diệt trừ thái tử; mà cá tính đại ca yếu đuối không có năng lực, không thể cạnh tranh với hắn; ngược lại tam đệ, từ nhỏ đã được phụ hoàng sủng ái. Tự nhiên năm kia thái tử mất, tam đệ đột nhiên trở thành một tên chỉ biết tìm hoan mua vui, không màng chính sự, nếu thực sự như thế thì tốt rồi, chỉ sợ nếu lỡ không phải...Lí Văn Tĩnh sẽ trở thành kẻ địch đáng sợ nhất của hắn!

Còn Lí Văn Lộc, lại hoàn toàn không đem Lí Văn Tĩnh để ở trong mắt, hắn chỉ đơn thuần nghĩ tam đệ phong lưu trắng gió, cả ngày chỉ thích tìm hoan mua vui, ham mê sắc đẹp, mà tam đệ mê luyện nữ nhân như vậy, thật rất có lợi cho hắn, sau này chỉ cần một mình đối phó nhị đệ.

Lí Văn Lộc cười nói với Lí Văn Tĩnh :” Tam đệ, giữa một rừng thiên kim, ngươi thích ai nhất?”

“Cái này. Thật sự rất khó lựa chọn.”

“Nếu khó có thể lựa chọn, liền tuyển hết đi, bắt quá....chừa cho ta một ít.”

Lí Văn Hú cười mỉa tiếp lời.”Vậy hoàng huynh có cảm tình với mấy vị khuê tú nhà ai?

“Đâu có, đâu có, chỉ có vị nữ tử yếu điệu ngồi ở cuối cùng kia thôi, rất vừa mắt bốn vương.”

Lí Văn Tĩnh liền nhìn theo, người hoàng huynh chỉ đúng là Tô Thiển Nhân, làm hắn không khỏi nhướn mày, cố ý khoa trương lắc đầu “Hoàng huynh, loại nữ tử ẻo lả thế có gì tốt? Huynh nhìn nàng gầy trơ xương, lại không được phong tình, loại nữ tử này chán lắm, để đệ giúp huynh tìm một nữ tử đầy đà tươi đẹp, hàng đêm xuân sắc, không muốn rời giường.”

“Hoàng đệ, ngươi nghĩ sai rồi, huynh không phải chỉ nữ tử gầy trơ xương kia, mà là nữ tử diễm lệ bên cạnh nàng, đệ nhìn kỹ đi!”

Lí Văn Tĩnh nhìn lại, bên cạnh Tô Thiển Nhân là vị nữ tử tươi đẹp kia, hình như giao tình rất tốt, nhìn hai người cười nói vui vẻ là biết. Mà nữ tử đó hình như tên là...Liễu Nguyệt Ngâm gì đó, nàng ăn mặc lộng lẫy, son phấn dày cộm, nhưng đáng người đứng là rất tốt, đúng kiểu hoàng huynh thích.

Lí Văn Lộc phát hiện Lí Văn Tĩnh chuyên chú nhìn nàng, liền hỏi “Tam đệ, đệ sẽ không coi trọng nàng chứ? “

Lí Văn Tĩnh lấy lại tinh thần, bật cười phủ nhận : “Đại hoàng huynh biết tính của đệ mà, chỉ cần là nữ nhân, đệ đều phải liếc mắt một cái, bắt qua nếu hoàng huynh thích, tam đệ xin nhường.”

“Ha ha ha! Tam đệ thật sự là người sáng khoái, đại ca cảm ơn đệ trước.”

Ba người cùng nâng chén, Lí Văn Tĩnh nhẹ nhàng thở phào. May mắn là hoàng huynh không coi trọng nghĩa muội Tô Thiển Nhân, nếu không hẳn chắc chắn sẽ phải hỗ trợ nàng, bởi vì nếu hai người dây dưa, không phải sẽ làm nàng cả đời chịu khổ sao? Chỉ cần không phải Thiển Nhân, hoàng huynh để ý ai hắn đều có thể tặng.

Vì giúp vui, Khương Ngọc Dung tự nguyện đàn một bản, làm cho quan văn trong triều ai nấy trầm trồ khen ngợi. Mà Dương Yến Yến cũng không cam lòng yếu thế, liền sử dụng kỹ thuật múa mê người một bài, thu hút sự chú ý của mọi người.

Bữa tiệc vẫn kéo dài đến tối, người múa người ca rất náo nhiệt, nhưng Liễu Nguyệt Ngâm một chút cũng không thấy vui. Không phải là thi văn yến sao? Giống như họ đang tranh thủ tình cảm của hoàng thượng thì đúng hơn.

Thừa dịp huyền não hỗn loạn, nàng lặng lẽ đi ra hoa viên hít thở, Tô Thiển Nhân cũng đi theo.

“Tỷ tỷ không thích náo nhiệt chung vui với mọi người sao?”

“Mùi rượu nồng quá, làm tử muốn say luôn, nên tử định ra ngoài hít thở một chút.”

Nhẹ phẩy quạt lụa. Liễu Ngâm Nguyệt dựa vào lan can nhìn lên trời, con người như có sương mù bao phủ lâm vào trầm tư, khí chất thanh lịch cao quý, tựa như tiên tử hạ phàm, tỏa ra một loại cảm giác đầm ấm đáng yêu, làm Tô Thiển Nhân không khỏi ngây ngốc.

Đây mới là Liễu Ngâm Nguyệt thật sự! Đẹp tuyệt giữa cõi trần, rung động lòng người, cùng phong cách thô tục chướng mắt lúc này so sánh, giống như là hai người khác nhau.

“Ngâm Nguyệt tử tử.”

“Hử?”

“Tử từng có ý trung nhân chưa?”

Liễu Ngâm Nguyệt suy tư, nói nhỏ “Trong mộng từng có.”

“Cái gì? Vậy người đó như thế nào?”

“Người đó. Tài hoa đào dạt, biết suy nghĩ, hơn nữa phải uy nghiêm bức người và quyết đoán. Nhưng đối với thê tử thì ôn nhu hữu tình. “

Tô Thiển Nhân không khỏi gật đầu đồng ý, mà điểm này, nghĩa huynh Lí Văn Tĩnh của nàng rất phù hợp nhà.

“Nhưng mà ——” Liễu Ngâm Nguyệt sửa lại giọng điệu, nghiêm chỉnh thanh minh “Hắn phải một lòng một dạ với thê tử, chết cũng không đổi, tuyệt đối không được háo sắc, cả ngày trầm mê nữ sắc.”

Ai cha! Vậy thì nguy rồi? Vai diễn trước mắt của nghĩa huynh là như vậy mà, xem ra muốn kết hợp bọn họ, phải tốn nhiều tâm tư nha!

Chợt nghe tiếng bước chân, hai người liền nhìn lại, là đại vương gia Lí Văn Lộc, làm hai người không khỏi mình sửng sốt .

“Khấu kiến Vương gia.” Hai người cúi người hành lễ.

“Mau đứng dậy.” Lí Văn Lộc thân mật đỡ Liễu Ngâm Nguyệt dậy.

Động tác thân mật ngoài ý muốn này làm Liễu Ngâm Nguyệt có chút áp lực, nàng lui về sau mấy bước, cúi đầu tạ ơn “Cảm tạ vương gia.”

Lí Văn Lộc cẩn thận đánh giá dung mạo của nàng, nhưng giai nhân lại thủy chung cúi đầu, khó mà xem xét.

“Ngẩng đầu lên.” Hắn ra lệnh.

Liễu Ngâm Nguyệt theo lệnh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt tràn ngập hứng thú của Lí Văn Lộc, nhất thời thất lo lắng, không phải Lí Văn Lộc coi trọng nàng chứ?

“Người tên là gì?”

“Ta. Liễu ngâm nguyệt.”

“Liễu Ngâm Nguyệt? Tên rất hay, người còn đẹp hơn, bốn vương rất thích.”

Đối với lời nói tràn đầy ám chỉ của Đại vương gia, Liễu Ngâm Nguyệt lâm vào kinh hãi, hơn nữa hắn đã có sáu phần say, nàng thật lo hắn sẽ không để ý quy củ.

Tô Thiển Nhân cũng thấy không ổn, muốn giải vây dùm Liễu Ngâm Nguyệt, tiến đến che trước mặt nàng .

“Vương gia thứ lỗi, bọn ta không nên tự tiện rời khỏi, chúng tôi lập tức về phòng.”

Đại vương gia đưa tay ngăn cản đường đi của hai người, cười nói “Mỹ nhân vô tội, bốn vương sẽ không trách, người có thể đi, còn người——” Hắn chỉ Liễu Ngâm Nguyệt “Phải hầu hạ bốn vương gia.” Nói rồi hắn lại gần nàng .

“Vương gia nói đùa, ta tới để thi văn yến....xin vương gia tự trọng.”

Lí Văn Lộc càng nhìn càng thích nàng. Không ngờ nữ tử xinh đẹp cũng có tính cách như vậy, hẳn thích!

“Nếu người theo bốn vương gia, cả nhà người sẽ tràn đầy kim ngân châu báu, vinh hoa phú quý cả đời hưởng không hết.”

“Tạ ơn Vương gia nâng đỡ, Vương phủ đều là nữ tử khuynh thành, ta tư sắc bình thường, thật không dám nhận ý tốt của vương gia.”

“Ta chính là thích tính cách và dáng người của người, đừng từ chối nữa, tiểu mỹ nhân, đi theo bốn vương!”

Lí Văn Lộc đưa tay muốn ôm nàng, ai ngờ Liễu Ngâm Nguyệt lại né tránh làm cho hắn quơ vào khoảng không. Trong vương phủ hẳn luôn cùng mê thiếp chơi trò đuổi bắt này, mà hắn còn ngà ngà men say, đối với sự lẩn trốn của Liễu Ngâm Nguyệt lại càng hứng thú, nhất định phải ôm được mỹ nhân.

Nhìn thấy đại vương gia mất khống chế, Tô Thiển Nhân như bị kiến bò, gấp gáp khuyên nhủ : “Vương gia đừng như vậy!”

“Cút ngay, không phải chuyện của người!”

Lí Văn Lộc đẩy Tô Thiển Nhân ra, đuổi theo Liễu Ngâm Nguyệt. Còn nàng lúc này đang cố gắng chạy vào trong phòng, để tránh đại sắc lang này mới được!

Trong lúc kích động, nàng vô ý đụng vào một bờ ngực cứng rắn, ngẩng đầu lên liền thấy gương mặt tuấn dật cao ngất gần sát mình, làm cho tim của Liễu Ngâm Nguyệt đập thành thạch, nhất thời ngây ngốc.

“Có chuyện gì vậy?” Lí Văn Tĩnh hỏi mọi người .

Tô Thiển Nhân thấy hắn như gặp được cứu tinh, vội vàng hành lễ.

“Bái kiến ba Vương gia!”

Liễu Ngâm Nguyệt ngây ngốc lấy lại tinh thần, lập tức rời khỏi ngực hắn, nhanh chóng cúi đầu hành lễ .

“Tam đệ, ta đang cùng tiểu mỹ nhân chơi đùa, người cũng đến vô giúp vui?” Lí Văn Lộc say khướt quở trách.

Liễu Ngâm Nguyệt từ trong trạng thái ngây ngốc lấy lại tinh thần, lập tức rời khỏi ngực hắn, nhanh chóng cúi đầu hành lễ .

“Tam đệ, ta đang cùng tiểu mỹ nhân chơi đùa, người cũng đến vô giúp vui?” Lí Văn Lộc say khướt quở trách.

“Chơi đùa?” Hắn nhìn về phía Tô Thiển Nhân.

“Là Đại vương gia nâng đỡ muốn chơi đùa cùng chúng ta, nhưng Liễu cô nương cảm thấy không khỏe, chỉ sợ không chịu được vui đùa cùng Đại vương gia...” Tô Thiển Nhân có ý ám chỉ, ánh mắt nhìn Lí Văn Tĩnh ám chỉ vị này có ý khó dễ Liễu Ngâm Nguyệt.

Lí Văn Tĩnh liền hiểu rõ, tò mò đánh giá Liễu Ngâm Nguyệt, lần đầu tiên nhìn nàng gần như vậy. Bốn mươi hai nữ tử tiến cung tham dự văn yến, mấy chục người hắn đều thấy, chỉ là chưa thấy nàng, bây giờ nhìn kỹ lại cảm thấy quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi?

Liễu Ngâm Nguyệt sợ bị hắn nhận ra, liền cố ý bắt chước bữa, giả bộ ngượng ngừng tục tằn, ánh mắt phóng điện mạnh mẽ với Lí Văn Tĩnh. Dưới lớp phấn son thật dày, sớm làm người ta nhìn không thoải mái, hơn nữa loại ánh mắt phàm tục này, làm gì có nam nhân nào thích, Lí Văn Tĩnh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Đứng dậy.” Hắn vội vàng quay đầu, chỉ sợ nhìn thêm nữa toàn bộ thức ăn bị ới ra hết.

Liễu Ngâm Nguyệt biết mình bắt chước có hiệu quả, cố gắng làm trầm trọng thêm, lớn mật đến gần Lí Văn Tĩnh làm nũng “Vương gia, ta vừa mới hệt chân, suýt nữa thì ngã, cũng may có ngài đỡ, bằng không chắc chắn té rách ra rách thịt, chẳng phải sao? Nghĩ đến đây, ta thấy rất sợ hãi nha! Ngay cả chân vì bị dọa sợ mà mềm nhũn, ngài nói làm sao bây giờ” Ngờ kìa nàng nện, thỉnh thoảng nàng còn nín nín ống tay áo của Lí Văn Tĩnh, đem về rứt rứt của nữ tử quảng hết toàn bộ.

Quả nhiên, Lí Văn Tĩnh không những né tránh nàng, trong ánh mắt cũng bắt đầu xuất hiện sự chán ghét.

“Tô cô nương, các người lui ra đi!” Hần hạ lệnh.

“Phải” Tô Thiển Nhân nghe lệnh cúi người rồi rời đi .

Liễu Ngâm Nguyệt còn đang muốn tiến lên dây dưa, nhưng vì Lý Văn Tĩnh cố ý xa cách, hơn nữa cũng bảo nghĩa muội mau chóng mang nàng rời đi, nên nàng mới bị Tô Thiển Nhân kéo

Đợi các nàng đi xa, Lí Văn Tĩnh lắc đầu thở dài.

Lí Văn Lộc cũng nuốt đắng, nén giận nói “Tam đệ thật sự làm người ta mê mẩn, mỗi người đàn bà vừa thấy người, liền giống như bướm gặp hoa dây dưa không rời.”

“Hoàng huynh nói đùa, tiểu đệ cũng không phải cô gái nào cũng có ý, đệ thấy nàng kia hành vi kỳ cục, tướng mạo cũng không xuất chúng là bao, chỉ sợ không xứng với hoàng huynh, nữ tử hầu hạ huynh dĩ nhiên phải kiều diễm hơn ngàn lần. “

“Tam đệ có cao kiến gì?” Hần khê nhướn mày.

“Hoàng huynh hẳn là biết, chọn nữ nhân đệ là cao thủ! Nếu hoàng huynh thích, tiểu đệ nguyện mang hoàng huynh đi theo để học hỏi, bất quá...”Hần hạ giọng “Đừng để cho phụ hoàng biết.”

Lí Văn Lộc mở to mắt, hứng thú nhìn tam đệ, cười lớn “ Người trong cung sớm đồn đãi tam đệ thường đến dân gian tìm hoa hỏi liễu, xem ra chuyện này có thật ư, Tam vương gia phong lưu phóng khoáng, rốt cuộc đã làm bao nhiêu nữ nhân tan nát cõi lòng? “

“Nữ nhân thôi mà, có nam nhân nào không thích? Người ta nói “nhân bất phong lưu uống thiếu niên *không phong lưu thì uống tuổi trẻ*”, ngọc nhuyễn ôn hương là thứ đệ thích nhất, hoàng huynh đừng giấu cợt, để đêm nay tiểu đệ đưa huynh đến một nơi đặc biệt, ném thử chút mùi vị nữ tử dân gian, mở rộng tầm mắt”

Lí Văn Lộc âm thầm suy nghĩ, tuy rằng tam đệ trầm mê nữ sắc, không màng chính sự, nhưng hẳn cũng thật muốn biết đệ đệ mê đến cỡ nào, hẳn thật muốn tìm hiểu cuối cùng nếu đúng như lời đồn, vậy thì đối thủ cạnh tranh chức vị thái tử cũng ít đi một người, đến lúc đó hẳn chỉ cần toàn lực đối phó với Lí Văn Hú.

“Cứ theo ý đệ.” Hần sáng khoái trả lời.

“Chúng ta quay về tiếp tục uống rượu đi! Không nên bỏ lỡ những lời ngon tiếng ngọt của các danh môn tiểu thư .”

Hai người nhìn nhau cười to, sau đó trở vào yến tiệc.

Các mỹ nữ tranh thủ tình cảm bằng các màn múa hát nhiều vô số, nhưng đâu phải ai cũng được Tam vương gia yêu thương để trở thành vương phi? Những người có cơ hội lớn nhất, cũng là đối tượng bao người chú ý chính là Khương Ngọc Dung và Dương Yến Yến. Hai nữ tử này tranh đấu gay gắt, trở thành đề tài ai nhắc đến cũng phấn khích, cũng là điều các thái giám cung nữ thường hay nhắc tới lúc trà dư cơm hậu*

(*ý nói nhàn rỗi)

Bọn họ thậm chí còn cá cược xem ai trúng tuyển, tiền đặt đa số đều về phía Khương Ngọc Dung, Dương Yến Yến và Tô Thiển Nhân, cũng có một số đặt cược cho các nàng khác. Bất luận ván cược này ai thắng, tóm lại tuyệt không hề có người cho rằng Liễu Ngâm Nguyệt có hy vọng .

Một ngày đẹp trời, Lí Văn Tĩnh chiêu đãi các thiên kim đến ngự hoa viên ngắm hoa du ngoạn. Những người có tâm, thừa cơ giả dạng lo lắng, hy vọng có thể được Tam vương gia liếc mắt một cái, nếu được hẳn coi trọng, tương lai không phải vương phi, thì cũng là một tỷ thiếp được sủng ái.

Lí Văn Tĩnh mặc y bào vàng nhạt, quý khí hoàng tộc cùng tiêu sái phong độ , quả thực có thể cướp trái tim của tất cả nữ nhân.

“Ai nha!” Một giọng nói thanh thúy dễ nghe truyền đến, thu hút sự chú ý của Lí Văn Tĩnh .

Thì ra là Dương Yến Yến té xuống đất, Lí Văn Tĩnh thấy vậy liền tiến lên nâng thân thể mảnh mai vô lực của nàng dậy, dĩ nhiên biết nàng cố ý.

“Dương cô nương có sao không?”

“Tạ Vương gia quan tâm, chắc là do tối hôm qua ngủ không ngon giấc, nên mới không cẩn thận té ngã “

“Ngủ không ngon giấc? Chắc là chưa quen trong cung vì lạ chỗ?”

“Thật ra Là bởi vì ta nghĩ hôm nay có thể cùng Tam vương gia du ngoạn ngự hoa viên, nên cao hứng đến ngủ không được.”

Nàng xấu hổ cúi đầu, bày ra dáng vẻ e thẹn cười cười, phong tình vạn chủng, vô cùng quyến rũ.

“Thì ra là tại bốn tương hại người chịu khổ.” Ý cười của hắn tràn đầy khiêu khích .

Khương Ngọc Dung lạnh lùng liếc Dương Yến Yến một cái, đối với cử chỉ làm bộ làm tịch của kinh địch thật sự khó chịu vô cùng. Đôi mắt đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng thần nhiên quét khắp ngự hoa viên, ở đây muôn hoa khoe sắc, có không ít những kỳ hoa được những nước phụ cận Đại Đường tiến cống, điểm lệ vô cùng.

“A!” Khương Ngọc Dung nhẹ la lên .

“Sao vậy?” Lí Văn Tĩnh nhìn về phía Khương Ngọc Dung.

“Hoa này có gai.” Nàng chăm chú nhìn ngón tay ngọc nhỏ dài của mình, ngón trở trắng như tuyết chảy ra một dòng máu đỏ tươi, tạo thành một sự đối lập mãnh liệt.

Khương Ngọc Dung khẽ nhú mày, bộ dáng đau đớn nhăn nhó của nàng, nam nhân mà nhìn thấy chỉ sợ nhin không được thương tiếc động lòng, chỉ có điều, Lí Văn Tĩnh không nói gì cười nhạt. Hai nữ nhân này đầu qua đầu lại, nếu so sánh thì Khương Ngọc Dung có vẻ cao tay hơn, mà hắn bình thường thì thấy nhiều rồi.

“Để bốn vương xem.”

Lí Văn Tĩnh nắm lấy tay nàng, kêu cung nữ đem khăn đến để lau vết máu cho nàng, ôn nhu xoa xoa.

Cảnh tượng này làm bao nhiêu thiên kim khác nhìn thấy rất hâm mộ, còn Dương Yến Yến dĩ nhiên bị mình vô cùng .

Lí Văn Tĩnh đưa mắt tìm thân ảnh của Tô Thiển Nhân, nàng đứng ở cuối đám người, đang cùng Liễu Ngâm Nguyệt tán gẫu rất cao hứng. Hắn nhìn thấy rất buồn bực, Thiển Nhân sao lại quen biết thân thiết với một nữ tử phạm tặc như thế?

Phát hiện Lí Văn Tĩnh đang nhìn về phía mình, Liễu Ngâm Nguyệt lập tức giả khát vọng như sài lang nhìn thấy gà con , mị hoặc nhìn hắn, làm cho Lí Văn Tĩnh nhin không được rùng mình, vội vàng xoay người làm như không thấy gì.

Liễu Ngâm Nguyệt thấy thế, liền quay đầu cười trộm, Tô Thiển Nhân nhìn nàng như vậy, lắc đầu quả trách nàng làm vậy là không phải .

“Ngâm Nguyệt tỷ tỷ tội tình gì phải làm cho dung mạo khí chất tuyệt sắc tựa thiên tiên của mình bị mất đi?”

“Dù sao vị trí vương phi kia tỷ cũng không muốn, cần gì phải để ý chứ?”

“Tỷ tỷ trí tuệ linh mẫn, tài mạo song toàn, theo muội thấy, không ai thích hợp với vị trí vương phi hơn tỷ .”

“Muội quá khen, nữ nhân khác mong bay lên cây làm phượng hoàng, nhưng ta lại tình nguyện làm tiểu ma tước (con chim Tước nhỏ) bình thường, chỉ muốn giương cánh bay xa, bay ra khỏi Dịch Đình Cung sâu giống như biển này, có thể tự do tự tại làm một con chim Ma Tước nho nhỏ.”

Tô Thiển Nhân cũng không nói gì, lặng lẽ nhìn Liễu Ngâm Nguyệt.

Là một nữ tử đặc biệt không phải sao? Chỉ có nữ tử như vậy mới xứng với nghĩa huynh nha!

Hôm sau, lão Hoàng Thượng ở ngự thư phòng triệu kiến một mình Tam hoàng nhi Lí Văn Tĩnh.

“Thần nhi bái kiến phụ hoàng.”

“Bình thân.”

“Tạ ơn, phụ hoàng.”

Lão Hoàng Thượng nghiêm trang nhìn Tam Hoàng nhi. Nghe thái giám bên người nói, gần đây Tam hoàng tử thường xuyên vui vẻ với nhóm tài nữ, có thể thấy rất vừa lòng với mấy vị thiên kim kia, thật không biết hẳn rốt cuộc sẽ chọn ai làm Vương phi?

“Hoàng nhi, có biết vì sao phụ hoàng triệu con yết kiến?”

“Xin phụ hoàng nói rõ.”

Lão Hoàng Thượng thở dài nói: “Con sớm nên lập phi, vậy mà đến đây vẫn chưa có thể thiếp nào, lần này tài nữ tiến cung tham gia văn yến, đều là khuê tú danh môn, bất luận nhân phẩm hay tài mạo đều rất tốt, hoàng nhi đã có đối tượng chưa?”

“Đa tạ phụ hoàng quan tâm, bốn mươi hai tài nữ này, ai nấy đều mạo mỹ tài cao, cũng vì vậy, thần nhi rất khó lựa chọn.”

Lão Hoàng Thượng mặc dù đã già, nhưng nghe tới đây cũng biết là hẳn đang thoái thác. Đứa con cả ngày chìm đắm trong ngọc nhuyễn ôn hương này, sao lại không nạp chính phi, lại sa đọa như thế làm người ta tức giận, thế là hạ lệnh “Trẫm hy vọng lần này một trong bốn mươi hai thiên kim, con có thể tuyển ra một phi tử tài mạo song toàn, để tháng sau thành hôn. Nếu con vẫn chần chừ do dự, trẫm sẽ thay con làm chủ.”

“Thần nhi đáng chết, để phụ hoàng cho thần nhi lo lắng thật sự tội lỗi, thần nhi sẽ cẩn thận lựa chọn đối tượng thích hợp, mới không phụ lòng yêu thương của phụ hoàng.”

Lão Hoàng Thượng vừa lòng gật đầu.

“Nếu vậy, con tốt nhất hãy lựa chọn thật tốt, trẫm chờ tin vui của con, lui ra đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

Phụ hoàng đã ra mệnh lệnh, xem ra khó mà kéo dài hơn nữa.

Lí Văn Tĩnh trở lại Vương phủ, chờ đêm đến rồi triệu Khang Trọng Lân cùng Tiêu Cán Tiểu Ly tới Nghị Sự Các để mà thương lượng.

Lí Văn Tĩnh trở lại Vương phủ, chờ đêm đến mới triệu Khang Trọng Lân cùng Tiêu Cán Tiểu Ly tới Nghị Sự Các để thương lượng.

Lí Văn Tĩnh hỏi Tiêu Cán Tiểu Ly: “Chuyện Lí Văn Hú cùng Đột Quyết thông đồng đều tra tới đâu rồi?”

“Mật hàm liên lạc được dùng một loại thuật ngữ, khó mà hiểu rõ nội dung của chỉ thị, hơn nữa do người khác viết, không phải nhị vương gia đích thân viết, thậm chí ký tên cũng không có dấu ấn, có thể thấy được Lí Văn Hú đề phòng cực kì cẩn thận, hẳn đã dự đoán cho dù mật hàm bị rơi vào tay kẻ khác cũng khó trở thành chứng cứ quan trọng được.”

“Một khi đã như vậy, Đột Quyết sao có thể chắc chắn mật hàm này xuất phát từ Li Văn Hú?”

“Ta nghi ngờ có vật chứng minh, để Đột Quyết có thể nhân ra thật giả, chuyện này ta sẽ điều tra thêm.”

“Làm phiền Tiêu huynh.”

“Đâu có.” Hắn chấp tay đáp lễ.

Lí Văn Tĩnh đột nhiên đổi đề tài, nói: “Thật ra, hôm nay mời hai vị tới là để bàn luận chuyện quan trọng khác.”

“Vương gia mời nói.”

“Hôm nay phụ hoàng triệu kiến ta, hạ lệnh ta phải tuyển ra một vương phi trong số bốn mươi hai tài nữ, khiến ta nhức đầu muốn chết.”

“Vương gia có vừa ý ai không ?”

“Trước mắt lấy đại sự làm trọng, bốn vương sao có thể chuyên tâm nói chuyện tình cảm nhi nữ.”

Tiêu Cân Tiểu Ly cố ý tỏ vẻ mặt hâm mộ nói: “Vương gia sao không thừa cơ cưới một vị vương phi và vài vị phi tần xinh đẹp, để hưởng thụ thật tốt nhu tình như nước của mỹ nhân, nếu không sẽ rất đáng tiếc?”

“Nếu các người có hứng thú, ta để các người làm chủ, nạp tam thê tứ thiếp không thành vấn đề.” Hần bắt đầu phản công .

Cả hai vội vàng chấp tay nói: “Đa tạ Vương gia, chúng ta xin nhận lòng tốt!”

“Đừng khách sáo! Nếu các phu nhân có gặp, ta sẽ biện hộ dùm.” Hần cười xảo trá.

Hai người vội vàng nhận nói: “Chúng ta đùa thôi, Vương gia đừng tưởng thật.”

Lí Văn Tĩnh cười to, hẳn biết rõ Tiêu- Khang hai người trong nhà có một thê tử rất ghen tuông , sẽ không dám tùy ý lỗ mắng! Nữ nhân nha! Trời sinh bình dấm rất chua, tốt nhất là đừng có đụng tới.

“Trở lại chuyện chính, mời hai vị đi theo ta.” Lí Văn Tĩnh dẫn họ vào thư phòng .

Vừa vào cửa, đập vào mắt chính là cuộn tranh trong phòng.

“Phụ hoàng ra lệnh ta tuyển phi, ta chọn ra được hai mươi nữ tử, đó đều là bức họa của các nàng, muốn nghe ý kiến của các người, để không gây trở ngại cho việc lớn, cái người thấy ai thích hợp?”

“Oa, tất cả đều là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương nha!” Tiêu Cân Tiểu Ly nhìn mấy bức họa mà cảm thán .

“Đó chính là ý trung nhân của vương gia?” Khang Trọng Lâm ngắm các nữ tử đoan trang trong bức họa.

“Không hẳn, chỉ thấy thuận mắt thôi, hy vọng có thể tìm được một nữ tử phù hợp với vấn đề, có thể ứng phó với phụ hoàng và hai vị hoàng huynh, nhất là Lí Văn Hú, ta phải làm cho hắn hoàn toàn hết nghi ngờ.”

“Nếu Vương gia không có ý đặc biệt với ai, Trọng Lâm đề nghị tìm một nữ tử dịu ngoan, nhu thuận, dễ uy hiếp thì thỏa đáng”

“Không nên đâu!” Tiêu Cân Tiểu Ly nói thẳng .”Dù sao cũng là tuyển Vương phi, nếu không tìm nữ tử mình yêu, chẳng phải sẽ tiếc nuối cả đời?”

Lí Văn Tĩnh lạnh nhạt cười nói: “Tuy hồng nhan tri kỷ khó cầu, nhưng mà giờ phút đặc biệt này, cũng không lo nhiều vậy.”

Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một nữ tử mềm nhẹ.

“Nếu thực sự gặp hồng nhan tri kỷ, Vương gia sẽ không khinh xuất cuộc tuyển phi này?”

Ba người đồng loạt nhìn về phía giọng nói vang lên, một nữ tử thướt tha bước vào bên trong, thản nhiên cười nhìn ba người .

Tiêu-Khang hai người nhìn mỹ nhân trước mặt không khỏi kinh ngạc, Lí Văn Tĩnh ôn nhu tươi cười nhìn nàng.

“Đại ca, tha lỗi Thiên Nhân đến trễ.”

“Người tới đúng lúc, để ta giới thiệu, hai vị này chính là bạn bè tốt quen thân bình thường ta hay nhắc, Tiêu Cân Tiểu Lý tướng quân cùng nhị công tử Trung thư đại nhân Khang Trọng Lâm.”

“Tiểu nữ Tô Thiên Nhân, xin thỉnh an hai vị.” Nàng dịu dàng cúi người hành lễ .

Tiêu-Khang hai người vội vàng khom người đáp lễ, tò mò đánh giá nữ tử thanh lệ trước mặt, không biết có quan hệ gì với Tam vương gia?

“Nàng là nghĩa muội của ta, ở phía Nam, là ta gọi nàng đến giúp, nàng lại đây trợ giúp ta một tay, an bài nàng vào bên trong đám nữ tử trúng tuyển. Tuy rằng mọi người mới gặp lần đầu, nhưng sau này cứ coi như người một nhà, có gì giúp đỡ lẫn nhau.”

“Xin Tiêu đại ca, Khang đại ca chỉ bảo nhiều hơn.”

Khang Trọng Lâm cười nói: “Tô cô nương đa lễ, Vương gia để Tô cô nương lẫn vào bốn mươi hai danh làm kim, nói vậy sớm đã an bài tốt, vậy Tô cô nương có vị trí rất tốt để xem nữ tử nào thích hợp làm Vương phi.”

“Đúng vậy, chỉ có nữ nhân mới có thể hiểu nữ nhân nhất, hôm nay mời đến thật muốn nghe ý kiến của nàng, xem ai thích hợp nhất để trở thành vương phi của Lí Văn Tĩnh ta?” Hần liền nghĩ đến lời của Thiến Nhân lúc bước vào cửa “Thiến nhân, người vừa rồi nói nếu thực sự gặp được hồng nhan tri kỷ. Vậy nghĩ là sao?”

“Trước hết Thiến Nhân muốn hỏi đại ca, trong hai mươi bức họa nữ tử, không có ai được đại ca yêu?”

“Cũng không hẳn, các nàng ai cũng có nét đặc sắc riêng, là giai nhân khó tìm.”

“Nhưng không có ai làm đại ca thật sự động tâm, không có ai làm ca muốn lấy.”

Đôi mày anh tuấn của Lí Văn Tĩnh khẽ nhíu, khóe miệng cong lên tuyệt đẹp, hứng thú hỏi “Nghĩa muội có đề nghị gì?”

Tô Thiến Nhân điềm đạm mỉm cười, quyết định không nên thừa nước đục thả câu.

“Có một nữ tử, thông minh vô cùng, ý vị thanh tú, tài hoa đào đạt cũng không muốn người ngoài biết được, đẹp còn hơn Hằng Nga tiên tử, đại ca nếu cưới nàng làm vợ, có thể nói là có phúc ba đời.”

“Nữ tử mà muội nói, ta đã gặp qua chưa?”

“Chẳng những đã gặp, mà còn xa tận chân trời gần như trước mắt!”

“Là ai?”

“Chính là Liễu Ngâm Nguyệt nha, là người lần trước té vào lòng của ca ca đó!”

Lí Văn Tĩnh nghe xong thiếu chút nữa té xỉu. Nghĩa muội có phải hai mắt bị mờ, cư nhiên lại nói một đại sắc nữ thành Hằng Nga tiên tử, còn kêu hắn lấy nàng?

“Nghĩa muội, muội không phải là đùa giỡn huynh chứ? Liễu Ngâm Nguyệt kia, son phấn phàm tục, cử chỉ lẳng lơ thật làm người ta không dám lĩnh giáo.”

Nhìn vẻ mặt khó xử của nghĩa huynh, Tô Thiến Nhân không khỏi bật cười. Khó trách phản ứng của hắn như vậy, bởi vì Liễu Ngâm Nguyệt giả dạng quá giống, làm cho người ta khó mà nghĩ tới một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

“Muội chính là nói thật, chỉ là người ngoài không nhìn thấy được dung mạo thật sự của nàng thôi, nếu đại ca nhìn thấy nàng lúc không giả trang phòng bị, chắc chắn sẽ hiểu Thiến Nhân không nói dối, có thể nói là nhất kiến chung tình nha!”

Lí Văn Tĩnh vẫn là bán tín bán nghi, nàng tiếp tục: “Thiến Nhân đề nghị đại ca buổi tối đến Dịch Đình Cung, chắc chắn sẽ tin tưởng.”

“Đêm? Sao lại như vậy?”

“Hằng Nga bắt phàm, sao có thể dễ dàng nhìn thấy? Chắc chắn mỹ mạo che dấu không muốn ai biết, chờ khi trăng sáng lên cao, vạn vật yên tĩnh, nếu muốn thưởng thức giai nhân, đương nhiên phải đợi đến ban đêm.”

Tiêu Cân Tiêu Ly gãi đầu, bộ dáng khó hiểu “Lời nói của Tô cô nương thật ý vị sâu xa, Khang huynh, người hiểu không?”

Khang Trọng Lâm cảm thấy vô cùng hứng thú nói “Nếu Liễu Ngâm Nguyệt kia thật sự đúng như Tô cô nương nói, thì ban đêm đến xem cũng không có vấn đề gì? Vương gia chỉ bằng chính mắt chứng thực.”

Đôi mày đẹp của Lí Văn Tĩnh hợp lại, suy nghĩ trong chốc lát, rồi mới nói: “Cứ làm theo ý người.”

Tô Thiển Nhân vui vẻ nói: “Thiến Nhân sớm đã an bài, chờ đại ca đêm nay đi gặp.”

Nàng tin tưởng chỉ cần nghĩa huynh nhìn thấy bộ dáng thật sự Liễu Ngâm Nguyệt, sẽ đúng như dự liệu của nàng.

Ngày đôi trai tài gái sắc này bên nhau không còn xa nữa!

6. Chương 06

Tiến cung đã hơn nửa tháng, chỉ cần mười ngày nữa là có thể xuất cung về nhà. Liễu Ngâm Nguyệt vui vẻ buộc thắt lưng lại, nàng vừa mới tắm rửa, tẩy đi son phấn tục khí, thay một bộ đồ bằng lụa mỏng, trong trắng thuần khiết, mái tóc ẩm ướt theo gió khẽ tung bay.

Cả ngày diễn vai đại sắc nữ, cuối cùng cũng có thể khôi phục vẻ băng thanh thoát tục thường ngày, nàng nằm trên một ghế dài giữa hoa quế, hưởng thụ từng cơn gió đêm.

Dần dần một cảm giác buồn ngủ mông lung kéo đến, nàng thay đổi một tư thế thoải mái, lâm vào cảnh giới không có ý thức, nặng nề nhắm mắt ngủ.

Lí Văn Tĩnh ngây ngẩn cả người!

Dưới ánh trăng dịu dàng tỏa ra một loại ánh sáng nhàn nhạt, một nữ tử tuyệt mỹ nằm bên dưới như được bao bọc bởi những dòng hào quang kia- đây chính là cảnh đẹp lọt vào mắt hần.

Nữ tử này chính là Liễu Ngâm Nguyệt ban ngày lẳng lơ phần son thô tục? Khuôn mặt trang điểm cầu kỳ nay trở thành một dung nhan tuyệt đẹp cội trần, từ phục trang lòe loẹt lại biến thành xiêm y giản dị thanh nhã, cái này — Là hai người hoàn toàn khác nhau!

Nếu không chính mắt nhìn thấy, hần tuyệt đối sẽ không tin mỹ nhân trước mắt chính là đại sắc nữ Liễu Ngâm Nguyệt làm cho hần sợ hãi.

Không chỉ kinh ngạc về vẻ diễm lệ, mà còn có một cảm giác vô cùng quen thuộc, hần cẩn thận nhìn thật kỹ khuôn mặt của nàng, đột nhiên nhớ đến cảnh xuân kiều diễm hôm đó ở Túy Hoa Lâu.

Là nàng! Chính là nữ tử nhu tình tình như nước, đã ở cùng hần một đêm, là người làm cho hần tâm thần rung động, giai nhân ngày đêm tưởng niệm.

Khó nén được kích động, tính đến gần muốn ôm nàng, nhưng lại lập tức dừng lại. Một nghi vấn xuất hiện, chế trụ khát vọng muốn ôm nàng, Lí Văn Tĩnh không một tiếng động rời đi.

Ở trước Anh sương phòng, Tô Thiển Nhân nhìn thấy nghĩa huynh đang đi vào cửa.

”Đại ca, nhìn thấy Liễu Ngâm Nguyệt chưa?”

“Thấy rồi.”

“Thế nào? Có phải là mỹ nhân quốc sắc thiên hương?”

“thuần như xuân mai trán tuyết, khiết như thu huệ phi sương. * ý là nhan sắc mỹ lệ như hoa mai mùa xuân đón tuyết, phong thái như hoa huệ mùa thu điểm những giọt sương.” Hần tán thưởng.

“Muội đã nói rồi! Những tài nữ khác, thật sự không ai so sánh được với nàng, ngay cả Khương Ngọc Dung cùng Dương Yến Yến, dung nhan không bằng một phần mười của nàng.”

“Không chỉ như vậy, nàng còn có một đêm vợ chồng với ta.”

Đôi mắt hạnh của Tô Thiển Nhân kinh ngạc trợn to.

“Đại ca? Ý của ca là ca cùng Liễu cô nương. . . .” Nàng nghi ngờ chính mình nghe lầm.

Lí Văn Tĩnh lộ ra vẻ tươi cười nhu tình, làm say lòng người, đem chuyện lần trước hấn lăm Liễu Ngâm Nguyệt là danh kỹ thanh lâu cùng nhau trên giường, ngày hôm sau nàng liền biến mất không tung tích, cho dù hấn phái người tìm kiếm như thế nào cũng không thấy, không ngờ lúc này lại gặp được nàng, Liễu Ngâm Nguyệt nhất định trời sinh đã là người của Lí Văn Tĩnh hấn.

Thiên Nhân vui vẻ nói: “Thì ra đại ca đã sớm vừa ý nàng, thật tốt qua! Mau nói với hoàng thượng tuyên bố lập Liễu cô nương thành vương phi, sau này đúng là bên nhau không rời. “

“Việc này tạm hoãn.”

“Sao vậy?”

“Có một chuyện trước hết ta phải biết, nàng cố ý thay đổi diện mạo cùng tính tình, đơn giản là vì muốn tránh né ta, thậm chí muốn ta chán ghét nàng, sao lại như vậy ??”

Nghe nghĩa huynh nhắc tới, Tô Thiên Nhân mới nghĩ lại, đúng là Ngâm Nguyệt tỷ tỷ làm như vậy có phần quái dị.

“Muội từng hỏi nguyên nhân, nàng chỉ nói là không muốn——” Tô Thiên Nhân bỗng nhiên im miệng, không biết có nên nói hay không.

“Không muốn cái gì?” Hấn nhìn thẳng nàng.

Thiên Nhân nhìn như là đang khó xử, Lí Văn Tĩnh cảm giác được nhất định không phải lời hay.

“Nói thẳng vô phương.” Nàng hạ giọng có chút giấu diếm.

“Nàng nói. Không muốn làm phi tử của Tam vương gia.”

Những lời này làm cho Lí Văn Tĩnh nhú mi có chút hờn giận, đường đường là tôn nghiêm của Tam vương gia trong phút chốc lại bị người ta dẫm nát dưới chân, thật là một cảm giác không mấy dễ chịu.

“Nàng đúng là nói như vậy?”

Thiên Nhân cẩn thận gạt đầu, nhìn biểu tình cùng giọng điệu của nghĩa huynh, cũng đủ biết hấn đang mất hứng.

Lí Văn Tĩnh trầm ngâm không nói gì, khép mắt ra vẻ bí hiểm, sau đó đột nhiên bật cười ra tiếng.

“Đại ca?”

“Rất thú vị, nữ tử như vậy lần đầu tiên bốn vương gặp được, nếu nàng không chịu dùng dung mạo thật gặp ta, tự nhiên ta sẽ có biện pháp.”

“Đại ca tính toán thế nào?”

“Chuyện ta đã quyết chí chắc chắn sẽ không thất bại, mà nữ tử này tuyệt đối không thoát khỏi bàn tay ta, muội nói ta làm thế nào?”

“Đại ca sao cũng được, nhưng đừng dọa Ngâm Nguyệt tỷ tỷ nha!” Nàng lo lắng kêu nhỏ.

“Ta đều có chủ trương.”

Đối với nữ nhân, hấn từ trước đến nay không thèm để ý cũng không để trong lòng. Bất quá, một khi đã chú ý, dĩ nhiên sẽ dùng hết khả năng, giai nhân không tới tay thì không bỏ qua.

Tô Thiên Nhân nhìn thấy sự kiên quyết lẫn tươi cười quỷ dị trong ánh mắt nghĩa huynh, phát hiện đại ca trước giờ không nặng tình nhi nữ, một khi có ý trung nhân, tất nhiên sẽ tuyệt đối thâm tình, cố chấp đến đáng sợ

Ai cha! Nàng thật không biết mình làm có đúng không? Giống như là giao Ngâm Nguyệt tỷ tỷ vào miệng cộp vậy đó, hi vọng nàng làm hồng nương (bà mai) không có tệ quá....

Hôm nay chúng gia thiên kim tụ tập quây quần ở Thủy Liên trì (hồ sen) vẽ tranh, mọi người vây quanh Tam Vương gia, yêu cầu hắn mở ra bức tranh mới vẽ Thủy Liên trì trước mắt mọi người nhìn một cái.

Còn Liễu Ngâm Nguyệt chỉ mang Tiểu Nhân đến một nơi thật yên lặng, ngồi trên cỏ nhắm mắt dưỡng thần, muốn vẽ một bức tranh thật đẹp, thì trước tiên phải tu dưỡng tâm tính của mình: lòng yên tĩnh mới có thể lột tả hết vẻ đẹp của hoa sen nổi trên mặt nước.

Nàng nghĩ ra rồi, trước tiên hưởng thụ sự đẹp đẽ của bức tranh, sau đó mới tùy ý vẽ xấu đi, dù sao nàng cũng không đem sở trường của mình cho ai xem.

“Tiểu Nhân, người đi trước đi. Ta vẽ tranh một chút, một canh giờ sau hãy quay lại.”

“Cái này. . . .tiểu thư ở đây một mình, được không?”

“Sao lại không thể? Chúng ta đang ở trong cung, đâu phải ở ngoài, yên tâm đi, đừng làm phiền ta.”

“Dạ” Tiểu Nhân theo lệnh rời đi.

Chọn được một cảnh hoa sen trong nước, nàng cầm lấy bút nhúng mực, ở trên khung giấy vẽ tận tình thả hồn.

Không biết bao lâu, Liễu Ngâm Nguyệt vẫn thủy chung tập trung tinh thần vẽ tranh, không hề biết có người đang lặng lẽ đến gần.

“Bức tranh vẽ thật đẹp.” Một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến tai.

Liễu Ngâm Nguyệt lập tức sợ tới mức xoay người, bút vẽ thuận tay vung lên, làm dơ vạt áo của người nọ.

“Vương gia? Ta thật đáng chết, làm dơ áo bào của vương gia, xin vương gia thứ tội!” Nàng lập tức quỳ xuống, nghĩ thầm, tên vương gia này sao lại đến đây?

“Người vô tội, là tại bốn vương làm người sợ hãi, quấy rầy nhà húng vẽ tranh của cô nương.”

Nàng còn chưa có phản ứng, bức họa đã bị hắn cầm lên xem.

“Vương gia, ta vẽ được chứ?” Nàng vội vàng giả bộ dáng lưỡng lự, đây chính là phong cách mà Lí Văn Tĩnh chịu không nổi nha.

Lí Văn Tĩnh chăm chú nhìn bức tranh, không khỏi thấy bất ngờ. Không ngờ nàng vẽ lại xuất sắc sinh động như vậy, đem từng đường cong của hoa sen vẽ nên thật gọn gàng xuất sắc, nàng quả nhiên không đơn giản như hắn nghĩ.

“Nét vẽ tinh tế, xuất thần nhập hóa, thật là bức tranh khó có được.”

“Tạ ơn Vương gia.” Liễu Ngâm Nguyệt nói với giọng điệu làm nũng.

Lí Văn Tĩnh không chút kiêng dè nhìn kỹ nàng, bộ dáng ngày và đêm của nàng, thật đúng là trông đánh xuôi kèn thổi ngược, thật làm cho hắn thấy thú vị vô cùng, cười như không cười nhìn nàng không chớp mắt.

Vì muốn mau mau đuổi hắn đi, Liễu Ngâm Nguyệt bắt đầu tăng phần phàm tục và ánh mắt xấu nhất.

“Vương gia, người xem ta hôm nay mặc có đẹp không?”

“Rất đẹp.”

Nàng nghe xong suýt ngất, nhưng vì muốn che dấu sự mất tự nhiên của mình, đành vội vàng giả trang biểu tình vui sướng, càng cố gắng dựa sát vào tay của Lí Văn Tĩnh, đây đưa tới lui.

“Vương gia tử tế quá, muốn làm vui “nai con” như người ta không à!”

Đảm bảo động tác này Lí Văn Tĩnh sẽ chịu không nổi, chắc chắn sẽ coi nàng như ôn thần mà né tránh, bất quá không ngờ lại ngoài dự liệu của nàng...

“Bốn vương nói thật, Liễu cô nương hôm nay cực kỳ xinh đẹp.” Nói xong, hắn còn thuận thể đem nàng ôm vào trong lòng.

Liễu Ngâm Nguyệt vì hành động của hấn gây ngấn cả người! Nhưng chỉ ngậy ngốc trong nháy mắt, nàng lại vội vàng tiếp tục ra về ta đây, làm bộ mặt say mê , nhưng trong lòng lại suốt ruột muốn chết. Tên Tam vương gia này có vấn đề sao? Thật khiến nàng trở tay không kịp, không biết làm thế nào mới phải?

Nhưng lo lắng của nàng không tồn tại lâu , lập tức có người tới phá đám tình cảnh này.

“Vương gia, ta về xong rồi, xin vương gia bình luận.” Khương Ngọc Dung ôn nhu thỉnh cầu .

“Vậy sao? Đem đến ta xem.”

Khi nha hoàn của Khương Ngọc Dung đem bức họa trình lên Lí Văn Tĩnh, lúc đó hấn tiếp nhận nên cánh tay ôm Liễu Ngâm Nguyệt cũng thả lỏng, để nàng có cơ hội để lặng lẽ thoát khỏi vòng tay đó.

Lúc Lí Văn Tĩnh còn đang bình luận bức họa kia, Liễu Ngâm Nguyệt liền nhận được mấy cái liếc mắt lạnh như băng của Khương Ngọc Dung, nhưng nàng chỉ thông dong nhìn thẳng đáp lễ mỉm cười.

Trong nháy mắt Khương Ngọc Dung giật mình ngậy ngốc, nhưng sau đó vẫn mở to mắt quan sát.

Liễu Ngâm Nguyệt này cư nhiên không sợ cái liếc mắt của nàng? Quên đi, một nữ tử như Chung Vô Diệm vậy, nàng không cần để trong mắt, vương gia nhất định do nhất thời cao hứng, nên mới để ý đến nàng, toàn bộ kinh thành này ai chẳng biết Tam vương gia phong lưu thành tánh, chỉ cần không trở ngại chức vị vương phi của nàng, bất luận kẻ nào cũng không cần để ý.

Sau đó Dương Yến Yến cũng tới xin Lí Văn Tĩnh xem xét bức họa mới vẽ của nàng, đám thiên kim tụ tập ngày càng nhiều, cần bản không để Liễu Ngâm Nguyệt có cơ hội chen chân .

Nếu không thừa dịp lúc này trốn thì còn lúc nào nữa? Thế là Liễu Ngâm Nguyệt vén váy – tẩu vi thượng sách nha*!

(* chạy là thượng sách)

Mấy ngày sau đó, Lí Văn Tĩnh lúc nào cũng phá lệ biểu hiện tình cảm ưu ái với Liễu Ngâm Nguyệt, không chút kiêng dè liếc mắt đưa tình với nàng, so với thái độ lảng tránh lúc trước phải nói là một trời một vực.

Hôm nay trời trong nắng ấm, Lí Văn Tĩnh liền sai người ban rượu thưởng yến ở ngự hoa viên, để cho các vị thiên kim nhăm nháp kỳ trân dị bảo tiến công của miền nam.

Đối với mấy loại hoa quả kì lạ, đám khuê tú thiên kim dĩ nhiên vô cùng vui mừng kinh ngạc thích thú, ai nấy cũng muốn mở rộng tầm mắt, cũng thừa dịp này thân cận với nhiều hơn với vương gia.

Chỉ có Liễu Ngâm Nguyệt là lười vô giúp vui, có thể cách Lí Văn Tĩnh càng xa càng tốt. Hành vi của tam vương gia gần đây thật làm người ta khó tưởng tượng, đột nhiên đối với đại sắc nữ như nàng sinh ra hảo cảm, báo hại nàng lúc nào cũng lo lắng để phòng, chỉ có thể tận lực né tránh hấn.

Có cơ hội, dĩ nhiên phải chuẩn cho lệ, khỏi phải ở chỗ này bị kinh hồn mất vía là được. Bất quá, hấn bây giờ còn đang hưởng thụ mỹ nhân vây quanh, cũng không rảnh đâu mà để ý nàng!

Liễu Ngâm Nguyệt lặng lẽ rời khỏi, không thèm để ý ở vùng lân cận an nhàn, đột nhiên có một đóa hoa xinh đẹp hấp dẫn sự chú ý của nàng, thật không hổ là hoàng cung thâm viện, đủ loài kỳ hoa dị thảo nha, làm nàng nhịn không được đưa tay sờ đến bông hoa kia.

Một cảm giác đau đớn truyền tới khiến nàng theo bản năng rút tay về. Thì ra hoa này có gai, thật bất cần quá! Nhìn ngón tay đầy máu, nàng có chút thất thần.

Bỗng, tiếng nói trầm tĩnh của Lí Văn Tĩnh truyền đến bên tai.

“Sao không cẩn thận như vậy?” Cầm lên bàn tay mềm mại của Liễu Ngâm Nguyệt, hấn nhíu mày nhìn ngón tay ngọc dính đầy máu.

“Vương...Vương gia?” Hấn khi nào đi đến bên người nàng?

Không báo trước, Lí Văn Tĩnh trực tiếp ngậm ngón tay chảy máu của nàng vào miệng nướ, làm toàn thân Liễu Ngâm Nguyệt run lên, nhanh chóng giụt ngón tay về, đáng vẻ bất khả tư nghị*trừng trừng nhìn hấn.

(*vượt quá khả năng suy nghĩ, tưởng tượng)

“Người, người. . . . Sao lại làm vậy?” Hai má nàng trở nên đỏ ửng ngượng ngùng.

Dáng vẻ của Lí Văn Tĩnh bắt cần đòi cười mỉ hoặc nhìn nàng, thường thức sự ngượng ngùng do hành động của hấn gây ra.

“Để bốn vương xem ngón tay bị thương của người.”

“Tạ vương gia quan tâm, chỉ là bị gai đâm, không có gì trở ngại, ta xin cáo lui để về bôi thuốc.” Nàng cúi đầu hành lễ, không muốn hấn nhìn thấy sự ngượng ngùng của mình .

“Ừ, người về đi.” Thấy nàng bị thương, hấn cũng đau lòng, không muốn làm khó dễ, dù sao cũng không vội.

Liễu Ngâm Nguyệt vội vàng trở về phòng, lúc đi ngang qua Khương Ngọc Dung liền nhận được ánh mắt chán ghét của nàng ta. Nàng đi như chạy, thật không hiểu sao lại thế này? Cử chỉ kinh người của Lí Văn Tĩnh, thực làm trái tim ổn định của nàng rối loạn .

Sự quan tâm đặc biệt của Lí Văn Tĩnh Liễu đối với Ngâm Nguyệt, làm nàng vốn là không ai chú ý, dần dần trở thành đối thủ của tất cả khuê tú danh môn .

Sự tự cao của nữ nhân về dung mạo xinh đẹp của bản thân thật đáng sợ, trong đám nữ nhân, lúc mọi người cùng nhau phân cao thấp về thân phận vị trí, dĩ nhiên dung mạo cũng được phân cao thấp theo, Khương Ngọc Dung diễm dúa cùng Dương Yến Yến kiều mỹ, chính là mỹ nữ thượng phẩm, mà các nữ nhân dung mạo không bằng các nàng, cũng không dám kiêu ngạo quá, có việc cũng có thể coi nhóm của họ là Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Hiện giờ tự nhiên xuất hiện một nữ tử không chút xinh đẹp, lại không tài cán văn chương gì, được Lí Văn Tĩnh chú ý, các thiên kim khác dĩ nhiên không phục.

Một đám nữ tử tụ tập ở chòi nghỉ mát, đang bêu xấu Liễu Ngâm Nguyệt .

“Thật không biết sao Vương gia lại đột nhiên có hảo cảm với Liễu Ngâm Nguyệt kia, dám bỏ mặc cái mỹ nhân như chúng ta, đi chú ý một nữ nhân nhan sắc bình thường?”

“Sở thích của Vương gia thật khó hiểu làm cho người ta đoán không ra, nhưng cho dù chướng mắt những người như chúng ta, còn Khương tỷ tỷ dung mạo không ai sánh bằng, vương gia không nên bỏ rơi tỷ tỷ!”

“Đúng vậy! Khương tỷ tỷ, người nên nói gì đi!”

Mọi người ai nấy đều nhìn Khương Ngọc Dung

Khương Ngọc Dung vẫn thủy chung cao ngạo lạnh như băng, nàng chỉ thản nhiên nói “Vương gia có chủ ý của mình, không tới phiên chúng ta lên tiếng.”

Quả nhiên tiểu thư khuê các thật sự không giống với người thường nha!

Mọi người ai nấy đều cho rằng Khương Ngọc Dung biết kiềm chế, trên thực tế không hề biết nàng cũng một bụng oán khí, chỉ là ngại mặt mũi, sẽ hạ thấp nhân phẩm của mình giống như nữ tử bình thường, chuyển nói xấu người ta hãy để cho các nữ tử khác tự mình nói.

Đám người Dương Yến Yến cũng đi vào chòi nghỉ mát hóng gió, nàng cùng Khương Ngọc Dung hai người liếc mắt nhìn nhau, đều kêu ngạo không ai muốn bắt chuyện .

“Các người có ai nhìn thấy Vương gia không?” Dương Yến Yến hỏi những người khác.

“Dương cô nương tìm Vương gia sao? Chúng ta hôm nay chưa nhìn thấy vương gia!” Một nữ tử trong nhóm trả lời .

“Thật kỳ quái, bình thường sáng sớm vương gia đã đến Dịch Đình cung, sao hôm nay mặt trời lên cao vậy rồi vẫn chưa thấy bóng dáng?” Nàng liếc Khương Ngọc Dung một cái.”Khương cô nương cũng đang tìm vương gia sao? “

“Ta cho tới bây giờ ta chưa từng tìm Vương gia, đều là Vương gia tới tìm ta.” Khương Ngọc Dung cao ngạo nói.

Dương Yến Yến hừ một tiếng, liền nói lại vấn đề chính : “Thật là kỳ quái, ngày thường Vương gia luôn ở bên cạnh chúng ta, hai ngày liền không thấy, chắc là bận chính sự?”

“Trong cung mọi người ai cũng nói, vương gia trước yêu mỹ nhân sau mới tới giang sơn, có lẽ là giai nhân khác đã đoạt được trái tim của vương gia, nên mới bỏ rơi người ta.” Khương Ngọc Dung có ý ám chỉ.

“Ý của người...vương gia đi tìm Liễu Ngâm Nguyệt kia?”

“Ta chỉ là đoán vậy thôi, cũng không chắc.”

Thật trùng hợp, lúc này vương phó của Liễu Ngâm Nguyệt vừa lúc đi ngang qua chòi nghỉ mát, các nàng gọi lại.

“Ê! Có phải đây là Liễu cô nương?”

Liễu Ngâm Nguyệt ngừng chân, nhìn thấy đám người Khương Ngọc Dung và Dương Yến Yến, liền biết lai giả bất thiện*, trong lòng có cảnh giác.

(Nguyên câu : thiện giả bất lai, lai giả bất thiện ; có nghĩa là người tốt không đến, người xấu lại đến)

“Thì ra là Dương cô nương, mọi người khỏe không!” Nàng hào phóng chào hỏi.

“Hôm nay có gặp Vương gia không?”

“Không gặp .”

Dương Yến Yến nhẹ nhàng thở phào. Đã nói rồi mà! Một nữ tử bình thường như vậy sao lại được vương gia sủng ái? Nàng nha, chỉ có dựa vào may mắn mà thôi.

Thấy ánh mắt của Dương yến Yến, Liễu Ngâm Nguyệt nhìn ra sự khinh thường trong đó. Quên đi! Dù sao nàng cũng đang giả vờ làm đại sắc nữ mà? Không nên chấp nhất với các nàng.

“Tiểu nữ còn có việc, cáo từ .” Nói nói xong xoay người định đi.

“Chậm đã!” Dương Yến Yến ngăn cản đường đi của nàng.

“Còn chuyện gì sao?”

Dương Yến Yến trời sinh kiêu căng tùy hứng, nếu gặp ai thua kém nàng, nhất là Liễu Ngâm Nguyệt không ai thêm để ý này, nàng nhất định phải khiến nàng ta khổ sở một chút.

Thế là nàng cố ý không chút khách sáo nhìn xuống Liễu Ngâm Nguyệt, ánh mắt sắc bén giống như muốn giết người.

“Thật sự làm người ta khó hiểu.” Dương Yến Yến lắc đầu.

“Có gì thì nói đại đi.” Đối với ánh mắt vô lễ của Dương Yến Yến, biết rõ không phải chuyện tốt, nhưng Liễu Ngâm Nguyệt vẫn tính toán chờ đợi phó.

“Toàn bộ kinh thành ai cũng biết vương gia chỉ thích mỹ nhân, mà người lại không biết điều, nhan sắc bình thường cũng dám mặt dày dưng đưa với vương gia, đúng là không sợ mất mặt .”

Các nữ nhân khác cũng khinh thường cười khẩy, phấn khích xem một màn trò hay.

Nha hoàn Tiểu Nhân sao có thể để cho người khác khi dễ tiểu thư? Nàng đang muốn tiến tới phản đối, đã bị Liễu Ngâm Nguyệt phát tay ngăn lại.

Liễu Ngâm Nguyệt sớm gặp nhiều nữ nhân tầm mắt hạn hẹp giống vậy, nên cũng chẳng mấy sợ sệt, ngược lại thành thói trả lời : “Nam nhân mê đắm mỹ nhân, nói là như vậy, nhưng vương gia thường ngày ở bên mỹ nhân, chắc là sớm chán ghét tính cách của mỹ nhân, chịu không nổi nên mới không thích mỹ nhân mà chuyển sang tài nữ.”

Dương Yến Yến trợn mắt cảm tức nhục mạ: “Thì ra người ỉnh là tại nữ? Nói cho người nghe, mỗi lần thi yến đều không có gì đặc biệt, tự nhiên lại mở miệng nói bừa mình là tài nữ, thật không biết xấu hổ mà!”

Các nữ tử cũng nhạo báng nàng, Liễu Ngâm Nguyệt cũng chỉ cười trừ.

“Không tin? Chúng ta tỷ thí.”

Khá lắm, đúng là nữ nhân không biết lượng sức! Đám người Dương Yến bắt đầu chờ đám người toàn bộ đi xuống đình vây quanh Liễu Ngâm Nguyệt.

Dương Yến Yến kiêu ngạo nói: “Cuồng vọng tự đại như vậy sao? Đợi lát nữa người sẽ biết cái gì gọi là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*.”

(* Người có người giỏi hơn, núi có núi cao hơn)

Bất quá, Liễu Ngâm Nguyệt hôm nay không phải là Liễu Ngâm Nguyệt ngày thường. Dù sao ngày xuất cung cũng không còn xa, hơn nữa đám nữ nhân này thật sự quá tự cao rồi, họ là những thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, nếu Lí Văn tĩnh không có ở đây, nàng giáo huấn một chút thì có sao?

Thế là nàng không hề che dấu chính mình, trên mặt hiện ra vẻ tự nhiên trước nay chưa từng có, khí thế này làm cho đám người Dương Yến Yến có chút chần chờ, đột nhiên cảm thấy Liễu Ngâm Nguyệt hôm nay có chút không bình thường, Khương Ngọc Dung cũng thấy, nhưng nàng thủy chung vẫn duy trì thái độ bàng quang, trận tỷ thí này mặt kệ ai thắng, để bọn họ đấu đá lẫn nhau, bất quá một Liễu Ngâm Nguyệt như vậy thật làm nàng e dè.

Tỷ thí bắt đầu, lúc đầu là ngâm thơ đối câu, từ ngũ ngôn tuyệt cú* đến luật thơ thất ngôn, bình luận từ thi họa đến cảm nghệ, Liễu Ngâm Nguyệt học thức đầy bụng, thi từ** tuyệt diệu khiến đám thiên kim tiểu thư kia ai nấy nghẹn họng nhìn trân trối, mặt đỏ tai hồng, không ngờ mình lại thua một người bình thường không có gì đặc biệt như nàng.

(* ngũ ngôn tuyệt cú : 5 chữ 4 câu [luật thơ Đường]; ** lời thơ)

“Sao? Còn muốn tỷ thí cái gì, bổn cô nương sẽ đáp ứng hết.”

Mọi người sớm đã chột dạ đứng sang một bên, Dương Yến Yến đỏ mặt tía tai vẫn không chịu thua, nhưng cũng biết nàng không thể xem thường.

“Không ai dám sao? Thật là người ta thất vọng nha!” Trong lời nói của nàng hàm ý trêu chọc mỉa mai quá rõ ràng.

“Từ từ, còn có Khương Ngọc Dung, người không thể so với nàng!”

Mọi người ai nấy nhìn về phía Khương Ngọc Dung, nhưng nàng ta chỉ nói “Nhàm chán, ta lười lẫn lộn với đám các người.” Nói xong, nàng lập tức rời đi, mà đám nữ tử theo nàng cũng đi theo.

Liễu Ngâm Nguyệt cũng thông dong mở miệng: “Xem ra không ai dám rồi. Cũng tốt, làm người phải biết cảm giác thất bại, như vậy các người mới hiểu, cái gì gọi là “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”!”

Dương Yến Yến tức giận đến mức dung nhan như ngọc xinh đẹp trở nên đỏ bừng, cho dù rất tức giận, nhưng nàng vẫn tung vô mồm thật nhanh nói “Cho dù tài hoa thì thế nào? Là nữ nhân, nếu không có nhan sắc, cũng giống như người không mặc quần áo vậy đó. Chắc chắn không bao lâu, vương gia sẽ chán ghét người, cứ chờ mà xem, chúng ta đi!!”

Dương Yến Yến tức giận hất mặt rời đi. Lần này mất mặt quá, cũng may, Liễu Ngâm Nguyệt kia tuy có tài hoa, nhưng lại không có tư sắc, còn chưa đủ tư cách tranh vị trí vương phi với nàng, nghĩ vậy nàng cũng có chút an tâm.

Đợi mọi người đi rồi, Tiểu Nhân một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đối với biểu hiện vừa rồi của tiểu thư phải nói là phục sát đất.

“Tiểu thư sớm nên giáo huấn đám thiên kim kiêu ngạo này một chút! Nhìn các nàng vừa rồi bị người hạ thấp, quả thật giống như người tàn tật vậy đó!”

“Ta chỉ không muốn để các nàng ấy ý mạnh hiếp yếu, hạ thấp nhuệ khí mà thôi.”

“Khương cô nương kia, coi như cũng thông minh, hiểu được chưa ra trận bỏ chạy, không muốn so với tiểu thư để mà xấu hổ!”

“Nàng không đụng đến chúng ta, không nên nói xấu người ta.”

“Dương cô nương kia lại dám mắng ngài không có nhan sắc. Tiểu thư, sao người không trở lại như lúc đầu, trang điểm thật đẹp, để các nàng biết “nhan sắc” là gì!”

“Người điên ư! Lỡ bị tam vương gia kia coi trọng thì làm sao đây hả?”

“Tốt lắm chứ sao! Người mà trở thành Tam vương phi, nô tỳ cũng được hưởng lây, để các nha hoàn kiêu ngạo khác tức chết.”

Liễu Ngâm Nguyệt nhin không được bật cười. Cũng khó trách Tiểu Nhân, trong cung không chỉ có các thiên kim kiêu căng tùy hứng, ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng giống như chủ tử mà kiêu ngạo khinh người, bởi vì bản thân nàng muốn Tam vương gia chán ghét, liên lụy Tiểu Nhân cũng bị người khác khinh thường.

“Tiểu Nhân? Mấy ngày nay làm khổ người . Không bao lâu nữa chúng ta sẽ được xuất cung, tới lúc đó ta sẽ mang người đi dạo phố.”

Tiểu Nhân vội phát tay lắc đầu, hét lên: “Người lại muốn nữ cải nam trang? Không được! Nếu lại xảy ra chuyện vừa rồi ở Túy Hoa Lâu, Tiểu Nhân cho dù có mười cái đầu cũng không đủ đền đâu!!”

“Ngu ngốc!” Nàng cốc đầu nha hoàn một cái.”Lớn tiếng như vậy muốn hù chết người ta sao! Còn nữa nếu lỡ truyền ra, chỉ sợ người hại ta thân bại danh liệt.”

Tiểu Nhân vội vàng ngậm miệng, nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt hối lỗi cầu xin , thương xót nhìn chủ tử.

“Trở về phòng , đi thôi!” Liễu Ngâm Nguyệt tức giận kéo tay nàng.

Đợi thân ảnh chủ tử hai người đi xa rồi, Lí Văn Tĩnh vốn là ngồi trên cây hóng mát, mạnh mẽ nhảy xuống, trên miệng vẫn còn ngậm một cọng cỏ, có chút đắm chiêu nhìn bóng dáng Liễu Ngâm Nguyệt đã đi xa .

Bởi vì không thích đám nữ nhân cứ quần lầy, nên hần mới trèo lên đại thụ để hưởng nửa ngày nhàn, vốn là được lá cây che khuất, nên mới có thể nghỉ ngơi hóng mát, không ngờ lại được xem một màn hay.

Thú vị, rất thú vị ! Say khi chứng kiến tài hoa của Liễu Ngâm Nguyệt, hần lại càng ái mộ nàng .

Liễu Ngâm Nguyệt chính là phi tử mà hần không thể không lấy, chỉ là quật cường như nàng, không phải là một nữ tử bình thường, muốn nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, không dùng thủ đoạn là không được.

Xem ra hần cũng phải để nàng biết, cái gì gọi là “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”.

Một thời gian dài không động lòng, nhưng vì nàng mà kích động không thôi.

7. Chương 07

Thái độ của Tam vương gia đối với Liễu Ngâm Nguyệt thay đổi quá nhanh, khiến nàng phải tránh né hần khắp mọi nơi .

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hần nhận ra nàng? Liễu Ngâm Nguyệt tự hỏi mình .

Chắc là không đâu, nếu Lí Văn Tĩnh nhận ra nàng, sao lại không vạch trần? Huống hồ, nàng đem dung mạo lẫn tài năng che dấu rất khéo, không có khả năng sẽ bị nhận ra!

Hai tay Liễu Ngâm Nguyệt chống cằm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, suy nghĩ về cử chỉ khác thường của Tam vương gia mấy ngày nay.

Hần sẽ không thật sự coi trọng nàng, một đại sắc nữ chứ? Quý phong lưu chết tiệt! Đúng là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ vẫn phong lưu, thật làm người khác bực mình nha.

Đêm đã canh ba, Liễu Ngâm Nguyệt không hề buồn ngủ chút nào. Nàng mở quạt lụa, phiến muện phe phẩy vài cái, thản nhiên đi ra ngoài giải sầu .

Đi vào hồ hoa sen, trừ bỏ tiếng gió nhẹ làm lá cây lay động lao xao, bốn bề rất yên tĩnh khiến nàng như chìm đắm vào trong tư tưởng của bản thân, trong khung cảnh yên lặng nàng như thoát tục không nhiễm bụi trần, ánh trăng dịu nhẹ nhàng soi lên gương mặt trắng nõn tuyệt mỹ như ngọc, tạo thành một bức tranh thật đẹp.

Chỉ còn ba ngày nữa là được xuất cung, nàng phải cao hứng mới đúng, tại sao giờ phút yên tĩnh này lại có cảm giác ưu buồn ?

Ai. Nàng không nhịn được thở dài một tiếng. Tiếng thở dài này, vì ai mà cảm thán?

Đột nhiên, phía sau cảm giác như có người xâm nhập truyền đến, Liễu Ngâm Nguyệt lập tức xoay người .

“Vương gia?” Trong lúc kinh hoảng, nàng vẫn không quên lấy quạt lụa che mặt lại .

“Đã trễ thế này, sao còn chưa đi ngủ?” Lí Văn Tĩnh nhìn nàng tràn ngập nhu tình .

“Ta trở về phòng đây.” Liễu Ngâm Nguyệt vội vàng cúi đầu, đi về phía Quế sương phòng.

“Ngâm Nguyệt!” Hắn ôm nàng vào lòng .

“Vương gia, xin tự trọng!”

Kinh hoảng đẩy vòng tay ôm ấp của hắn ra, Liễu Ngâm Nguyệt không thể tin được Tam vương gia tự nhiên lại gọi thẳng khuê danh của mình .

“Người không thích bốn vương?”

“Không. Sao lại thế được? Ta chỉ có chút bất ngờ, đêm đã khuya, vương gia sao còn chưa ngủ?” Nàng thiếu chút quên mất mình đang giả thành đại sắc nữ .

“Mỗi khi đêm dài vắng lặng, bốn vương thường đến đây giải sầu, còn người?”

“Ta cũng như thế, bất quá hiện tại buồn ngủ rồi, xin cho ta cáo lui.”

“Nếu bốn vương yêu cầu người tiếp khách một chút, người có bằng lòng không?”

“Chuyện này. Không tốt đâu?”

“Người không thích bốn vương sao? Chẳng lẽ những tình cảm lúc trước đều là giả dối?”

“Không. Vương gia hiểu lầm rồi, nữ nhân trong Dịch Đình Cung người nào không hy vọng được vương gia để ý? Chỉ là đêm khuya vắng lặng, cô nam quả nữ, nếu để người khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến danh dự của vương gia.”

“Bốn vương không sợ, có phải ngườikhông tin bốn vương? “

“Vương gia dĩ nhiên là ‘chính nhân quân tử’, sao ta lại không tin tưởng? Chỉ là thực sự mệt mỏi, xin vương gia cho ta về phòng, ngày mai sẽ cúi đầu thỉnh tội với người.”

Hắn sao lại dễ dàng để nàng về phòng, nàng càng muốn chạy, lại càng kích thích hưng phấn muốn dây dưa của hắn, nàng vì kiêng kỵ hắn, theo vừa rồi vẫn luôn dùng cây quạt che khuất hơn phân nửa gương mặt.

“Ngẩng đầu lên cho bốn vương nhìn một cái.”

Liễu Ngâm Nguyệt kinh hãi: cảm thấy muốn kêu trời.

“Ta vì mệt mỏi nên sắc mặt rất xấu, không muốn ai nhìn thấy, xin vương gia thứ tội.”

“Không được, bốn vương không ngại .”

“Thật không dấu diếm, ta từng nghe một đại sư phán, nếu ai nhìn thấy bộ mặt không son phấn của ta, nếu để người khác nhìn thấy sẽ khắc chết đối phương, vương gia là hoàng tộc, chính là người đứng đầu triều đình, nếu vì ta bị mất mạng, ta có chín cái mạng cũng đền không nổi, mong vương gia rộng lượng cho ta về phòng đi.”

Nàng lưu loát nói một đồng lý do, chỉ là không muốn hấn nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng. Khóe mắt Lí Văn Tĩnh nheo lại, ánh mắt lộ ra vẻ quyết tâm, nhưng chỉ lướt qua trong nháy mắt, lại trở thành vẻ tươi cười sâu xa khó hiểu .

“Được rồi, bổn vương để người về phòng.”

“Tạ ơn Vương gia! Ta xin cáo lui.”

Liễu Ngâm Nguyệt nhẹ nhàng bước vội, nghĩ thầm cuối cùng cũng tránh được một kiếp, nhưng lúc nghiêng người đi qua Lí Văn Tĩnh, chợt có một đôi tay rắn chắc ôm ngang người nàng .

“A!” Nàng bị dọa làm rớt cây quạt.

Lí Văn Tĩnh đem nàng mặt đối mặt với hấn, quả nhiên là mỹ nhan như hoa như ngọc, cho dù đã từng gặp qua, nhưng vẫn kinh ngạc vô cùng khi thấy vẻ diễm lệ của nàng.

Liễu Ngâm Nguyệt kinh hoảng đẩy hấn ra.”Vương gia, ngài đã đồng ý để ta về phòng mà !”

“Đúng là ta đồng ý, nhưng không phải bây giờ .”

Nhìn gương mặt tuấn tú xảo trá đối diện kia, nàng thật muốn tát hấn mấy cái, hai bàn tay nắm chặt thành quyền không ngừng giãy dụa trong không trung, càng ngày càng giãy mạnh, nàng sớm biết tính tình của tên nam nhân này không vừa, chỉ có thể trách bản thân sơ suất quá .

“Buông ra, bằng không ta sẽ gọi người tới!” Mặc kệ là vương gia hay hoàng thượng gì, nếu còn làm bậy nàng sẽ khiến đối phương đẹp mặt.

“Cuối cùng người cũng lộ ra khuôn mặt thật , lừa gạt bổn vương người phải bị tội gì?”

“Người sớm nhận ra ta ?” Nàng nhìn hấn chằm chằm

“Người nghĩ sao?”

“Người thật gian trá! Nếu đã nhận ra ta, lại còn cố ý đùa giỡn?”

“Đâu có, đối phó với mèo con xảo trá như người, bổn vương chỉ là ăn miếng trả miếng. Người lừa ta lâu nay, bổn vương nên trị tội người thế nào đây?”

“Người đường đường là vương gia tôn quý, còn ta chỉ là một thiếu nữ bình thường, muốn chém muốn giết đều là quyền của người.” Nàng tức giận nói .

Khá lắm, thật là một nữ tử kiên cường! Lí Văn Tĩnh khẽ cười: “Che dấu dung nhan, che dấu tài năng, vậy là cãi lời thánh chỉ, đây là tội tru di cửu tộc nha .”

Mặt mày Liễu Ngâm Nguyệt tái mét, chưa từng nghĩ đây là tội khi quân, nếu hoàng thượng thật sự giáng tội, chẳng phải cả nhà bị hủy? Không được, nàng sẽ không hành động bừa bãi như vậy .

Không thoát được vòng tay của hấn, cũng không muốn trái ý hấn; hoàng thân quốc thích hỉ nộ bất thường luôn làm người ta đoán không ra, nàng rất sợ lỡ làm hấn mất hứng, sẽ liên lụy cả nhà. Liễu Ngâm Nguyệt trời không sợ đất không sợ, nhưng lại không muốn trở thành tội nhân thiên cổ của Liễu gia, mang tội là nữ nhi bất hiếu, nhưng nàng cũng không muốn khuất phục dưới sự đe dọa của hấn, tất cả kháng nghị đều biểu hiện bằng hàm răng đang cắn chặt môi, lúc này đã xuất hiện tơ máu đỏ hồng.

Lí Văn Tĩnh có chút đau lòng nhìn nàng, nhin không được muốn an ủi đôi môi giống như cánh hoa kia, hấn cúi đầu tới gần...

“Vương gia.” Nàng xoay mặt sang một bên, cự tuyệt sự thân mật của hấn, mày liễu thanh tú nhúu chặt tràn ngập kháng nghị.

“Sao lại cự tuyệt ta?”

“Vương gia muốn nữ nhân, quơ tay là có, ta...không có diễm phúc này, xin vương gia khai ân buông tha ta đi.”

Nàng rõ ràng muốn còn cự tuyệt? Lí Văn Tĩnh dĩ nhiên không quên phong cảnh kiều diễm ở Túy Hoa Lâu hôm đó, rõ ràng là nàng yêu thương nhưng nhớ trước nha, sao lúc này lại nghiêm mặt cự tuyệt sự đụng chạm của hắn, như vậy là do nữ nhân muốn hấp dẫn sự trêu chọc của nam nhân. . . . Ngại gì? Ngược lại hắn càng mặt dày.

“Nói cho bốn vương, người muốn gì?”

“Hả?” Nàng không rõ hắn đang nói gì .

“Nói đi! Người muốn gì mới bằng lòng theo ta? Cẩm y ngọc thực, hay là vàng bạc châu báu? Chỉ cần người nói, bốn vương nhất định làm được.”

Liễu Ngâm Nguyệt thay đổi sắc mặt. Hắn dám đem nàng so sánh với những nữ tử ham mê hư vinh sao? Thật đáng giận mà! Sớm đã biết hắn là một tên nam nhân phong lưu không hơn không kém, cứ nghĩ dùng tiền là có thể đổi được trinh tiết của nữ nhân .

Trinh tiết. Oái! Nàng sao lại không cẩn thận cho không hắn.

“Ta cái gì cũng không cần, chỉ xin Vương gia thả ta ra.” Nàng nói một cách kiên định .

“Thật sao?” đôi mày kiếm của hắn khẽ nhíu.

Lúc nàng còn chưa hiểu vì sao Lí Văn Tĩnh lại mỉm cười gian xảo, đôi môi anh đào đã bị cưỡng hôn.

Bờ môi nóng bỏng không hề do dự xâm chiếm ngăn lại lời nói của nàng, nàng quá hoảng sợ nhịn không được hô nhỏ. Đôi tay mạnh mẽ của hắn khống chế tay ngọc không ngừng giãy dụa của nàng, để hắn thoải mái nhắm nháp hương thơm mềm mại trong miệng, lần nữa quay lại cảm giác triền miên hôm đó.

Nụ hôn chiếm đoạt dần dần chuyển sang sâu lắng, điều quan trọng là đôi môi ngọt ngào như mật, khơi dậy khát vọng chưa từng có của hắn, đây là lần thứ hai hắn có được. Từ hôn sâu đến hôn nhẹ, sau khi từ mạnh mẽ chuyển sang nhẹ nhàng, hắn rời khỏi môi nàng.

Không hề đề phòng, bỗng một bạt tai đánh lên mặt hắn...Lí Văn Tĩnh khiếp sợ nhìn chằm chằm nữ tử lớn mật làm càn kia, mà Liễu Ngâm Nguyệt cũng vì sự liều lĩnh của bản thân mà ngây ngốc. Trời ơi! Nàng đang đánh hoàng thân quốc thích.

Mãi một lúc mới hoàn hồn, nàng lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ “Ta biết tội, vương gia trừng phạt sao cũng được, ta sẽ không nửa lời oán trách, chỉ cầu vương gia đừng giận chó mà đánh cả nhà mèo, tất cả hành vi đều do Liễu Ngâm Nguyệt một mình gánh vác.”

“Người ..”

Lí Văn Tĩnh đưa tay xoa xoa má trái nóng rát, vẫn không thể tin nàng lại dám có hành động này. Từ khi sinh ra đến nay, bởi vì thân phận hoàng tử tôn quý, hắn luôn luôn như bảo vật trên tay được nuôi nấng hầu hạ; hình phạt nghiêm trọng nhất là lúc bảy tuổi, năm ấy vì ham chơi hắn không cẩn thận làm hư di vật của người đời trước, cùng lắm cũng chỉ bị cấm túc một tháng, phụ hoàng cũng mầu hậu chưa từng đánh hắn, bây giờ lại bị một nữ nhân vả miệng.

“Xin vương gia trị tội, tiểu nữ không dám oán trách một câu.” Nàng không hề hối hận sự nông nổi nhất thời của mình, điều duy nhất lo lắng chính là Tam vương gia vì giận dữ mà liên lụy trên dưới ba mươi mấy người chịu tội theo nàng.

Nhưng sự tình cũng không giống như Liễu Ngâm Nguyệt suy đoán, ngược lại chỉ là một sự lặng yên biến hóa khó lường, không khí này —so với sự giận dữ của Tam vương gia càng làm người sợ hãi .

Hồi lâu, Lí Văn Tĩnh mới phức tạp mở miệng.”Tất cả hành vi phạm tội người nguyện ý gánh vác một mình?”

“Đúng vậy.”

“Không hối hận?”

“Tuyệt đối sẽ không.” Thái độ của nàng vô cùng thản nhiên, Liễu Ngâm Nguyệt biết mình phải chết .

“Tốt lắm, vậy chờ phán tội đi!”

Hắn phất tay áo bỏ đi, để lại mình Liễu Ngâm Nguyệt ngã ngồi trên mặt đất, thất thần hồi lâu, nàng mới chậm rãi ôm người mình, xem ra lần này ông trời cũng không giúp nàng, cuối cùng mang tai họa vào người. Cũng được thôi, chỉ cần không liên lụy cha mẹ người nhà, thì đau khổ thế nào nàng cũng có thể gánh vác.

Trong ngự thư phòng, hoàng thượng triệu kiến hoàng nhi Lí Văn Tĩnh hỏi: “Tĩnh nhi, vụ nạp phi, con đã quyết định đối tượng chưa?”

“Bẩm phụ hoàng, nhi thần đã có người vừa ý.”

Hoàng Thượng mừng rỡ.

“Là vị khuê tú nào? Mau nói cho trẫm.”

“Xin cho nhi thần tạm thời giữ bí mật, đợi ngày cuối cùng của cuộc thi văn yển, nhi thần mới tuyên bố với mọi người.”

“Hả? Hoàng nhi thần bí như vậy, ngay cả trẫm cũng không nói sao.”

“Nhi thần xin cam đoan với phụ hoàng, đối phương là một nữ tử tài mạo song toàn, nhi thần với nàng hợp ý vô cùng, đã thề không phải nàng thì không lấy, mong phụ hoàng thành toàn.”

“Tốt, tốt! Nếu con đã quyết định, mặc kệ là ai, trẫm đều hạ chỉ ban hôn.” Hoàng Thượng cười đến miệng không khép lại được, chỉ cần Tĩnh nhi nhìn trúng ai, người đó đều được cả; quan trọng là nó cuối cùng cũng thành gia lập thất rồi.

Thế là, đến ngày cuối cùng của cuộc thi văn yển, hoàng thượng ban rượu để các vị thiên kim thưởng yển, Lí Văn Tĩnh cùng triều thần tiếp khách ở một bên. Trước mắt các vị thiên kim là một bàn thức ăn tinh xảo ngon lành, rượu ngon tràn đầy.

Trong tiệc rượu, Liễu Ngâm Nguyệt đứng ngồi không yên, thủy chung không dám nhìn Lí Văn Tĩnh, còn hắn thì cứ chăm chú nhìn làm nàng thở không nổi, nàng cố gắng xoay đầu, cố hết sức xem nhẹ ánh mắt kia.

Đến khi cao trào của yến tiệc, hoàng thượng mới tươi cười rạng rỡ đột nhiên tuyên bố “Chư vị ái khanh cùng với các thiên kim, hôm nay trẫm rất cao hứng vì hai việc, thứ nhất chính là có thể tụ tập được nhiều tài nữ khó có được để thi văn yển, làm cho trẫm vui vẻ vô cùng.”

Mọi người ai cũng nâng chén kính rượu, một vị quan viên trong số họ hỏi hoàng thượng “Không biết chuyện vui thứ hai làm Hoàng Thượng vui vẻ là gì?”

Hoàng Thượng cười trong trẻo, tuyên bố: “Trẫm có thể ban hôn cho Tam hoàng nhi và vương phi tương lại.”

Mọi người nghe xong liền kinh ngạc hô lớn, vẻ mặt ai cũng hy vọng vô cùng. Vị trí vương phi đã có người? Đúng là chuyện lớn hiếm có nha!

Quan viên vui sướng hỏi: “Xin thỉnh giáo hoàng thượng, vương phi tương lại của Tam vương gia chính là vị thiên kim nào? Thần thật muốn chúc mừng vương phi tương lại nha.”

Trong lòng các thiên kim như có con nai con chạy loạn, đều âm thầm đoán không biết ai được trúng tuyển? Khẩn trương nhất chính là Khương Ngọc Dung và Dương Yến Yến, hai người cùng bày ra ánh mắt chỉ kém không thể nở hoa, trong lòng các nàng tràn đầy tự tin, mà bây giờ, chính là thời khắc chiến thắng.

“Ai là ý trung nhân của hoàng nhi, hãy để hoàng nhi tự mình tuyên bố!”

“Nhi thần tuân lệnh.”

Lí Văn Tĩnh đứng lên, gương mặt anh tuấn tươi cười thần bí, hắn đi xuống bậc thang, mọi người ai nấy đều nín thở chờ đợi.

Hắn dừng bước trước mặt Liễu Ngâm Nguyệt, nàng chậm rãi ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn đôi mắt thâm sâu khó lường như nước hồ sâu của Lí Văn Tĩnh. Hắn vươn tay về phía nàng, còn Liễu Ngâm Nguyệt giống như bị ma lực, không chút nghĩ ngợi, ngoan ngoãn đưa tay giao cho hắn.

“Nàng chính là phi tử của bốn vương, vương phi tương lai.”

Trong phút chốc mọi người ai nấy đều trợn mắt choáng váng. Hoàng đế ngây người! Triều thần sững sốt! Các thiên kim, cung nữ, bọn thái giám đều nghẹn họng trân trối, choáng váng nhìn!

Đường đường là Tam vương gia Lí Văn Tĩnh phong lưu đào hoa, phi tử hắn coi trọng lại không phải Khương Ngọc Dung tươi đẹp lộng lẫy, ôn nhu uyển chuyển Tô Thiên Nhân, hay là Dương Yến Yến xinh đẹp tuyệt trần, cư nhiên lại đi xem trọng một Liễu Ngâm Nguyệt danh tiếng không bằng ai kia?

Bản thân Liễu Ngâm Nguyệt cũng ngây ngốc sững sốt, bởi vì kinh ngạc quá mức, ngay cả mình bị Lí Văn Tĩnh ôm vào trong lòng cũng không có cảm giác, chỉ nhìn thẳng ánh mắt đẹp sâu thẳm xảo trá của Lí Văn Tĩnh, đang tươi cười lấp lánh

Lí Văn Tĩnh muốn lấy thiên kim của Liễu đại nhân Liễu Ngâm Nguyệt làm phi — tin tức này như lửa truyền ra ngoài, lần này Tam vương gia tuyển phi, tất cả tiền đặt cược của các hạ nhân đều tổn thất.

Hoàng thượng hạ chỉ, một ngày gần đây sẽ đứng chủ hôn chuẩn bị hôn lễ cho đôi bách nhân này. Liễu phủ trên dưới đều vì tin vui này mà náo nhiệt không thôi, triều thần đến thăm hỏi chúc mừng nhiều đến nỗi muốn phá sập cửa của Liễu gia, dùng câu “đông như trẩy hội” hình dung cũng không phải là nói quá.

Cả ngày Liễu Ngâm Nguyệt đều đi qua đi lại trong khuê phòng, sự tình diễn tiến như vậy, thật làm nàng trở tay không kịp.

“Tiểu thư, người cứ đi qua đi lại như vậy, làm Tiểu Nhân muốn hoa mắt chóng mặt luôn.”

“Không thích thì lui ra đi, đừng làm phiền ta!”

“Người ta chỉ lo lắng cho người thôi mà! Như vậy sẽ sinh bệnh.”

“Tốt nhất là bệnh chết luôn!” Nàng dối nói.

“Người phải làm Vương phi, chính là sự thật không thể thay đổi, phản kháng cũng vô dụng! Nghĩ lạc quan một chút, có rất nhiều khuê tú danh môn muốn được như ngài!”

“Người biết cái gì! Ta đâu cần gả cho tên vương gia phong lưu kia, huống hồ hắn căn bản đâu muốn lấy ta.”

“Sao tiểu thư lại nghĩ vậy?”

Liễu Ngâm Nguyệt mệt mỏi ngồi xuống ghế hoa, cái miệng nhỏ nhắn uống một ngụm trà. Tiểu Nhân đưa cho, chậm rãi nói “Từ khi hắn nhận ra ta là nữ tử một đêm xuân với hắn ở Túy Hoa Lâu, liền bắt đầu đùa giỡn ta, căn bản cho ta là một nữ nhân tùy tiện, hơn nữa ta còn bắt kính đánh hắn một bạt tai, đối với một nam nhân dĩ nhiên là vô cùng vũ nhục. Huống hồ hắn còn là vương gia tôn quý! Hiện giờ muốn nạp ta làm phi, người nghĩ hắn tốt bụng đến thế sao?”

“Ai nha! Nói như vậy, tiểu thư sa chân rơi vào miệng cọp, khó trách người không vui vẻ.”

“Chuyện tới nước này, lo lắng gì cũng uống công, thánh chỉ đã ban ra, hoàng thượng đích thân làm chủ hôn, ta thật sự không có đường lui.”

“Tiểu thư, người rất có phúc khí, ông trời nhất định phù hộ cho người.”

“Nói đến mới thấy buồn cười, ta xưa nay luôn giữ thân thanh tịnh, nghĩ rằng đời này không ai yêu ta, nhưng không ngờ người lấy ta lại là nam nhân đã hủy thân của ta, đây không phải là ông trời trêu cợt sao?” Nàng không khỏi tự giễu.

“Tiểu thư.” vẻ mặt của Tiểu Nhân lo lắng.

“Bất quá nói đi phải nói lại, nếu thật sự phải lấy hấn, ta sẽ làm thật tốt. Không thể để ọi người nói ta là một nữ nhân quái dị một chút nhan sắc cũng không có.”

Liễu Ngâm Nguyệt từ thái độ nản lòng lại chuyển sang mạnh mẽ, nghĩ tới thật không cam tâm bị thất bại vì thân bản thân đường đường là khuê tú danh môn, cư nhiên lại dám phê bình nàng giống như chuộc sa hủ gạo, nói Tam vương gia vì tội nghiệp mới chịu lấy nàng, hạ thấp dung nhan của nàng, sự oán giận này nàng nhịn đã lâu.

Tiểu Nhân ở một bên thật không biết khóc hay cười. Tâm tư của tiểu thư nàng thật sự không hiểu nổi, vừa rồi vẽ mặt còn ưu thương hê hê, lúc này lại giống như người đàn bà quật cường đánh đá, giống như người ta thiếu nàng trăm vạn hoàng kim không bằng.

“Tiểu thư, đừng kích động quá. . . .”

“Cứ chờ mà xem! Đến ngày xuất gia, ta sẽ để ọi người biết Liễu Ngâm Nguyệt ta khuynh quốc khuynh thành thế nào.”

Tiểu Nhân cười khổ. Tiểu thư là bị ép xuất gia, có thể tưởng tượng sau này tiểu thư vào vương phủ, khó có một ngày thái bình nha!

Tam vương gia lập phi, đích thân hoàng thượng làm chủ hôn, cả kinh thành đều vui mừng sung sướng, chưa có hôn lễ nào lại long trọng như vậy, hai vợ chồng nhà họ Liễu phải nói là nở mày nở mặt. Nơi nơi trong Thành Lạc Dương giăng đèn kết hoa, ai nấy đều chen chúc muốn nhìn thấy dung mạo của tân vương phi, ngảnh cổ mà xem.

Đám người rước dâu chậm rãi đi về phía Vương phủ, trên đường, vì muốn đáp ứng sự quan tâm của dân chúng, Liễu Ngâm Nguyệt ngồi trong kiệu, thỉnh thoảng lộ đầu ra khỏi kiệu chào hỏi với dân chúng, làm cho đám người ai nấy sôi trào.

“Tiểu thư, như vậy không nên!” Tiểu Nhân lo lắng khuyên can.

“Có gì không tốt? Ta chẳng phải đã nói, muốn ọi người được nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của bốn cô nương.” Nàng nói xong liền tươi cười kiêu my với dân chúng, quả nhiên làm cho cả đám nam nhân chết mê chết mệt .

Danh tiếng xinh đẹp vô cùng của tân vương phi, lập như giống như lửa cháy trong rừng khô lan truyền khắp nơi, ai nấy đều nói Tam vương phi như tiên tử lạc bước xuống trần, tin đồn nàng quái dị lập tức sụp đổ.

Tiệc mừng diễn ra liên tục từ ngày đến đêm, một mình Liễu Ngâm Nguyệt ngồi ở tân phòng, dần dần cảm thấy áp lực của đêm “động phòng”.

Tuy tính tình nàng bình thường rất quật cường, lá gan so với nữ tử bình thường lớn hơn nhiều, nhưng nàng dù sao vẫn là nữ nhân, đối với đêm động phòng duy nhất trong đời, dĩ nhiên vẫn cảm thấy bất an và khấn trương.

Liễu Ngâm Nguyệt khẽ vén khăn trùm đầu nhìn trộm, ngoài cửa có hai tỳ nữ đứng đó. Nàng phải...đối mặt với Lí Văn Tĩnh thế nào đây?

Không biết bao lâu, cửa phòng bị đẩy ra, Lí Văn Tĩnh bước vào.

“Các người lui ra đi.”

“Dạ, Vương gia.”

Hai tỳ nữ đóng cửa lui ra, hiện tại trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Động phòng hot 15+ (có ai mong chờ ko, *cười gian*)

Lí Văn Tĩnh gỡ khăn trùm đầu của tân nương xuống, giống như một đóa hoa lan trong sơn cốc âm u hiện ra. Liễu Ngâm Nguyệt vẫn cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy ánh mắt của người ngồi đối diện cứ đảo quanh trên người mình, rất sợ bị hấn phát hiện bản thân nàng đang khấn trương, nàng càng cúi đầu, cố gắng không để ánh sáng của ngọn nến soi ra dáng vẻ xấu hổ của mình.

Lí Văn Tĩnh lẳng lẳng thưởng thức dung nhan xinh đẹp của nàng, trầm ồ dờ khăn quàng vai và mũ phượng xuống, đôi tay nhẹ nhàng phủ lấy gò má trắng mềm mại nõn nà của nàng, sau đó xoay nàng lại đối diện với hắn, nhìn kỹ dung nhan mỹ lệ đang e lệ đỏ bừng.

“Đôi mắt hắn trở nên thâm trầm, đôi tay bắt đầu cởi bỏ tân phục của nàng.

“Từ từ!” Nàng khiếp đảm lùi về sau.

“Làm sao vậy?”

“Còn...còn chưa uống rượu giao bôi mà.” Liễu Ngâm Nguyệt cực lực che giấu sự sợ hãi của mình, không muốn hắn dễ dàng nhìn thấy sự yếu đuối của nàng.

Lí Văn Tĩnh liếc mắt một cái liền dễ dàng biết nàng đang bất an, thản nhiên cười..

“Đúng rồi, trước tiên nên uống rượu giao bôi.”

Đưa chén rượu cho nàng, hai người kề vai đối ẩm, hắn không hề kiêng kỵ nhìn thẳng vào mắt nàng, mỉm cười khát vọng với nàng, làm cho Liễu Ngâm Nguyệt có chút rung động, hai gò má không nghe lời trở nên đỏ bừng, để lộ sự ngượng ngùng của mình, làm cho Lí Văn Tĩnh nhin không được nở nụ cười thắng lợi.

“Để ta đi cất cái chén. ” Nàng nóng lòng đứng dậy quay đầu, tức giận định lực bản thân quá kém, tự nhiên lại nông cạn giống như mấy nữ tử bình thường khác, vì nụ cười tà ác kia mà động lòng.

Tức giận nhen nhóm, Liễu Ngâm Nguyệt bực mình nghĩ thầm, chắc chắn hắn cho rằng nàng là một nữ nhân tùy tiện, cứ chờ mà xem! Đêm nay bất luận ra sao nàng cũng không động phòng với hắn.

“A!” Nàng kinh ngạc la lên.

Lí Văn Tĩnh đột nhiên ôm nàng từ phía sau, thối tất nển rồi đi về phía giường.

“Vương, Vương gia, từ từ!” Nàng còn chưa nghĩ xong phải cự tuyệt hắn như thế nào mà!

“Bổn vương không thể chờ được nữa.” Đè nàng trên giường, hắn bắt đầu cởi tân phục đỏ hồng của nàng. “Không được đâu, Vương gia!”

Hắn cũng không nên gấp gáp quá ! Hai tay Liễu Ngâm Nguyệt cố gắng đẩy thân hình rắn chắc của hắn ra, ai ngờ lại chạm vào bờ ngực trần nam tính ấm áp, nàng liền nhanh chóng rút tay lại. Trời ơi! Ngay cả áo hắn cũng cởi luôn.

“Sao? Thẹn thùng?”

Nàng liều mạng cố đưa tay nắm chặt quần áo trên ngực, tân phục màu hồng trên người sắp bị hắn cởi hết rồi.

“Vương gia! Chờ chút đi, ta...ta tối nay bất tiện.”

Lúc này Lí Văn Tĩnh mới dừng động tác.

“Bất tiện? Là sao??”

Liễu Ngâm Nguyệt tỏ vẻ ngượng ngùng, sau đó ghé tai hắn nói nhỏ, nói hôm nay có nguyệt kỳ*, không thể hầu hạ hắn. (* Chu kỳ hàng tháng) [ĐĐ: *đỏ mặt ing*]

“Mong vương gia thông cảm, ta thật sự không tiện.”

“Nàng đã là phi tử của ta, đừng xưng “ta” nữa. ” Lí Văn Tĩnh chau mày.

“Dạ, thiếp thân tuân lệnh.” Nàng sửa sang lại áo cưới; nhẹ nhàng thở phào, âm thầm cảm thấy may mắn mình có thể giấu diếm được hắn

Ánh mắt của Lí Văn Tĩnh chợt lóe, hai mắt lợi hại nhìn ra tâm tư của nàng, khóe miệng đẹp đẽ nở một nụ cười giả dối, thừa dịp nàng không để ý, liền đưa tay về phía chỗ kín của nàng.

“A!” Nàng lại kinh ngạc hô lớn.”Vương..Vương gia!”

“Người không phải đến kỳ à? Sao không dùng “cái đó”? Thì ra là gạt ta.”

[Đình Đình: anh này....*không nói nên lời* . PD: cái này là vỏ quýt dày có móng tay nhọn]

“Sao người lại có thể....sờ ta...” Liễu Ngâm Nguyệt tức không nói nên lời, lần này là nàng ngượng thật.

“Ai biểu người dám lừa gạt bốn vương, tối nay đừng hòng từ chối ta, bốn vương nhất định không để người chạy thoát.”

(Đình Đình: chắc mọi người thấy lạ, tại sao lúc thì nam chính gọi nữ chính là nàng lúc lại người, bởi vì lúc nam chính xưng nàng là 2 ng' đang nói chuyện khá nhỏ nhẹ, [mà nam chính cũng sẵn có tình cảm với nữ chính] , khúc sau xưng người là vì hai người đang đôi co ^^)

Không để nàng có lý do thoái thác, Lí Văn Tĩnh đã cuồng đã hôn lên môi nàng, linh hoạt nhanh chóng thoát hết quần áo của nàng.

Bị khí phách cuồng dã của hấn tấn công, Liễu Ngâm Nguyệt không khỏi luống cuống! Cho dù nàng giãy dụa như thế nào, hấn cũng luôn luôn có thể hôn môi nàng, còn cởi bỏ lớp áo lót cuối cùng.

Vừa chạm vào da thịt trắng nõn mềm mại như nước của nàng, Lí Văn Tĩnh rốt cục không thể kiềm chế được khát vọng chiếm hữu nàng, thân hình nóng rực đè lên nàng, hạo hạo cảm thụ thân thể tuyệt mỹ của nàng.

Liễu Ngâm Nguyệt không phải không biết, một khi nam nhân bị kích thích lửa dục, sẽ càng mãnh liệt thêm mà thôi, nàng càng giãy dụa chống cự, càng làm Lí Văn Tĩnh gấp gáp chiếm hữu nàng.

“Ngâm Nguyệt.”

Hấn rên nhẹ bên tai nàng, liếm vành tai non mềm vốn nhạy cảm của nàng, hơi thở nóng bỏng của hấn phả vào làm toàn thân Liễu Ngâm Nguyệt run rẩy, một loại tình tự không tên cũng bắt đầu nhiễu loạn lý trí của nàng.

“Vương gia, không được.” Lý trí nói cho nàng biết nàng không thể trầm luân thêm lần nữa.

“Gọi tên của ta ” Hấn ra lệnh.

Liễu Ngâm Nguyệt nhắm chặt hai mắt, không muốn suy nghĩ cũng không nguyện cảm thụ; nếu tránh không được, nhưng cũng không thể thua luôn thân thể của mình vì vậy nàng không hề phản kháng, để hấn muốn làm gì thì làm! Sau khi hấn phát hiện không thể kích thích sự nhiệt tình của nàng, như vậy nàng có thể bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Lí Văn Tĩnh sao lại không hiểu nàng nghĩ gì? Nàng cố ý kháng cự sự đụng chạm của hấn, cho rằng dùng thái độ lãnh đạm thì hấn sẽ buông tha .

Hấn không cho phép nàng không cần hấn! Tức giận dâng lên, bàn tay đang bao phủ, đụng chạm đột nhiên trở nên mãnh liệt, làm cho nàng vì kinh hoàng mà giãy dụa.

Hấn động thân một cái, Liễu Ngâm Nguyệt liên kinh sợ hiểu ra ý đồ của hấn, tuy rằng đây không phải đêm đầu tiên của nàng, nhưng hôm ở Túy Hoa Lâu, trong tình huống tâm trí mơ hồ nên nàng mới bị mất đi trinh tiết.

Hiện tại nàng hoàn toàn tỉnh táo, ý thức được hấn sắp xâm nhập , không khỏi sợ hãi lùi bước, mất đi sự can đảm lúc ban đầu.

“Vương gia, làm ơn đi ta không muốn!”

Lúc ban đầu là mãnh liệt cướp lấy, vì sự mãnh mai mê hoặc lòng người của nàng mà trở nên mềm nhẹ.

“Đừng sợ, hãy để ta yêu người, Ngâm Nguyệt.”

Hấn nỉ non bên tai nàng, dần dần cũng tiêu trừ sự sợ hãi của nàng, cơ thể vốn căng thẳng cũng chậm chậm trở nên mềm mại, nàng giống như bị hạ xuân được, chìm đắm trong ôm ấp triền miên của hấn không thể tự thoát ra.

Trong nháy mắt hấn tiến vào, nàng lập tức run rẩy ôm lấy hấn, nước mắt bất giác chảy xuống, Lí Văn Tĩnh đau lòng hôn những giọt lệ của nàng, kiên nhẫn chờ nàng thích ứng khi hấn tiến vào.

Liễu Ngâm Nguyệt thật không biết chuyện gì đang xảy ra? Vốn cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng dần dần có một luồng khoái cảm trào dâng, làm nàng nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Tiếng rên rỉ say lòng người càng làm Lí Văn Tĩnh được thể không kiêng nể gì, Liễu Ngâm Nguyệt đã không còn định lực kháng cự yêu cầu của hắn, chỉ có thể để mặc hắn di chuyển trong người mình, dù muốn dù không cũng trầm luân, nàng không thể không nhận lấy...

8. Chương 08

Lúc nàng từ từ tỉnh lại, thì đã gần giờ Ngọ, Liễu Ngâm Nguyệt cảm thấy cơ thể đau nhức và mệt mỏi vô cùng, nửa bên giường đã lạnh, chứng tỏ Lí Văn Tĩnh – vị hôn phu của nàng đi lâu rồi.

Nhớ tới cuộc mây mưa đêm qua, hai má nàng lại ửng đỏ; may là hắn không có ở đây, nếu không nàng thật không biết phải đối mặt hắn thế nào đây.

Sau đó có hai tỳ nữ bước vào phòng chải đầu thay quần áo cho nàng, ngoại trừ nha hoàn thân cận bên người là Tiểu Nhân, tất cả đều xa lạ.

“Vương gia đâu?” Nàng hỏi Tiểu Nhân.

“Nghe nói sáng sớm đã vào cung.”

“Phải không.” Nàng an tâm, nhưng cũng có chút bất an.

Tỳ nữ khéo tay giúp nàng trang điểm một cách tự nhiên hào phóng, đem tóc bới lên thành búi tóc của Vương phi, không còn là cô nương chưa lấy chồng. Sau khi thay trang phục xong, các tỳ nữ đều thốt lên khen ngợi “Vương phi thật đẹp quá ! Khó trách Vương gia si mê.”

Nàng cười ảm đạm : “Vậy sao?”

“Hôm qua Vương gia nói không cho bất cứ ai vào nháo động phòng, nếu lỡ làm vương phi mệt, ngài sẽ rất đau lòng! “

“Hả? Hắn nói như vậy?”

Một tỳ nữ khác có biểu tình cực kỳ hâm mộ nói “Các triều thần trong cung, ai muốn nháo động phòng, đều bị vương gia bắt uống rất nhiều, vương gia nói ai dám quấy rầy ngài động phòng hoa chúc, nếu không sợ chết thì lại đây, kết quả tất cả đều say khướt được người ta đưa về, có thể thấy vương gia yêu thương vương phi cỡ nào! “

Nghe việc này làm nàng có chút ngoài ý muốn, hắn lợi hại như vậy sao? Quái! Sao hôm qua không thấy mùi rượu trên người hắn, rượu hắn uống đổ ở đâu vậy?

Hai tỳ nữ này đều rất thiện ý thân thiết, đối với hoàn cảnh xa lạ này mà nói, nàng cũng có chút an tâm.

“Ta muốn ra ngoài một chút.”

Một tỳ nữ trong hai người tên là Hạ Hà, xung phong nhận việc dẫn đường cho Liễu Ngâm Nguyệt, Tam vương phủ chia làm ba khu vực lớn là trước, giữa, và sau, cùng sáu lầu mười hai viện phân tán bao quanh.

Phía trước chủ yếu là phòng khách và chỗ hội nghị, còn ở giữa là Nghị Sự các và chỗ làm việc của trưởng vụ quản sự hội hợp với nhau, phía sau là sương phòng, thư phòng và chỗ ở của người hầu được phân bố trên các lầu viện.

Mỗi một lầu viện đều có vườn hoa để tạo cảnh, được bố trí rất cổ kính, phong thái thanh lịch, từ cách thiết kế và trang trí của các lầu viện, có thể thấy Lí Văn Tĩnh là người có suy nghĩ sâu sắc.

Người như thế nhưng về chuyện phòng the sao có thể bá đạo như vậy? Nàng nghĩ tới đủ loại hành động cuồng dã của Lí Văn Tĩnh đêm qua thì không khỏi xấu hổ.

“Vương phi, sao mặt ngài hồng như vậy? Có gì không thoải mái sao?” Hạ Hà quan tâm hỏi.

“Thời tiết có chút nóng bức, không có gì đâu.” Nàng mỉm cười, che dấu sự mất tự nhiên của mình, hạ nhãn nhiều như vậy, cũng không nên làm mất thân phận quá.

Sau đó các nàng đi vào hoa viên lớn nhất vương phủ, hòn giả sơn nước chảy róc rách, muôn hoa đua thắm khoe hồng, tuy cảnh chưa bằng ngự hoa viên của Hoàng Thượng, nhưng lại yên tĩnh hơn nhiều, Tiểu Nhân nhìn thấy ngạc nhiên kêu lên, cao hứng chạy tới chạy lui.

“Hoa đẹp quá.” Nàng khẽ thở dài, mê mẩn nhìn cảnh đẹp trước mắt.

“Người so với hoa còn đẹp hơn.” Bỗng một đóa hoa lan cắm ở trên tóc của nàng, làm Liễu Ngâm Nguyệt có chút hoảng sợ quay đầu lại.

“Khấu kiến Vương gia!” Mấy tỷ nữ cùng nhau cúi người hành lễ.

“Lui ra hết đi.” Lí Văn Tĩnh phát tay ý bảo lui ra .

Không ngờ hần sẽ xuất hiện, Liễu Ngâm Nguyệt muốn rời đi, nhưng Lí Văn Tĩnh lại sớm hơn một bước nắm lấy tay không cho nàng đi.

“Thiếp thân khấu kiến Vương gia.” Thái độ Liễu Ngâm Nguyệt lạnh lùng xa cách, không hề có ý nịnh hót hay thoải mái, đối với hành động bá đạo đêm qua của hần vẫn còn rất tức giận.

“Ngủ ngon không?”

“Tạ Vương gia quan tâm, ngủ rất ngon.”

” Đã quen với nơi ở mới chưa?”

” Thoải mái lắm, thiếp thân đã quen.”

” Có cần gì cứ nói bốn vương, chỉ cần người muốn, trong năng lực của ta, bốn vương nhất định làm được.”

“Thiếp thân cũng không thiếu gì, tạ vương gia quan tâm ưu ái.”

Lí Văn Tĩnh nhăn mặt nhíu mày. Tuy rằng Liễu Ngâm Nguyệt cung kính nghe theo, thái độ rất tốt, nhưng lại có cảm giác xa lạ vô cùng, nhìn nàng cười nhịn nhục, cung kính với hần như là người xa lạ không bằng.

“Có chuyện gì? Sao thái độ của người hỏi gì trả lời nấy như vậy?” Hần không thích chút nào.

“Thiếp thân chỉ dùng lễ giáo, được vương gia nâng đỡ nạp thiếp thân làm phi, dĩ nhiên thân là phi tử phải có lễ giáo, mới không làm mất mặt vương gia.”

Nàng cố ý tỏ vẻ dịu dàng, làm Lí Văn Vĩnh cực kỳ không thích , hần đâu cần một phi tử gương mẫu. Hần chính là yêu thích tính cách mềm mại tươi đẹp , giống như khi nhìn thấy nàng ở Túy Hoa Lâu, là một Liễu Ngâm chỉ vì hần mà sắc mặt giãn ra vui vẻ.

“Để bốn vương nhìn kỹ người.” Hần nâng cằm nàng lên, bình tĩnh xem kỹ đôi mắt đẹp.

Thứ duy nhất nàng không thể chống cự chính là đôi mắt sáng ngời có thần của hần, không biết từ bao giờ, hai má nàng bắt đầu đỏ hồng, không muốn yếu thế nên nhắm mắt lại không thèm nhìn, nhưng hần cũng không để nàng có cơ hội né tránh, bá đạo hôn lên đôi môi ngọt ngào, bừa bãi thưởng thức.

“Vương gia đừng như vậy!” Nàng đẩy hần ra.

“Sao lại không được?”

“Giữa thanh thiên bạch nhật, không nên.”

“A? Thì ra là người ngại, được thôi! Chúng ta trở về phòng. ” Nói xong hần liền ôm nàng đi về phòng, mặc kệ nàng giãy dụa kháng nghị thế nào.

Hần sẽ không để nàng có cơ hội cự tuyệt hần! Nhớ tới hôn lễ hôm đó, Lí Văn Tĩnh thật không hiểu sao nàng lại lạnh lùng với hần? – Rõ ràng ban đầu là nàng dụ dỗ hần nha! Hần thực nhớ về ôn như kiều mỹ của nàng lúc mới gặp.

Hắn cũng không phải một nam nhân trầm mê sắc đẹp, tất cả lời nói và việc làm phong lưu đều là diễn kịch mà thôi, nhưng từ khi gặp được Liễu Ngâm Nguyệt, tính tình hắn cũng thay đổi rất nhiều —chỉ vì nàng!

Chỉ duy nhất Liễu Ngâm Nguyệt mới có thể khiến hắn nổi lên dục niệm, bởi vậy hắn không cho phép nàng lãnh đạm như vậy, hắn thề phải khơi gợi sự nhiệt tình nơi nàng.

Trở lại trong phòng, sau khi đặt nàng lên chiếc giường mềm mại, Lí Văn Tĩnh nhanh chóng gọn gàng cởi bỏ quan bào của mình.

Liễu Ngâm Nguyệt kinh hoàng lùi về phía sau. Hắn lại muốn nữa! Tên nam nhân chết tiệt này, coi nàng là nữ tử thanh lâu hay sao, tự nhiên ngay cả ban ngày cũng muốn nàng, muốn nữa?

Nàng còn chưa kháng nghị được gì, thì tất cả những câu oán hận đều bị hắn hôn nuốt hết vào miệng, cho dù nàng đánh và giãy dụa thế nào đối với hắn cũng như muỗi đốt mà thôi, áo ngoài áo đơn gì cũng bị hắn thoát hết, chỉ còn cái yếm hồng che thân.

Cuối cùng, tất cả uất ức cùng đau lòng toàn bộ hóa thành nước mắt.

Đột nhiên phát hiện nàng rơi lệ, Lí Văn Tĩnh liền dừng động tác.

Nàng uất ức như vậy, lệ cứ rơi, lại không nói gì, cái loại khóc không tiếng động này làm Lí Văn Tĩnh đau lòng, hành vi của hắn làm nàng thương tâm đến vậy sao?

“Đừng khóc, Ngâm Nguyệt.” Hắn định đưa tay lau nước mắt giúp nàng, ai ngờ lại bị nàng cự tuyệt đẩy ra.

Giờ phút này hắn mới chính thức hiểu được, thì ra nàng chán ghét sự đụng chạm của hắn, đột nhiên nhớ tới Thiên Nhân từng nói qua Ngâm Nguyên vốn không muốn gần cho hắn. Sự sáng tỏ này làm hắn đau lòng, nhìn thấy nước mắt của ái phi cứ ngấn dài chảy xuống, không nói gì lặng lẽ thấm ướt gối chăn, khiến hắn đối với hành vi của mình sinh ra chán ghét và có cảm giác thất bại.

Đúng vậy, là hắn ép cưới nàng!

Lí Văn Tĩnh đau lòng nhìn ái phi rơi lệ, thật muốn ôm nàng vào lòng ngực an ủi, nhưng Liễu Ngâm Nguyệt chỉ dựa vào sát giường né tránh. Tay hắn nắm chặt, mãnh liệt trào dâng thoáng chốc đóng băng, không muốn tiếp tục đau lòng nhìn nàng khóc, Lí Văn Tĩnh cầm lấy áo khoác quay đầu rời đi.

Trong phủ của Nhị vương gia, Lí Văn Hú buồn bực đi qua đi lại. Theo như mật báo, thì ra có người đang điều tra bí mật hắn thông đồng với Đột Quyết ở phương Bắc. Việc này không phải nhỏ, rốt cục là ai đang điều tra hắn? Lí Văn Lộc? Lí Văn Tĩnh? Hay là kẻ thù của hắn?

Lúc này, Lưu sư gia – một người nhiều mưu trí của Lí Văn Hú đang tiến vào tham kiến.

“Vương gia triệu kiến thuộc hạ, không biết có chuyện gì quan trọng?”

“Lưu sư gia người tới đúng lúc lắm, bỗng vương có chuyện lớn cần thương nghị với người đây.”

“Chuyện khiến Vương gia quan tâm liên quan đến mật hàm?”

“Người biết rồi sao?”

“Thuộc hạ đã an bài không ít tâm phúc ẩn núp ở quan ngoại, vì vậy cũng biết về chuyện mật hàm bị tiết lộ.”

“Đúng vậy! Có biết ai đang điều tra bốn vương?” Lí Văn Hú vội vàng hỏi.

“Trước mắt, có vô số tin đồn không xác thực, nhưng theo phán đoán của thuộc hạ, chính là do Tiêu Cân Tiểu Ly tướng quân làm.”

“Thật sao?”

“Chỉ là suy đoán của thuộc hạ, mật sử vài lần ở quan ngoại gặp tai kiếp, không quá trùng hợp hay sao, tuy rằng mật hàm không bị mất, nhưng thuộc hạ đã tìm người giám định, phát hiện mật hàm có dấu vết bị

mở ra, nói vậy có thể bị người ta sao chép. Huồng hồ, mấy cái thông đạo đi tới Đột Quyết , vừa đúng là phạm vi thế lực của Tiêu tướng quân, Tiêu tướng quân từ trước đến nay nổi tiếng trị nghiêm, vậy mà mấy hôm nay lại liên tục xuất hiện đạo tặc, thật khiến người nghi ngờ. Vì vậy, thuộc hạ có lý do cho rằng, đạo tặc do kẻ khác cải trang, mục đích là muốn tìm chứng cứ vương gia cầu kết với Đột Quyết .”

“Chết tiệt” Lí Văn Hú vỗ án thư giận dữ.”Nếu thật sự là do Tiêu Cán Tiểu Ly làm, bổn vương tuyệt đối không tha cho hắn!”

“Việc này cũng liên quan đến hôn sự của Tam vương gia.”

Lí Văn Hú kinh hãi nhìn Lưu sư gia chằm chằm .”Người dựa vào đâu mà nói như vậy?”

“Vương gia.” Lưu sư gia ý vị sâu sa nói. “Theo thuộc hạ biết, giao tình của Tiêu tướng quân kia cùng Tam vương không phải tầm thường đâu”

Lí Văn Hú không khỏi kinh ngạc. Chẳng lẽ Lí Văn Tĩnh thật sự là chủ mưu của chuyện này? Vì muốn tranh giành ngôi vị thái tử nên âm thầm điều tra hắn? Nhưng nhiều năm như vậy, tam đệ thật sự là kẻ phóng đảng sa đọa, suốt ngày trầm mê nữ sắc không màng chính sự, giám sát hắn lâu như vậy cũng chưa bao giờ phát hiện có ý đồ gì, bất quá suy đoán của Lưu sư gia không hẳn là không thể.

Trầm ngâm hồi lâu, hắn mới mở miệng : “Có lẽ bổn vương đối với Lí Văn Tĩnh yên tâm quá sớm.”

“Vì để đề phòng vạn nhất*, chúng ta nên đi trước một bước.”

(*không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ)

Ánh mắt Lí Văn Hú trở nên lợi hại, ra lệnh: “Việc này ta giao cho ngươi, hãy nghĩ biện pháp điều tra người đứng sau vụ việc này, một khi điều tra ra, mặc kệ là ai, giết chết không tha!”

Lưu sư gia cúi người thật thấp vái chào.”Thuộc hạ tuân mệnh!”

Trong phủ của Tam vương gia, Lí Văn Tĩnh vốn nho nhã hiền hòa, gần đây nét mặt lúc nào trở nên nghiêm túc, giống như muốn ăn thịt người vậy, làm ai cũng không dám lại gần hắn. Bọn hạ nhân không một ai dám nói gì với vương gia, cho dù kẻ ngốc cũng nhìn ra tâm tình của ngài cực kém, mấy ngày không nói không cười khiến cho không khí ở vương phủ ngưng trọng vô cùng.

Lí Văn Tĩnh ngồi ngay ngắn trong phòng, uống hạt sen ướp lạnh được hạ nhân mang đến, nhưng thế nào cũng không hề giảm sự căng thẳng.

Phịch một tiếng, cái chén được đặt thật mạnh xuống chạm vào đĩa, phát ra tiếng vang kinh người. Sự thô bạo trên mặt hắn dễ dàng dọa lui tất cả hạ nhân .

“Vương gia thứ tội! Tiểu, tiểu nhân. Lập tức sẽ kêu trừ phòng làm chén hạt sen khác.” Hạ nhân đó sợ tới mức quỳ xuống đất, tưởng chén hạt sen không hợp khẩu vị vương gia nên vương gia trách tội hắn.

Lí Văn Tĩnh nhíu chặt mày kiếm, hắn không phải là loại chủ nhân giận chó đánh mèo, giận cá chém thớt, nên thấy vậy giọng điệu cũng dịu đi không ít.

“Không liên quan đến ngươi, tất cả lui ra đi.”

Tất cả hạ nhân “ạ” một tiếng sau đó đồng loạt lui ra, trả lại sự thanh tĩnh cho hắn.

Từ lần trước đến bây giờ hắn cũng không gặp nàng, cố gắng ấn nhẫn dục vọng phải có được nàng, ngược lại càng khiến hắn muốn nàng, bởi vì nhẫn nại nhiều quá, tất cả dục vọng đều biết thành tức giận.

[Đình Đình: ấn nhẫn hại thân...=)) *che mồm cười* Tĩnh :*lườm* muốn gì hả??? *giơ nắm đấm* Đình: *bỏ chạy*]

Nhớ đến khuôn mặt đầy lệ của nàng, không hiểu sao lòng đang giận cũng dịu đi, đến cuối cùng chỉ có hắn chịu khổ bị dục hỏa dày vò .

Quả thực phiền chết mà! Hắn đứng lên định ra ngoài .

“Người đâu!”

“Tiểu nhân có mặt.” Quần gia tiến đến cung kính trả lời.

“Chuẩn bị ngựa, ta muốn ra ngoài.”

Hắn thật sự rất buồn. Cần cưỡi ngựa vài vòng để hít thở không khí, xả bớt tinh lực thừa thải của mình.

Ngựa vừa dẫn đến, Lí Văn Tĩnh lập tức phi như bay ra khỏi vương phủ.

Mấy ngày nay, tuy rằng vương gia không nói, nhưng hạ nhân quan sát kỹ đại khái cũng đoán ra vài phần, nguyên nhân vương gia mất hứng như vậy cũng do thái độ lãnh đạm của vương phi.

Đáp ứng khẩn cầu của mấy hạ nhân trong phủ, Tiểu Nhân đành nhận kỳ vọng của bọn họ, đi thuyết phục tiểu thư làm lành với vương gia, bằng không tình trạng nếu còn tệ như vậy, mọi người sẽ bị không khí căng thẳng làm điên mất.

“Tiểu thư.”

“Ừ?” Liễu Ngâm Nguyệt vẫn chuyên tâm vào bức họa..

“Nghe mấy hạ nhân khác nói...dạo này tâm tình của vương gia không được tốt lắm.”

“Vậy sao?” Giọng nàng một chút cũng không quan tâm, chỉ chuyên chú với những đường cong của mấy lá trúc trong tranh.

“Tiểu thư có muốn đi hỏi thăm vương gia không? “

“Liên quan gì đến ta?” Nàng hừ nhẹ.

“Tiểu thư!” Tiểu Nhân kích động cầm áo chủ tử lay lay

“Coi người làm chuyện tốt gì nè, làm hư bức họa của ta rồi!”

“Bây giờ không phải lúc để ý bức họa gây trúc gù đó, này giờ ngài có nghe Tiểu Nhân nói gì không? ” Hầu hạ tiểu thư từ nhỏ đến lớn, nàng đã sớm hiểu tính tình ương ngạnh của tiểu thư.

“Nghe thì sao? Vương gia không vui, thì ta biết làm gì? “

“Vương gia không vui là vì ngài không để ý đến hắn. Nếu ngài quan tâm làm hắn vui vẻ, vương gia tất nhiên mặt mày hớn hở, không khí trong phủ sẽ không còn âm trầm buồn bã như vậy. “

“Ta đâu có vĩ đại dữ vậy, hồng nhan tri kỷ của hắn rất nhiều, chỉ cần hắn muốn, sợ gì không có nữ nhân?”

“Ngài đừng cố chấp quá, vừa rồi đám hạ nhân tới tìm ta, trông cậy ta khuyên nhủ tiểu thư! “

“Ai bảo người nhiều chuyện!”

“Không phải Tiểu Nhân nhiều chuyện, mà là ngài hiện tại là vương phi, chính là tấm gương sáng cho hạ nhân, lại đi giằng co với vương gia như vậy, lỡ truyền ra ngoài, không phải thành trò cười sao. “

“Cái này.” Liễu Ngâm Nguyệt nghe xong có chút dao động.

Tiểu Nhân tiếp tục khuyên nhủ: “Nếu ngài đã gả cho Vương gia, mặc kệ trước đây có chuyện gì không vui, ngài nên rộng lượng đừng giận vương gia nữa. Thật ra người ngoài ai cũng nhìn ra, vương gia thật sự rất để ý tiểu thư. “

Cuối cùng một câu, cũng thuyết phục được Liễu Ngâm Nguyệt, nàng hỏi nhỏ “Thật vậy sao? Vương gia, hắn thật sự...để ý ta? “

“Người ngọc cũng thấy mà, vương gia một lòng, toàn bộ đều đặt nơi tiểu thư!” Tiểu Nhân cố ý cao giọng.

Hai má Liễu Ngâm Nguyệt đỏ ửng, thản nhiên mỉm cười, xấu hổ không biết nói gì. Lát sau, nàng nhẹ giọng hỏi “Hắn đâu?”

“Nghe quần gia nói vương gia cưỡi ngựa giải sầu rồi, tối mới về.”

“Thì ra là vậy.”

“Trước khi vương gia hồi phủ, sao tiểu thư không trang điểm đẹp một chút để dùng bữa cùng vương gia, không cần phải cô đơn một mình ở trong phòng nữa. .”

“Nhiều chuyện.” Nàng không cho là đúng cười khê, nhưng lại ngồi trước gương đồng để Tiểu Nhân chuẩn bị ình.

“Vậy mới đúng chứ! Mọi người vui vẻ chung sống, vương phủ hòa hợp êm ấm, thật tốt nha! “

“Còn không làm đi, người miệng lưỡi như vậy từ lúc nào .”

“Dạ, tiểu thư!”

Vất vả lắm mới khuyên được tiểu thư, Tiểu Nhân vốn nghĩ từ nay về sau vương phủ sẽ hòa hợp êm thấm, yên bình vui vẻ. Không ngờ lúc chạng vạng vương gia hồi phủ, thì ngày không an bình mới bắt đầu...

Vừa nghe hạ nhân thông báo vương gia hồi phủ, Liễu Ngâm Nguyệt một thân y phục đẹp đẽ yêu kiều lập tức đi ra cửa tính ngênh đón, không thể ngờ mình lại nhìn thấy Lí Văn Tĩnh bế một mỹ nhân trở về.

“Mau truyền đại phu đến phòng khách.” Hần lớn tiếng ra lệnh, nóng lòng ôm nữ tử bị thương vào phòng, vì vậy cũng không chú ý tới Liễu Ngâm Nguyệt.

“Tiểu thư.” Tiểu Nhân đứng bên cạnh lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của chủ tử.

“Xem ra vương gia cũng không có thời gian dùng bữa, đem thức ăn vào phòng ta đi.” Bỏ lại một câu, nàng không thèm nhìn lại rời đi.

Sau khi Tiểu Nhân hỏi thăm, thì ra trên đường vương gia cưỡi ngựa, vô tình đụng trúng nữ tử này, sau đó mới đem nàng về phủ chữa thương. Nữ tử này tới kinh thành để gặp họ hàng xa, không ngờ người bà con đó đã rời đi, trên đường còn bị đạo tặc cướp hết tiền của, do cơ thể và tinh thần rất mệt mỏi mới đi lầm vào lãnh địa của vương gia, bởi vì nàng không có ai thân thuộc, miệng vết thương cũng chưa hồi phục, vương gia có lòng tốt để nàng ở tạm trong phủ.

“Tiểu thư, nội tình chính là như vậy, vương gia đụng trúng làm người ta bị thương, nên mới đem về để chăm sóc thật tốt, vì vậy không phải như ngài nghĩ đâu, không nên tức giận.”

“Ai lo lắng chứ !” Nàng mặt ngoài tỏ ra không có gì, thật ra trong tâm lại nhẹ nhàng thở phào.

“May mắn cô nương kia không có việc gì, đại phu nói mười ngày sau là có thể...A? Tiểu thư đi đâu vậy?”

“Ta đi thăm vị cô nương kia, nếu Vương gia làm người ta bị thương, ta là nữ chủ nhân vương phủ, cũng nên quan tâm một chút, không phải sao? ” Nàng vừa nói vừa đi về phía phòng khách.

Liễu Ngâm Nguyệt đi tới phòng khách, cửa đang mở. Lúc nàng bước vào, đã thấy Lí Văn Tĩnh ở đó, hai người chạm mặt hồi lâu, mắt nhìn thẳng mắt, không lên tiếng làm cho cục diện có chút hỗn loạn khó hiểu.

Nàng né tránh ánh mắt thâm tình của Lí Văn Tĩnh đi thẳng vào phòng, đại phu còn đang bắt mạch giúp vị cô nương kia

“Khấu kiến Vương phi.” Đại phu khom người hành lễ.

“Đại phu miễn lễ, ta chỉ đến thăm vị cô nương này thôi.”

Nữ tử trên giường thấy nàng liền cúi đầu thật thấp.

“Dân nữ bị thương trên người, không tiện đứng dậy nghênh đón vương phi, xin thứ lỗi dân nữ vô lễ. “

“Không cần để ý, ta chỉ muốn xem thương thế của người, có đỡ hơn chút nào không? “

“Y thuật của Đại phu ình, vết thương ở chân của dân nữ đã không còn đau như trước .” Gương mặt xinh đẹp ngẩng lên nhìn nàng.

Liễu Ngâm Nguyệt không khỏi giật mình sửng sốt, vốn nghĩ chỉ là một cô nương bình thường, không ngờ lại là một đại mỹ nhân thiên kiều bá mị, giọng điệu của nàng ta, thật không giống với dân nữ bình thường, ngược lại còn có khí thế không nói nên lời.

“Người tên là gì?”

“Vương phi gọi ta Vân nhi là được rồi.”

Đột nhiên nét mặt Vân nhi nhả lại, hình như miệng vết thương lại phát đau, nên Liễu Ngâm Nguyệt cũng không tiện hỏi nhiều.

“Cứ tỉnh dưỡng thật tốt, ta sẽ nói vương gia phái người chăm sóc người.”

“Tạ ơn Vương phi.”

Rời phòng, Liễu Ngâm Nguyệt cúi đầu nghiêng người đi ngang qua Lí Văn Tĩnh. Vốn tưởng rằng hắn sẽ giữ nàng lại, nhưng nàng đã lằm, Lí Văn Tĩnh không hề làm vậy, hắn chỉ yên lặng nhìn nàng rời đi, khiến nàng không khỏi thất vọng tràn đầy .

Nếu hắn giữ nàng lại, nàng nhất định sẽ nở một nụ cười tươi đẹp nhất với hắn, quên đi tất cả chuyện không thoải mái trước kia để bắt đầu lại lần nữa; nhưng không như nàng mong muốn, nàng cũng không có can đảm nói gì với hắn... Vì thế nàng thật hối hận.

Hồi lâu không gặp Liễu Ngâm Nguyệt, càng khiến Lí Văn Tĩnh yêu nàng thêm say đắm.

Hắn mới từ trong cung trở về, trên tay còn cầm loại hương được dùng để tắm rửa tiến cống hoàng thượng ban cho, ngoại trừ có thể bôi ngoài da, còn có công hiệu dưỡng nhan làm đẹp, hắn chờ không kịp muốn tặng cho ái phi, hy vọng có thể thấy mỹ nhân cười.

Ai ngờ lúc đang đi trên hành lang, Vân nhi gọi hắn lại.

“Vân nhi khấu kiến Vương gia.” Nàng một thân y phục mới chỉnh tề trông cực kỳ xinh đẹp.

“Miễn lễ. Người đi được rồi sao? “

“Được vương gia phái người chăm sóc Vân nhi, đại phu nói bây giờ có thể hoạt động gân cốt. “

“Vậy là tốt rồi, bằng không bốn vương rất áy náy. “

“Vương gia quá lời rồi. Ai da!” kêu lên một tiếng, sau đó nàng liền ngã vào trong lòng Lí Văn Tĩnh.

“Người sao vậy?”

“Vân nhi. chân đau quá. ” Vân nhi rúc vào lòng hắn, bày ra sự yếu đuối vô hạn khiến người đau lòng. Lúc này, nàng lại nhìn thấy hương được trong tay hắn “Đây là hương được dùng để bồi bổ xương cốt? Ngài tặng cho ta sao? Tạ ơn vương gia!” Lí Văn Tĩnh còn chưa kịp từ chối đã bị nàng đoạt lấy.

[Đình Đình: *tức ói máu* *mài dao* ta băm...ta băm ...]

May mắn thế nào, một màn trước mắt đều bị Liễu Ngâm Nguyệt thấy hết.

[Đình Đình: may mắn????? *mài dao chuẩn bị đi băm người dẫn truyện*]

Lí Văn Tĩnh không khỏi giật mình sửng sốt, mà Vân nhi thì cứ chậm chạp rời khỏi lòng hắn, sau khi mặt không đổi sắc thỉnh an Liễu Ngâm Nguyệt, lại tiếp tục dịu dàng tạ ơn vương gia.

“Tạ Vương gia quan tâm, Vân nhi sẽ trở về phòng tắm dùng thử hương được vương gia mới tặng, không quấy rầy vương gia với vương phi, Vân nhi cáo lui.” Trước lúc rời đi nàng còn như có như không nở một nụ cười khiêu khích nhìn Liễu Ngâm Nguyệt, sau đó uyển chuyển rời đi.

Chứng kiến một màn tình cảm vừa rồi, trái tim Liễu Ngâm Nguyệt đau nhói, nhưng cũng không muốn để lộ sự đau lòng ra ngoài, ngay cả hỏi cũng không hỏi liên quay đầu rời đi.

“Ngâm Nguyệt!” Lí Văn Tĩnh không muốn nàng hiểu lầm, bá đạo xoay nàng lại đối mặt với mình .

“Vương gia, giữa thanh thiên bạch nhật làm như vậy là không đúng với lễ nghi.” Thoát khỏi vòng tay của hắn, nàng vẫn bảo trì khoảng cách thích hợp.

“Người ghen sao?” Hắn hứng thú nâng cằm nàng lên.

Nét mặt Liễu Ngâm Nguyệt lãnh đạm, nhưng dường như bị nói trúng tâm sự, lời nói thoát ra ngay cả bản thân nàng cũng kinh ngạc.

“Thích nữ nhân nào là tự do của vương gia, chỉ mong lần sau vương gia có tán tỉnh ai thì đừng tán tỉnh gần phòng thiếp thân, để tránh thiếp thân không cẩn thận quấy rầy nhã hứng của vương gia.”

“Người ——” hần kích động đến mức nắm chặt hai vai của nàng, đôi mắt phần nộ như muốn phun lửa .

Liễu Ngâm Nguyệt cũng quật cường mắt nhìn mắt giằng co với hần, tự nói với mình không được trốn tránh, không được để hần phát hiện sự yếu ớt của bản thân.

Bực bội nhìn ánh mắt lạnh như băng của nàng, Lí Văn Tĩnh mỉm cười lạnh tàn nhẫn vô tình, lạnh lùng phun ra hai chữ “Tốt lắm!” Lập tức buông nàng ra xoay người bỏ đi.

Không biết bao lâu, Liễu Ngâm Nguyệt mới dần dần hoàn hồn, nước mắt không nghe lời rơi đầy hai má. Nàng biết lời nói vừa rồi của mình rất vô tình, nhưng nàng phải làm sao đây?

Nàng không thể chấp nhận hần đào hoa phong lưu, nếu hần không thể chung tình với một người là nàng, nàng cũng chỉ có thể phong kín tâm tư của mình để nó héo rữa trôi đi tận phương nào.

Mấy ngày liên tiếp, bọn hạ nhân trong Tam vương phủ cứ tung tin vịt: Vân nhi cô nương có thể là thiếp mới của Tam vương gia. Nguyên nhân phát sinh tin đồn là vì Vân nhi cô nương thường xuyên một mình ở chung với vương gia, hơn nữa Vân nhi dung mạo trời sinh đoan trang, khí chất hơn hẳn cô nương bình thường, vì vậy mọi người suy đoán vương gia nạp Vân nhi cô nương làm thiếp cũng không phải không thể.

Liễu Ngâm Nguyệt bề ngoài vẫn như không nghe không thấy không để ý tới, nhưng nghe lời phỏng đoán của bọn hạ nhân, lòng của nàng như rút xuống đáy cốc.

Đêm đã canh ba, Lí Văn Tĩnh vẫn còn đang làm việc ở thư phòng, phê duyệt công văn, đột nhiên một bóng hình xinh đẹp được ánh sáng mờ nhạt của nến chiếu rọi xuất hiện, Lí Văn Tĩnh cảnh giác quay đầu, coi ai dám lớn mật như vậy?

“Vương gia.” Tiếng nói yêu kiều của Vân nhi truyền đến.

Nàng mặc một ti sa* *sa mỏng như tấm lưới* trắng xóa trong suốt, dáng người đầy đặn quyến rũ như ẩn như hiện, đêm khuya một thân một mình đến thư phòng của hần bày ra dáng vẻ mê hoặc lòng người, nam nhân ngu cách mấy cũng hiểu được ý tứ gì.

“Người tới làm gì?” Hần đưa tay chống cằm, mày kiếm khẽ nhíu, ánh mắt thâm sâu khó lường.

Vân nhi tự tin đi về phía hần, đoan trang quỳ gối trước mặt Lí Văn Tĩnh, dâng khay trà sâm lên, dùng hết sự mềm mại trong giọng nói “Vân nhi sợ vương gia một mình, nên mới pha chén trà sâm để vương gia tắm bổ.”

“Vậy sao?” Hần tiếp nhận cái chén, không chút kiêng kỵ nhìn quét qua toàn thân nàng.

Vân nhi chống lại ánh mắt soi mói của hần, lớn mật ngồi lên đùi của hần, quyến rũ phong tình cởi đi áo khoác bên ngoài, để lộ cảnh xuân mê người, hai tay vòng qua cổ hần, giọng điệu hết sức khiêu khích nói “Vương gia là ân nhân cứu mạng của Vân nhi, để báo đáp vương gia, Vân nhi mặc ngài phân phó.” Đôi môi kiều diễm của nàng cũng ghé sát mặt hần.

“Ai cho phép người vào?” Hần không chút cảm tình chất vấn, làm cho đôi môi đang sát gần của nàng dừng lại.

“Vương gia?” Nàng chắc chắn bản thân đã *minh kỳ =biểu lộ, cho thấy* đủ rõ ràng rồi, Vương gia tất nhiên phải hiểu chứ.

“Không được ta cho phép mà dám vào thư phòng, người muốn được mộc trượng* “hầu hạ” sao?.” (*Mộc trượng là gậy gỗ đó, ý nói là bị đánh)

“Vương gia. Ngài làm Vân nhi sợ quá à .” Nàng không tin hần có thể đánh nàng.

“Niệm tình người vi phạm lần đầu , còn không mau nhân lúc ta chưa đổi ý mau biến đi.” Giọng điệu của hần lạnh lùng khiến người sợ hãi.

“Vương gia?” Nàng thay đổi sắc mặt .

“Đừng để ta nói lần thứ hai.”

Ánh mắt Lí Văn Tĩnh lạnh như băng giống như ngàn vạn nhát dao chém nát tôn nghiêm của nàng, mà nhan sắc khiến nàng tự hào cũng bị hấn coi như sương tũ.

“Vân nhi. Cáo lui.” Vân Nhi vội vàng nhặt áo khoác trên đất rồi chột vật rời đi.

Nàng liễu mình chạy về phía trước, chỉ khi đến hoa viên thanh vắng giữa đêm khuya và cách xa thư phòng mới dừng lại, lửa giận nhanh chóng ngưng tụ ở bàn tay, nàng nổi điên chém gốc cây đại thụ thành hai đoạn.

Dung nhan yêu kiều như ngọc trong nháy mắt trở nên dữ tợn hung ác. Lí Văn Tĩnh dám từ chối nàng?

Chưa bao giờ có nam nhân nào kháng cự được sắc đẹp của Phong Dịch Vân nàng, mà Lí Văn Tĩnh lại dám nhục nhã tôn nghiêm của nàng như thế!

Hừ, nếu hấn vô tình, thì cũng đừng trách nàng hạ độc thủ, cứ chờ mà xem!

9. Chương 09

Mấy ngày nay, Lí Văn Tĩnh lại chứng nào tật nấy, phong lưu đào hoa khắp nơi, chẳng những mời gánh hát vào phủ uống rượu mua vui, còn ngày nào cũng ca hát suốt đêm, cùng đám nhạc nữ kia chơi trò trốn tìm.

Liễu Ngâm Nguyệt nhìn cảnh tượng sa đọa thối nát này, không khỏi tức giận nắm chặt tay, cắn chặt môi dưới mạnh đến mức chảy ra tơ máu, nhìn phu quân mình bên trái một cô bên phải một nàng chìm đắm trong nữ sắc, nàng nhin không được lên tiếng ngăn cản.

“Vương gia, hãy dừng nhạc lại đi “

Nén xuống đau lòng cùng tức giận, nếu không phải vì danh dự của vương phủ, nàng sẽ mặc kệ tên nam nhân thúi này muốn làm gì thì làm!

Nhưng thân phận nàng là vương phi, cũng có một phần trách nhiệm giữ gìn danh dự của vương phủ.

Lí Văn Tĩnh nghiêng đầu, nhìn kỹ dung mạo tuyệt mỹ nhập vào đáy mắt, tà mị cười nói “Bình thường ái phi né ta không kịp, sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến tìm ta?”

“”iếp thân thỉnh Vương gia tự trọng, mua vui kiểu này, sẽ...ảnh hưởng đến danh dự của vương gia.” Nàng lạnh nhạt nói .

“Danh dự?” Hấn cười cuồng vọng.”Lí Văn Tĩnh ta phong lưu đào hoa cả kinh thành đều biết, ‘mẫu đơn hoa hạ tử, tổ dã quỷ phong lưu’(chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma vẫn phong lưu). Ai cũng biết tính tình của bốn vương không thể thay đổi mà! Ái phi sao không đến uống cùng bốn vương một chén ?”

“Nhàm chán!” Nàng rút cuộc chịu không được, quay đầu định bỏ đi.

Còn chưa đi được nửa bước, đã bị tên Lí Văn Tĩnh tràn đầy men say kia kéo vào trong lòng .

“Buông ra, Vương gia!”

Liễu Ngâm Nguyệt giãy dụa muốn đứng dậy, ai ngờ hấn lại càng ôm chặt hơn.

“Các người đi xuống hết đi, bốn vương muốn uống rượu cùng ái phi.” Hai nữ tử phải trái một cô vốn đang trong vòng tay hấn nghe xong liền rất nghe lời cùng đám người múa hát lui xuống.

“Buông ta ra, cái đồ ma men, ta không uống!”

“Con ma men? Nói cho cùng, đúng là ta say, ta say chính là vì nàng đó ” Ánh mắt hấn trở nên thâm trầm, đôi mắt si ngốc nhìn dung nhan tuyệt mỹ của giai nhân trong lòng.

Liễu Ngâm Nguyệt nháy mắt giật mình, nhìn hấn không giống say rượu, giọng điệu kiên định trầm thấp này có ý gì? Hấn là...nói thật sao???

Lúc nàng còn đang thất thần chìm trong dòng suy nghĩ sâu xa, Lí Văn Tĩnh từ lúc nào đã uống một ngụm rượu vào miệng, cúi xuống hướng về phía nàng, lúc Liễn Ngâm Nguyệt ý thức được hành vi bá đạo của hắn, liền giãy dụa muốn né .

“Ta không ——” Nàng chỉ nói được có vậy...

Hắn cứ nhBên lại mớm rượu, còn thuận tiện hôn nàng luôn! Một ngọn lửa vô hình như đốt cháy cổ họng, hai gò má nàng cũng vì vậy mà trở nên đỏ ửng, vô lực mặc kệ hắn hôn bữa bãi.

Rất lâu sau, hắn mới rời khỏi môi nàng, kiều nhan quả nhiên đỏ bừng vì rượu, giống như một đóa hoa nhỏ mới nở, dễ dàng khơi mào lửa tình nơi hắn.

“Ngâm Nguyệt.” Lí Văn Tĩnh nhẹ nhàng gọi tên nàng.

“Đừng bắt ta uống rượu, ta không phải nữ tử thanh lâu .” Nàng ghen ngào kháng nghị.

Nhìn ánh mắt bi thương của nàng, lòng hắn đau nhói, không biết có phải do tác dụng của rượu hay không, đêm nay hắn thế nào cũng không muốn buông nàng ra, cho dù nàng có chán ghét hắn thế nào.

Một tên thuộc hạ không chút tiếng động từ khi nào đã đến gần Lí Văn Tĩnh, gọi nhỏ: “Vương gia.”

Ánh mắt vốn mông lung giả dạng đang say rượu của hắn trong nháy mắt trở nên tinh tường, hắn nở nụ cười.

“Có động tĩnh rồi phải không? Truyền lệnh xuống dưới, cứ y như kế hoạch mà làm.”

“Tuân lệnh.”

“Người đâu, đỡ vương phi về phòng nghỉ ngơi.”

Sao vương gia lúc này với khi nãy khác quá vậy, nếu không biết còn tưởng như hai người? Liễn Ngâm Nguyệt phát hiện chuyển biến của Lí Văn Tĩnh, hắn vốn nhìn giống như có bảy phần say, lúc này sao đột nhiên tỉnh táo giống như chưa uống rượu bao giờ?

Có chuyện gì thế này? Có phải nàng nhìn lầm không? Rượu vừa mới rót vào miệng đã lan khắp cơ thể sinh ra tác dụng, làm thân thể trở nên mềm nhũn...

Tỳ nữ vâng lệnh đỡ nàng về phòng, Tiểu Nhân từ bên trong ra cửa đón.

“Tiểu thư, ngài uống rượu ?”

“Ừ, đầu có chút choáng váng, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Tiểu Nhân đỡ ngài lên giường.”

Liễn Ngâm Nguyệt vừa mới bước vào trong phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ xa truyền đến, nàng dừng bước tò mò lắng nghe.

“Tiếng gì vậy?” Nàng đi trở ra ngoài , mở cửa phòng.

Tỳ nữ giữ cửa liền đưa tay ngăn cản nàng “Vương phi quay về, Vương gia phân phó ngài cần phải ở trong phòng.”

“Đó là tiếng gì vậy? Tiễn viện xảy ra chuyện gì sao? “

“Cái này. Nô tỳ không rõ lắm.”

Nàng còn muốn tìm hiểu cho rõ ràng lại bị tỳ nữ kia cản trở đường đi.

“Vương phi, bên ngoài rất nguy hiểm, trăm ngàn lần không thể ra ngoài. “

“Nguy hiểm? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các người đang giấu ta chuyện gì?” Nàng chất vấn.

“Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ phụng mệnh ——” Tỳ nữ kia còn chưa nói hết câu đã ngã vào giữa vũng máu, Tiểu Nhân nhìn thấy liền hoảng sợ hét chói tai.

Trong màn đêm đột nhiên xuất hiện một bóng đen quỷ mị, tay lắc lắc con dao nhỏ dính đầy máu tươi, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Liễu Ngâm Nguyệt, bước về phía nàng với dung nhan như hoa đang thất sắc, trong giây lát cấp lấy nàng biến mất trong màn đêm.

Lí Văn Tĩnh nghe tiếng động liền chạy đến, chỉ thấy tỳ nữ chết thảm trên mặt đất cùng Tiểu Nhân sắc mặt tái mét đang ngồi bệch dưới đất.

“Vương, Vương gia.”

“Vương phi đâu?” Hắc hoảng sợ hỏi Tiểu Nhân.

“Bị. Bị một hắc y nhân. Bắt đi.” Nàng vẫn còn kinh hồn chưa ổn định.

“Mau đuổi theo!” Hắc rống to.

ị vệ vây kín vương phủ, phòng giữ nghiêm mật, cho dù Ngọc Diện Hồ* Phong Dịch Vân có cánh cũng không thể thoát khỏi. Nàng trăm ngàn không ngờ, mình theo lệnh của Lí Văn Hú lên vào vương phủ điều tra lại thất bại, vốn là tính thừa dịp Lí Văn Tĩnh đam mê hưởng lạc, len vào thư phòng trộm văn kiện bí mật, ai ngờ lại bị tên chết tiệt Lí Văn Tĩnh bày mưu lập bẫy.

Đáng chết! Nàng thẫn thờ trong lòng. Không ngờ mấy tên trong đoàn hát này đều là cao thủ Trung Nguyên giả trang, hại nàng trở tay không kịp bị đả thương tâm mạch.

Địch đông như vậy, muốn toàn mạng ra khỏi vương phủ, thì chỉ có thể kèm theo con tin, mà người tốt nhất dĩ nhiên là Vương phi.

Nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm Liễu Ngâm Nguyệt. Lí Văn Tĩnh cư nhiên ngay cả liếc cũng không liếc nàng một cái? Bây giờ nàng không chế vương phi ngoại trừ bảo vệ tính mạng còn muốn trả thù Lí Văn Tĩnh, nàng phải bắt hắc quỷ xuống cầu xin tha thứ!

“Đi!” Nàng không chút khách sáo lôi Liễu Ngâm Nguyệt đi.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đừng có nhiều lời! Nếu làm ta tức giận, thì dung nhan xinh đẹp của người không còn đâu.”

Về mặt Liễu Ngâm Nguyệt thống khổ, bị Vân nhi nắm chặt tay đau muốn chết, nàng không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Vân nhi cô nương giống như là con người mới vậy, dữ tợn đáng sợ, hình như nàng còn biết võ công....

“Người rốt cuộc là ai?”

Phong Dịch Vân tự hào nói: “Nghe cho rõ, tên thật của ta là Phong Dịch Vân, cũng không phải thiếu nữ trời gả không chặt gì, người giang hồ gọi ta là Ngọc Diện Hồ, kêu ngọc diện là vì khen ngợi dung mạo tuyệt mỹ của ta. “

“Ngọc Diện Hồ? Ta với người không thù không oán, sao người lại lên vào phủ giết tỳ nữ của ta, bây giờ còn bắt ta?” Nàng không rõ, vương phủ thế nào lại chọc đến nhân sĩ giang hồ.

“Chuyện này chỉ có thể trách vị hôn phu của người không biết thưởng thức, tỳ nữ kia bị giết là do vận số nàng không tốt, còn người, chính là người kẻ tiếp!”

“Khổng chế ta đâu có lợi cho người, người sẽ trốn không thoát. “

Phong Dịch Vân cười điên cuồng “Người là vương phi, không chế người chính là không chế Lí Văn Tĩnh, khiến hắc không dám nhúc nhích, như vậy tốt hơn nhiều. “

“Vô dụng, nữ nhân đối với hắc như quần áo mà thôi, tuy ta là vương phi, nhưng trong lòng hắc cũng chẳng có phân lượng gì đáng kể...” Giọng điệu của nàng có chút sâu sắc.

“Dài dòng, còn nhiều lời nữa ta lập tức giết người!”

Lúc này, một đám người đã tìm đến, phát hiện chỗ Phong Dịch Vân trốn, Lí Văn Tĩnh dẫn đầu đuổi tới.

“Phong Dịch Vân, buông phi tử của ta ra!”

Lí Văn Tĩnh chạy như bay đuổi theo, nhưng thê tử yêu quý lại trong tay một nữ nhân điên, khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, tâm tư nôn nóng không thôi.

Mắt Phong Dịch Vân thấy bốn phía bị bao vây không lối thoát, liền bắt lấy Liễu Ngâm Nguyệt bay lên mái nhà. Trước mặt mọi người, dùng chủy thủ* kề lên gáy của Liễu Ngâm Nguyệt. (* Dao ngắn)

Lí Văn Tĩnh lập tức phát tay ngăn mọi người lại, không để họ có hành động thiếu suy nghĩ, đồng thời nháy mắt ám chỉ Tiêu Cẩn TBiểu Ly chuẩn bị hành động.

Nguy hiểm trước mặt, đầu tiên nên làm kẻ thù bớt đề phòng rồi kéo dài thời gian. Hắn trầm tĩnh mở miệng nói “ Phong Dịch Vân, buông áB phi của ta ra, ngươi có điều kiện gì ta đều đáp ứng. “

“Tam vương gia, bây giờ là người cầu xin ta.” Nàng trào phúng* cười điên cuồng. (* tức giận)

“Chỉ cần người chịu thả nàng, ta đồng ý để ngườiB lông tóc vô thương* rời đi.” (* không bị thương 1 sợi tóc)

“Người nghĩ ta sẽ dễ dàng tin người sao?”

“Ta lấy nhân cách bảo đảm.”

“Không cần! Lí Văn Tĩnh, sự tình không dễ dàng như vậy, ngày đó người cự tuyệt tình yêu của ta, chà đạp lên tự tôn của ta, giờ đây ta muốn để người ném thử loại tư vị này.”

“Rốt cục người muốn gì?” Ánh mắt hắn lóe lên vẻ nguy hiểm.

“Ta muốn người tự chặt tay mình.”

“Được!”

Ngoài dự kiến của Phong Dịch Vân và mọi người, Lí Văn Tĩnh lập tức rút kiếm bên hông ra, giơ cao không do dự muốn chặt cánh tay trái của mình.

“Không được!” Liễu Ngâm Nguyệt kinh ngạc hô to.

Nghe được tiếng kêu của thê tử, hắn dừng tay, ánh mắt láy lên vẻ cảm động.

Mắt thấy người thương yêu phải chặt đi cánh tay, Liễu Ngâm Nguyệt bất chấp rút rìe, la lên ngăn cản “Nếu người dám hạ thủ ta liền tự sát, ta nói được làm được! “

“Nữ nhân đáng chết!” Phong Dịch Vân dùng sức một chút, Liễu Ngâm Nguyệt liền cảm thấy đau đớn chịu không nổi.

“Dừng tay!” Ánh mắt Lí Văn Tĩnh mười phần sát khí, lạnh lùng đến dọa người, chằm chằm nhìn Phong Dịch Vân.

Sát khí của hắn khiến Phong Dịch Vân có chút khiếp sợ, cũng khiến nàng hiểu rõ bản thân sẽ tuyệt không bao giờ có thể chiếm được Lí Văn Tĩnh, hận ý cũng ghen ghét cuộn cuộn dâng lên trong Phong Dịch Vân. Nếu nàng không chiếm được hắn, thì không ai có thể chiếm được! Lòng dạ ác độc, nàng giơ cao chủy thủ có độc trong tay đâm xuống ngực của Liễu Ngâm Nguyệt.

“Không được làm vậy!” Lí Văn Tĩnh hoảng sợ rống to.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tiêu Cẩn Tiểu Ly đúng lúc bắn ra một mũi tên thật chính xác, trúng cánh tay phải của Phong Dịch Vân làm chủy thủ chệch hướng đâm vào vai trái của Liễu Ngâm Nguyệt.

Phong Dịch Vân hai tay buông lỏng, Liễu Ngâm Nguyệt cứ như vậy từ mái hiên rơi xuống, thân thể yếu đuối đúng lúc ngã vào lòng Lí Văn Tĩnh vừa đuổi tới đúng lúc.

“Ngâm Nguyệt!” Máu tươi thấm ướt cả bờ vai trắng nõn mềm mại, đáng vẻ yếu ớt của nàng lúc này thật làm cho người ta sợ hãi vô cùng, Lí Văn Tĩnh nhìn mà sắc mặt tái xanh.

“Bắt lấy nàng!” Tiêu Cẩn Tiểu Ly ra lệnh một tiếng, tất cả cao thủ đồng loạt xông lên, bắt lấy Phong Dịch Vân.

Nàng có ý định tự sát, nhưng Tiêu Cân Tiểu Ly không để nàng có cơ hội đó, phát tay một cái điểm trúng huyệt ngũ của nàng.

“Giải nàng xuống, ta phải lợi dụng nàng tố giác tội trạng của Lí Văn Tĩnh.” Lí Văn Tĩnh lớn tiếng ra lệnh.

“uộc hạ tuân lệnh!”

Sau khi ra lệnh cho Tiêu Cân Tiểu Ly tiếp nhận xử lý những chuyện còn lại, Lí Văn Tĩnh ôm Liễu Ngâm Nguyệt chạy nhanh về phòng, lớn tiếng ra lệnh “Bảo cho tất cả đại phu đến!”

Vào phòng, Tiểu Nhân nhìn chủ tử bị thương không khỏi ngạc nhiên hô to.

“Bây giờ không phải lúc hoảng sợ té xỉu, người đi chuẩn bị một chậu nước ấm, rượu cùng vải sạch đến đây.”

“Dạ, dạ!” Tiểu Nhân ba bước thành hai bước vội vàng đi chuẩn bị.

Sau khi cẩn thận đặt nàng lên giường, Lí Văn Tĩnh lập tức kéo ống tay áo bên phải nàng lên để xem xét vết thương, vết thương không sâu, chưa đến gân cốt.

“Vương gia.”

“Đừng nói gì hết!” Hắn cúi đầu ngậm vết thương, dùng miệng hút độc ra cho nàng. Hút rồi lại phun, phun rồi lại hút, gần hơn mười lần, máu đen dần dần trở thành màu đỏ tươi, hắn mới dừng lại. Sau đó, hắn uống rượu rồi phun lên miệng vết thương của nàng, đau đớn kịch liệt làm nàng rên rỉ thành tiếng.

“Vương gia, các đại phu tới rồi!”

“Hãy dốc hết sức cứu nàng, nếu có sơ xuất gì, coi chừng đầu của các người “

Nhóm đại phu nào dám chậm trễ, lập tức để hộp thuốc xuống đến xem bệnh, không chỉ vì mạng sống của vương phi, mà còn vì cái mạng nhỏ của mình.

Cả một buổi tối, Liễu Ngâm Nguyệt ý thức mông lung, thỉnh thoảng nói những lời vô nghĩa, trong mê man dường như cảm nhận được có bàn tay to dịu dàng vuốt ve gò má của nàng. Có phải là vương gia không? Nàng không biết nữa...Sao mặt hắn nhăn nhó dữ vậy, bộ dáng thoát nhìn rất ưu thương? Có phải vì lo lắng cho nàng không? Đợi khi tỉnh lại, nàng nhất định phải hỏi hắn thật rõ ràng, sự lo lắng kia có phảilà vì nàng?

Liễu Ngâm Nguyệt mê man ba ngày, cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

“Vương phi tỉnh lại rồi, mau đi báo với vương gia.” Tiểu Nhân đứng một bên nhanh miệng thúc giục nha hoàn khác.

“Ta làm sao vậy?” Nàng yếu ớt mở miệng .

“Tiểu thư, ngài trúng độc bị thương, đã không còn nguy hiểm nữa.”

“Sao ta cảm thấy cả người không có chút sức lực nào .”

“Điều này đương nhiên, ai bệnh nặng mới khỏi đều cảm thấy như vậy, đại phu nói không cần lo lắng quá.”

Nàng nhớ lại lúc đó bị Phong Dịch Vân đâm trúng vai trái, từ trên cao rơi xuống...chuyện tiếp theo thì mơ hồ không rõ .

“Nếu trúng độc bị thương, vậy có di chứng gì không? “

“Ngài yên tâm! Đại phu nói may mắn vương gia đã kịp thời hút chất độc ra, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng. “

Nghe Tiểu Nhân nói vậy, Liễu Ngâm Nguyệt đột nhiên nhớ lại tình huống lúc đó không khỏi cảm động. Lí Văn Tĩnh dĩ nhiên dám vì nàng chặt bỏ cánh tay, lại còn không tiếc mạng sống hút hết chất độc

Hắn thật sự coi trọng nàng sao?

“Không chỉ có thế, ngài hôn mê ba ngày nay, Vương gia hàng đêm đều ở cạnh canh giữ bên người, còn tự mình dùng miệng dút thuốc cho tiểu thư, ta thấy còn cảm động nà!”

“Dùng miệng. . . . dút?” Nàng đỏ mặt kinh ngạc .

“Đúng vậy! Không ngờ vương gia là một nam nhân rất biết dịu dàng chăm sóc như vậy.” Tiểu Nhân nghiêng người về phía trước nhẹ giọng khuyên nhủ “Tiểu thư, ngài xem vương gia liệu mình cứu ngài như vậy, cũng đừng nên cau có với ngài nữa. “

Nàng lặng yên không nói, tay đưa lên môi, trong lòng cảm nhận được một cỗ rung động âm áp.

“Vương phi tỉnh rồi sao?” Bên ngoài truyền đến giọng nói vội vàng của Lí Văn Tĩnh, tiếp theo người cũng đã vào phòng.

“iếp thân khấu kiến Vương gia.” Liễu Ngâm Nguyệt còn yếu ớt có ý đứng dậy.

”Đừng đứng lên!” Đến bên cạnh nàng, đôi mắt Lí Văn Tĩnh chăm chú nhìn ái phi tuy tiêu tụy nhưng vẫn xinh đẹp như trước.

Mắt nhìn mắt, nghĩ đến hần vì mình làm bao nhiêu chuyện, Liễu Ngâm Nguyệt có chút xấu hổ, cúi đầu thẹn thùng .

Tiểu Nhân cùng mấy tỳ nữ khác thức thời lặng lẽ lui ra, còn giúp họ đóng lại cửa .

“Đỡ chút nào chưa? “

“Ừm.” Nàng gật đầu.

“Vết thương còn đau không?”

“Tạ vương gia quan tâm, đã...hết đau rồi.” Nàng vẫn cứ cúi đầu.

“Nàng đã ba ngày không ăn gì, hay bổn vương sai người mang được thiện* lại, để nàng tẩm bổ thân thể.” (* đồ ăn tốt cho sức khỏe)

“Tạ ơn Vương gia.”

ê tử tuy không nói nhiều, nhưng Lí Văn Tĩnh có thể cảm nhận được, thái độ của nàng so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, dịu dàng uyển chuyển, mặc dù có chút khách sáo, ít ra cũng không có ý cự tuyệt nữa, khiến hần cảm thấy thực tốt biết mấy. Cố nén xúc động muốn ôm nàng, hần tự nhủ nàng thân mang trọng thương, không nên để dục hỏa của mình ảnh hưởng đến nàng.

“Nàng nghỉ ngơi thật tốt đi.” Hần đứng dậy rời đi, sợ nếu còn ở đây, sẽ không thể kiềm chế dục vọng trong lòng.

Không muốn xa rời, nhìn bóng lưng của hần rời đi, Lí Văn Tĩnh không giống như trước ôm nàng chìm vào giấc ngủ, ngược lại còn rất quân tử có phong độ và bản lĩnh , lúc nào cũng duy trì khoảng cách an toàn, khiến LBầu Ngâm Nguyệt rất thất vọng. [Đình Đình: chắc, cái này gọi là đàn ông không xấu (tính) phụ nữ không yêu =) PD dùng miệng dút , ngọt ngào muh không rụng tim mới là lạ^0^)]

Nàng phát hiện, bản thân từ khi nào đã yêu hần sâu đậm....

Sau nhiều ngày tĩnh dưỡng, Liễu Ngâm Nguyệt đã nhanh chóng phục hồi như trước, lau thân thể xong, Tiểu Nhân giúp nàng chải tóc.

Liễu Ngâm Nguyệt nhìn mình trong gương đồng, nhẹ giọng hỏi Tiểu Nhân “Ta có đẹp không, Tiểu Nhân? “

“Tiểu thư, ngài xinh đẹp tuyệt trần, thiên hạ không ai sánh bằng”

“ế. Vương gia có nghĩ vậy không?”

Tiểu Nhân tạm dừng tay, không ngờ tiểu thư lại hỏi như vậy, nàng cũng hiểu, tiểu thư đã thông suốt rồi .

“Trong cảm nhận của vương gBa, tiểu thư đẹp hơn bất cứ ai, cho dù sau này già đB, tin chắc tình yêu của vương gia đối với ngài dù chết vẫn không đổi “

“Ta đâu có hỏi người chuyện này, miệng lưỡi quá đi!” Nàng ngượng ngùng cúi đầu, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười nhẹ nhàng .

“Tiểu Nhân từ nhỏ lớn lên cùng tiểu thư, mặc dù có lúc ngu ngốc, nhưng việc tình cảm này lại thấy rõ ràng hơn tiểu thư, ta tin chắc ngài đã không lấy lầm chông .”

Có lẽ Tiểu Nhân nói đúng, là do tầm mắt của nàng hạn hẹp, vương gia vì nàng làm nhiều việc như vậy, nàng dĩ nhiên phải đối xử tốt với hắn .

Từ lúc bị thương tới nay, nàng mới thực sự cảm nhận được sự dịu dàng và săn sóc của Lí Văn Tĩnh, hơn nữa vì muốn nàng dưỡng thương thật tốt, hắn cũng không quấy rầy nhiều, nhưng ngược lại càng làm cho nàng nhớ nhung không nguôi, nàng cảm thấy trước kia mình quá nông nổi. Lần sau gặp hắn, nàng nhất định phải nở một nụ cười đẹp nhất với hắn.

Đêm khuya, Liễu Ngâm Nguyệt đang lúc mơ màng ngủ, đột nhiên cảm thấy có người đang khẽ vuốt ve gò má mình, nàng liền mở mắt ra.

“Vương gia.”

“Không có gì, làm nàng thức sao, ta chỉ đến thăm nàng.” Nói xong, Lí Văn Tĩnh xoay người định rời đi.

”Vương gia!” Không chút suy tư, nàng giữ chặt tay hắn .

Lí Văn Tĩnh ngoái đầu lại nhìn nàng, trong mắt ánh lên vẻ chờ mong.

“Nếu đã đến đây. có thể nói chuyện với thiếp một chút không?” Nàng ngượng ngùng hỏi.

Lí Văn Tĩnh yên lặng ngồi xuống, không ngờ nàng lại phản ứng như vậy, bàn tay bị nàng bắt lấy lúc này lại ôn nhu nắm tay nàng. “Chỉ cần nàng muốn, tới trời sáng cũng được.”

Hai má Liễu Ngâm Nguyệt đỏ bừng, vì che giấu sự ngượng ngùng của mình nên tìm đại một đề tài để nói.

“Phong Dịch Vân kia, là...kẻ thù của vương gia?”

“Nàng chỉ là quân cờ của kẻ khác, theo lệnh đến đối phó ta.

“Tuy nói vậy, nhưng mà nàng hình như rất hận vương gia, giống như thật vậy, lại còn nói là hương chàng cầu yêu,..vân vân và vân vân.” Chuyện này nàng rất tò mò, không nhịn được hỏi ..

“Đó là bởi vì ta cự tuyệt tình cảm của nàng, vì vậy nàng ấy mới hận ta.”

“Chàng cự tuyệt nàng ấy?” Nàng tò mò hỏi tiếp.

“Tất nhiên rồiB? Chứ nàng nghĩ thế nào “

“Chàng không phải là rất phong lưu trăng hoa? Sao lại cự tuyệt một đại mỹ nhân tự động dâng hiến? “

“Nếu ta thật sự là một nam nhân phong lưu đa tình, thì đã sớm thê thiếp thành đàn.”

“Nhưng rõ ràng.”

“Tất cả đều là đóng kịch mà thôi! Bởi vì không muốn hai hoàng huynh nghi ngờ ta, nên không thể không làm vậy.”

“Vậy sao chàng lại đến Túy Hoa Lâu, còn...” phiêu kị! Hai chữ này nàng thật nói không nên lời .

” Đó là lần duy nhất, bắt đầu từ lúc đó, ta biết, lòng mình đã có một người .”

“Không.” Liễu Ngâm Nguyệt lắc đầu.”Ta không tin.” Nàng né tránh ánh mắt si tình của hắn.

Tay Lí Văn Tĩnh giữ lấy không cho nàng trốn tránh hắn, ôm chặt thân mình giãy dụa trong mâu thuẫn kia.

“Tâm lòng của ta, chỉ có nàng là hiểu rõ nhất.”

Giữ chặt ánh mắt bối rối của nàng, không để nàng có cơ hội né tránh, thâm tình nồng cháy lại dâng trào, khí phách muốn dành lấy tình cảm của nàng.

Liêu Ngâm Nguyệt không còn đủ lý trí để mà bỏ mặc tình cảm mãnh liệt của hắn, nàng hiểu nam nhân này sớm muộn gì nàng cũng yêu, mà tình cảm của nàng, lúc này cũng hòa tan vào tình cảm mãnh liệt như lửa xoáy của hắn.

Sau nụ hôn nồng cháy, Lí Văn Tĩnh si mê nhìn nàng, dung nhan đỏ ửng say lòng người lại kiều mỵ như đêm hôm đó, hắn cuối cùng nhìn không được ôm nàng vào lòng, nhẹ dùng sức, nàng liền ngã vào lòng hắn.

Hắn đưa tay buông màn, đêm nay, nàng không chỉ là phi tử của hắn, thê tử của hắn mà còn toàn tâm toàn ý đón nhận hắn, hồng nhan tri kỷ vì hắn yêu hết mình....

10. Chương 10- End

Tiêu Cân Tiểu Ly đích thân tra khảo Phong Dịch Vân, nhưng bất luận dùng cách gì nàng vẫn không chịu thú nhận cùng Lí Văn Hú cấu kết lập mưu với Đột Quyết. Tạo áp lực gần ba ngày ba đêm, thu hoạch duy nhất chính là lấy được ám khí độc môn Bí La châm, sau khi kiểm chứng, quả nhiên đúng như dự liệu của Lí Văn Tĩnh, dấu vết trên động vật cùng dấu vết ở đuôi ngựa ba năm trước của thái tử cùng là một.

Bây giờ chỉ cần chứng minh Phong Dịch Vân là đồng bọn của Lí Văn Hú là xong, chỉ có điều làm thế nào nàng cũng không chịu cung khai, đúng là vấn đề đau đầu.

Nửa đêm, Lí Văn Tĩnh gọi Tiêu – Khang hai người cùng đến thương nghị.

“Bây giờ kế duy nhất là khiến nàng phản bội Lí Văn Hú.” Khang Trọng Lâm nói.

“Khang huynh có kế hoạch gì?”

“Tính tình của Phong Dịch Vân cương liệt, từ trước đến nay lấy một trả mười, nếu muốn nàng phản bội Lí Văn Hú, trước tiên phải khiến nàng nghĩ Lí Văn Hú phản bội nàng.”

Tiêu Cân Tiểu Ly còn chưa hiểu rõ “Ý của Khang huynh là...”

“Ta có một kế có thể khiến Phong Dịch Vân lên án hành vi của Lí Văn Hú.”

“Mau nói nghe một chút!” Lí Văn Tĩnh vui vẻ nói.

“Kế này thì phải làm phiên vương gia đích thân ra tay mới được.”

“Bổn vương sao? Đó là kế gì?”

Khang Trọng Lâm cười thần bí, chậm rãi nói “Mỹ nam kế lẫn khổ nhục kế!” *PD: nhan sắc của Tĩnh ca cũng bị lên sân khấu (*__*), Đình Đình: hô hô, Phù nhi nói đúng na~, rốt cục cũng có ngày ca phải dùng mỹ nam kế ;))....*

Đêm tối, trăng mờ gió cao, bốn phương tĩnh lặng quỷ dị vô cùng. Phong Dịch Vân bị giam trong đại lao vương phủ hai chân hai tay đều bị khóa sắt khóa lại, kinh nghiệm nhiều năm giang hồ giúp nàng cảm nhận được sự bất bình thường trong không khí, nàng cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

Thị vệ canh gác đi qua đi lại tuần tra, vô cùng nghiêm túc. Đột nhiên cách đó không xa truyền đến một tiếng quát tháo “Cháy, cháy!”

Trong nháy mắt khắp nơi nháo loạn, xôn xao, Phong Dịch Vân đưa mắt nhìn ánh lửa xa xa. Vô duyên vô cớ bị cháy thật sự không bình thường, chẳng lẽ có người xâm nhập vương phủ?

Phút chốc, nàng thấy một đám hắc y nhân che mặt xông vào đại lao, giao đấu kịch liệt với thị vệ, sau khi giết chết tất cả thị vệ, một tên hắc y nhân trong đám lấy chìa khóa ra đi về phía nàng.

Phong Dịch Vân nửa tin nửa ngờ hỏi đám người đó “Các người là người của Nhị vương gia phái tới cứu ta?”

Hắc y nhân không trả lời nàng, sau khi mở cửa đại lao mới nhỏ giọng nói “Đi thôi, Nhị vương gia đang chờ người.”

Những người này rất lạ, có chút kỳ quái, tuy rằng tới cứu nàng, nhưng ánh mắt không chút thân mật, càng làm cho nàng thêm phần nghi ngờ.

Phía sau truyền đến sát khí, nàng nhanh chóng né qua một bên, cũng may đao họ phóng ra chỉ làm đứt một sợi tóc của nàng.

“Các người là ai? Vì sao giết ta?”

“Giết người không cần đáp án.” Tất cả hắc y nhân đều đồng loạt chém tới.

Phong Dịch Vân khó khăn né tránh. Nếu Lí Văn Tĩnh muốn giết nàng cũng không cần phí sức như vậy, chẳng lẽ thật sự do Nhị vương gia muốn giết nàng diệt khẩu?

“Là Lí Văn Hú phái các người tới giết ta đúng không?” Nàng rống lớn.

Một tên hắc y nhân trong đó cười như điên cuồng nói “Muốn trách thì trách người làm nhiệm vụ thất bại, nguy hiểm đến tiền đồ địa vị của Nhị vương gia, chi bằng lấy cái chết tạ tội đi!”

Tất cả liều mình xông lên đuổi giết nàng, Phong Dịch Vân đánh trả, chỉ có điều do tay chân bị thương và bị khóa sắt trói chặt lâu ngày khó có thể vận động linh hoạt, dần dần quả bất địch chúng* rơi xuống thế hạ phong, mệnh ở sớm tối. (*số ít không thắng được số đông)

Sau đó Lí Văn Tĩnh đột nhiên xuất hiện, tham gia trận đấu này, hắc y nhân thấy tình hình thay đổi, quyết định nhanh chóng kết thúc, phóng ra phi đao về phía ngực của Phong Dịch Vân, tình thế lúc này có thể nói là mành chỉ treo chuông, Lí Văn Tĩnh thấy vậy lấy thân đỡ giúp nàng một đao.

Phong Dịch Vân ngây dại!

Sau khi cả đám hắc y nhân bị khống chế, Tiêu Cân Tiểu Ly vừa lúc đuổi kịp, nhìn thấy vương gia bị thương không khỏi chấn động, kinh hoàng nói “Vương gia, sao lại như vậy? Sao ngài lại bị thương? Người đâu!”

Lí Văn Tĩnh phát tay ngăn lại, cố gắng chịu đau trầm tĩnh ra lệnh “Trước tiên đem đám thích khách giam lại từ từ tra khảo, sau đó đem Phong cô nương đến một nơi bí mật, có lẽ còn thích khách, cần phải cẩn thận đề phòng.”

Đột nhiên, cả đám hắc y nhân toàn thân run rẩy không hiểu sao lại ngã hết xuống đất.

Tiêu Cân Tiểu Ly kiểm xem xét hơi thở của bọn họ, nói “Nguy rồi! Vương gia, bọn họ đã tự sát.”

“Cái gì? Xem có thể cứu được họ không...” Nói được một nửa, Lí Văn Tĩnh để lộ vẻ mặt thống khổ, máu ở vết thương chảy ra như nước.

Nhìn cánh tay Lí Văn Tĩnh đầy máu tươi, Phong Dịch Vân vốn đang ngây ngốc lấy lại tinh thần, trong đầu chỉ có một ý niệm — Lí Văn Tĩnh không màng tính mạng cứu nàng!

“Vương gia, hãy để đại phu đến băng bó vết thương, ngài bị thương rất nặng!” Tiêu Cân Tiểu Ly thúc giục.

“Không có việc gì, vết thương nhỏ này thì có sao, trước tiên người đi điều tra coi còn thích khách khác không.”

“Vương gia! Mong ngài băng bó vết thương trước.” Phong Dịch Vân đột nhiên mở miệng, làm ai cũng đồng loạt nhìn nàng.

Phong Dịch Vân lúc này quỳ xuống chấp tay “Được vương gia xả thân cứu giúp, Ngọc Diện Hồ vô cùng cảm kích, để báo đáp ân cứu mạng của vương gia, ta nguyện ý khai ra chứng cứ phạm tội của Lí Văn Hú ba năm trước mưu hại hoàng thái tử.”

“Người nói thật sao?”

“Ta là người ngoài đại mạc *sa mạc rộng lớn, hình như ngoài móng cổ đó * coi trọng chữ tín, nếu đã hứa tuyệt đối không thay đổi, Lí Văn Hú đã bắt nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa.”

“Thật tốt quá! Nếu được Phong cô nương giúp đỡ, giúp ta định tội tên tiểu nhân dê tiện Lí Văn Hú, bổn vương cảm kích vô cùng.” Nàng nàng đang quỳ dưới đất dậy, đôi mắt Lí Văn Tĩnh sáng ngời có thần, đôi mắt đẹp mang theo ý cười dễ dàng giữ chặt ánh mắt của nàng.

“Vương gia. . . .” Bị Lí Văn Tĩnh nhìn thẳng như vậy, trái tim nàng chợt rung động, e lệ cúi đầu.

[Đình Đình: *tung hoa* anh Tĩnh đã thành công *(^-^)*]

Tiết mục được diễn đến đây, Tiêu Cân Tiểu Ly bắt đầu nhịn không được. Hẳn dù sao cũng là vũ phu, đoạn chém giết đánh nhau hẳn có thể diễn rất thật, nhưng cái loại tình cảm thân mật kiểu này thật làm cho hắn nổi da gà, thế là hắn nhanh chóng viện cớ thoái thác, đến khi trở lại Nghị Sự Các, cuối cùng nhịn không được cười lớn.

“Tiêu huynh, sự tình tiến hành thuận lợi không?” Khang Trọng Lâm chờ không kịp hỏi.

“Rất rất thuận lợi.” Hắn cười đến thở không nổi.

“Có gì buồn cười sao?” Khang Trọng Lâm tò mò hỏi.

“Ta, ta là rất bội phục Vương gia! Diễn xuất buồn nôn như vậy mà cũng diễn được, làm ta...” Tiếp đó hắn nói không nổi nữa, bởi vì cười hăng quá thiếu chút nữa trật khớp cằm.

Thật sự vui như vậy sao? Nhìn Tiêu Cân Tiểu Ly cười vui như vậy, Khang Trọng Lâm thực tiếc không có cơ hội chứng kiến tận mắt.

Sau đó, mọi việc chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, Lí Văn Tĩnh đích thân vào triều diện thánh, tố giác hành vi mưu hại thái tử ba năm trước của Lí Văn Hú, sau khi bày ra tất cả chứng cứ phạm tội, ngoại trừ vật chứng, đương nhiên quan trọng nhất chính là khẩu cung của Phong Dịch Vân cùng thủ dụ tự tay viết và tín vật liên lạc nàng liên lạc với Lí Văn Hú, bằng chứng vững như núi khiến Lí Văn Hú hết đường chối cãi.

Hoàng Thượng kinh hãi lẫn giận dữ, không ngờ hoàng nhi của mình lại dám giết hoàng huynh phạm tội tày trời như thế. Đứa con đại nghịch bất đạo này, cho dù đau lòng, nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, thiên tử phạm pháp cũng đồng tội như thư dân. Lão hoàng thương ngã trên long ý, ghen ngào ra lệnh đem Lí Văn Hú nhốt vào thiên lao, ba ngày sau xử trảm.

Án mạng ly kỳ Hoàng thái tử bị rớt xuống vực cuối cùng tra ra manh mối, tất cả những người liên quan tham dự âm mưu này đều chờ đến tội, sự tình đến đây kết thúc.

Sự thương yêu của Lí Văn Tĩnh dành cho Liễu Ngâm Nguyệt, giống như nước sông lớn cuộn cuộn vây lấy nàng. Che chở, cưng chiều nàng, thề trọn đời trọn kiếp chỉ có mình nàng, tuyệt đối không nạp thêm thiếp, nàng còn gì để nghi ngại?

Những ngày tháng không sầu không lo như vậy chỉ sợ thần tiên trên trời đều phải ghen tị.

“Ngâm Nguyệt.” Lí Văn Tĩnh ôm nàng từ phía sau.

“Hôm nay Vương gia về sớm vậy?”

Từ khi điều tra xong cái chết của thái tử, Lí Văn Tĩnh không còn giả bộ phong lưu không màng chính sự nữa. Bây giờ ngày nào hắn cũng vào triều, hơn nữa còn được hoàng thượng tín nhiệm, bởi vậy mỗi ngày bận rộn chính vụ, có khi đêm mới trở về phủ.

“Hôm nay may mắn được rảnh rỗi, nhìn xem ta dẫn theo ai đến chơi với nàng?”

Liễu Ngâm Nguyệt xoay người thăm dò, kinh ngạc hô to.”Thiên Nhân!” Nàng cao hứng đón tiếp.

“Đại tẩu, Thiên Nhân xin hành lễ.”

“Cái gì? Đại tẩu? Sao muội lại gọi tỷ như vậy?” Nàng nghi hoặc nhìn trượng phu.

Lí Văn Tĩnh cười tươi nói với nàng “Thiên Nhân là nghĩa muội của ta.”

“Nghĩa muội?” Nàng trừng to mắt, ngoài ý muốn vừa mừng vừa sợ “Sao không sớm nói cho ta biết? Không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy, lại thành tỷ....cái gì? Khoang! Nàng là nghĩa muội của chàng, vậy lúc thì vẫn yển. . . .”

Liễu Ngâm Nguyệt bưng tỉnh hiểu rõ.”Thì ra hai người....Ai ya! Thì ra là vậy, thảo nào chàng biết dung mạo thật sự của ta, thật là, hai người hợp nhau khi dễ ta!” Nàng bấu môi đánh trượng phu.

“Oan uống nha! Đại tẩu, là đại ca ra lệnh uội làm vậy!” Nàng làm ra vẻ vô tội kháng nghị. Lí Văn Tĩnh thì thương yêu ôm Ngâm Nguyệt.

“Nếu không làm như vậy, ta sao có thể thành công tìm phương hồi “liễu”? “

(* Ý ở đây là chơi chữ, có câu tục ngữ “tìm phương hồi liễu” có ý nói những chàng trai tìm mấy cô gái nhân gian mua vui hoặc tìm ý trung nhân mà chữ liễu đây cũng chỉ Ngâm Nguyệt)

Nàng liếc hẩn một cái “Chàng nói có lý!”

“Tốt lắm, tỷ muội hai người lâu rồi chưa gặp, chắc có nhiều chuyện để tâm sự lắm, ta về thư phòng trước, lát nữa dùng bữa cùng mọi người.”

Sau khi hôn vợ yêu một cái, Lí Văn Tĩnh đi về hậu viện. Liễu Ngâm Nguyệt kéo thì Tô Thiển Nhân vào phòng khách ngồi , sai người rót trà mang bánh ra.

Tô Thiển Nhân thấy không có ai, mới nhỏ giọng nói ra mục đích chủ yếu khi đến thăm Ngâm Nguyệt .

“Đại tẩu, trong lòng Thiển Nhân có một chuyện quan tâm, hôm nay đặc biệt tới tìm tỷ để thương lượng.”

“Vậy sao? Chuyện gì?” Miệng Liễu Ngâm Nguyệt khẽ uống một ngụm trà xanh.

“Có tin tức gì của Lâm công tử chưa?”

“Lâm công tử? Là ai vậy?”

“Chính là vị công tử đã cứu muội khỏi Đỗ Quan Bác, là ý trung nhân của muội đó! “

Liễu Ngâm Nguyệt nghe xong khiến trà sắc lên cổ họng, ho khụ khụ mấy cái, mặt mày đỏ bừng .

“Đại tẩu, tỷ không sao chứ?” Nàng vội vàng vỗ vỗ lưng của Ngâm Nguyệt .

“Không có việc gì, không có việc gì!” Trời ơi! Nàng đã sớm đem chuyện này quên từ thuở nào. Mấy ngày nay nhàn nhã quá, nên trí nhớ cũng giảm sút.

“Đại tẩu, còn việc Lâm công tử..”

“Yên tâm, cứ giao cho ta!” Nàng vỗ ngực, trợn mắt thật to nhìn Tô Thiển Nhân. [Đình Đình: chị là chị mở to mắt nói dối đó =))]

Tô Thiển Nhân then thùng cúi đầu, vui sướng chờ mong ngày gặp lại Lâm công tử. Mà Liễu Ngâm Nguyệt cũng rất cao hứng rất cục bản thân cũng có cơ hội kết hợp cho đôi trai tài gái sắc là đệ đệ cùng Thiển Nhân thành giai ngẫu .

Nàng không hề lo lắng chút nào, cho dù sau này Thiển Nhân phát hiện ý trung nhân mà mình ngày đêm mong nhớ thì ra là nàng cải trang, cũng không có gì, bởi nàng tin tưởng đó là chuyện xảy ra sau khi Thiển Nhân và đệ đệ thành thân.

Huống hồ, Thiển Nhân còn tính kế để nàng trở thành thê tử của Lí Văn Tĩnh, nàng làm vậy chỉ coi như ăn miếng trả miếng, đem nàng ấy làm mai thành “đệ muội” của mình còn chưa đủ đâu!

Lúc đi ngủ, Liễu Ngâm Nguyệt nằm trên giường vắt óc suy nghĩ nên làm thế nào để tạo cơ hội cho Thiển Nhân cùng đệ đệ gặp nhau, nên có chút xuất thần, lúc thì nhủ mảy, khi thì cười ngây ngô, làm cho trượng phu si mê nhìn, nàng cũng không thềm chú ý.

“Nàng đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì?” Nàng cười rất thần bí.

Lí Văn Tĩnh ép nàng vào- sát thành giường, giọng điệu tràn ngập mùi giấm chua “Đã ở trên giường, thì nàng chỉ có thể nghĩ đến bốn vương!”

“Dạ, Vương gia!” Nàng kiều mỵ nhỏ giọng nói “ Ta chỉ là đang suy nghĩ làm sao tìm vị hôn phu tốt cho Thiên Nhân, nàng mạo mỹ tài hoa như vậy, nhất định có rất nhiều vương tôn công tử để ý.”

“Nàng có quý kẻ gì?” Hấn thấy mắt nàng lóe lên những tia sáng, đã từng thử qua trí tuệ của ái phi, hấn tin tưởng trong lòng nàng đã có chủ ý.

“Đem Thiên Nhân gả cho đệ đệ của ta thế nào?”

“Nàng ấy không phải đã có ý trung nhân sao? “

“Vị ý trung nhân kia sẽ không bao giờ xuất hiện .”

“Sao nàng khẳng định như thế?”

“Bởi vì ý trung nhân của nàng là ta.” Liễu Ngâm Nguyệt đem ngọn nguồn sự tình hôm đó nói ra hết từ đầu đến cuối .

“Nàng lại cải nam trang?” Hấn nhíu mày, không ngờ thê tử có hành động kinh người như thế.

“Như thế nào? Không được sao? Nếu ta không cải nam trang, thì sẽ không tới kỹ viện, cũng sẽ không bị chàng đoạt tấm thân xử nữ, đương nhiên lại càng không thể ——”

“Làm phi tử của ta.” Hấn tiếp lời, đưa tay để nàng gối đầu, hai người thâm tình nhìn nhau cười.

Giọng điệu của nàng trở nên mềm mại “Làm thê tử của chàng, ta cảm thấy thật may mắn, để ta gặp được một người chồng thương ta như thế .”

“Ta cũng may mắn làm sao, giữa biển người mờ mịt, tìm được một bạc đầu giai lão*.” (sống với nhau đến già)

“Còn nguyện quân tâm *lòng chàng, lòng vua* giống như lòng ta.” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Nhất định không phụ tình này.” Hấn kiên định hứa hẹn .

Hai người người yêu sâu đậm lòng say thần mê quấn lấy nhau cả đời, hạnh phúc này thật giống như vì sao tỏa sáng giữa màn đêm.

Chính văn kết thúc

“Tỷ tỷ! Việc này ngàn vạn lần không được, muốn đệ đi lừa dối cô nương người ta, còn thể thống gì?” Liễu thiếu gia Liễu Hiền Lễ anh tuấn nhã nhặn, thẳng thừng từ chối tỷ tỷ .

“Sao lại không được? Đâu có kêu người đi giết người phóng hỏa, làm gì phải khấn trương như vậy?” Tướng mạo đệ đệ tuy khôi ngô bất phàm, nhưng vì quá tuân thủ lễ giáo, nên cho đến bây giờ cũng chưa thấy đệ đệ đi theo đuổi thiên kim nhà người ta, thật sự uống cho dung mạo anh tuấn kia.

“Muốn đệ đi lừa cô nương người ta, nói quen với ý trung nhân của nàng? Thật hoang đường !”

“Bây giờ tỷ là Tam vương phi, đệ dám cãi lời?”

“Cho dù tỷ là hoàng hậu cũng vậy, việc thiếu đạo đức này, đệ đường đường là Liễu Hiền Lễ làm không được, không cãi với tỷ nữa, đệ còn phải giúp cha viết luận văn.” Hấn xoay người bước nhanh mà đi, muốn tránh tỷ tỷ càng xa càng tốt.

Đến chỗ quẹo của hành lang, vì đi với tốc độ quá nhanh, Liễu Hiền Lễ không cẩn thận đụng trúng một thân hình mềm mại. Thấy người mình đụng phải sắp ngã xuống đất, hấn vội vàng đỡ lấy, đối phương cứ như vậy thuận thế ngã vào lòng hấn.

Bởi vì chờ trong phòng khách lâu quá, thế là Tô Thiên Nhân tự thân vận động ra ngoài tìm đại tẩu, không ngờ đi đến chỗ quẹo ở hành lang lại bị đụng ngã. Nàng có chút kinh hoảng ngẩng đầu nhìn đối phương, thời gian giống như ngừng lại, một loại rung động kỳ diệu không hiểu sao lại dâng lên trong lòng hai người.

Liễu Hiền Lễ lần đầu nhìn thấy Tô Thiên Nhân thanh lệ thoát tục, hấn ngạc nhiên không nói gì một lúc lâu, thậm chí còn quên buông nàng ra. Đột nhiên bị một đôi mắt tuấn tú chính trực nhìn chằm chằm, Tô

Thiên Nhân cũng quên mất mình đang bị một nam tử xa lạ ôm lấy, chỉ biết ngây ngốc nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy kia, nam nhân này sao lại có một ánh mắt khiến nàng có một cảm giác mê người không nói nên lời thế này....

Liễu Ngâm Nguyệt thở hồng hộc đuổi tới, nhìn thấy cảnh này không khỏi buồn cười, không ngờ hai người lại gặp mặt như vậy, báo hại nàng thuyết phục gần nửa ngày, thì ra không cần Liễu Ngâm Nguyệt lo lắng giới thiệu, trái tim của đệ đệ đã sớm bị Tô Thiên Nhân lấy mất.

Vì muốn tạo cơ hội gặp mặt với Tổ Thiên Nhân, Liễu Hiền Lễ đành thân bất do kỷ* nghe lời Liễu Ngâm Nguyệt phải nói dối, trở thành bạn bè của tên Lâm công tử nào đấy không tồn tại, lại còn bắt đầu giúp Tô Thiên Nhân truyền thư. (* không thể làm theo ý mình)

“Đệ ngốc sao? Sao lại giúp nàng đưa thư! Tỷ là muốn đệ theo đuổi nàng, chứ không phải thành người đưa tin nha!” Liễu Ngâm Nguyệt trừng mắt mắng hấn.

Liễu Hiền Lễ cười khổ “Đệ không đành lòng làm Tô cô nương thất vọng thôi....Ai ngờ sự tình càng ngày càng gay go, mong tỷ tỷ giúp đệ!”

“Lần này lại có chuyện gì nữa?”

“Nàng. Nàng. Nàng nói muốn đích thân đi gặp Lâm công tử một lần.”

“Đệ đồng ý rồi?” Liễu Ngâm Nguyệt trừng to mắt.

Liễu Hiền Lễ chột dạ gật đầu.

“Đệ!” Nàng thật bị đệ đệ này chọc tức chết mà. “Đệ đừng nói là tỷ phải cải nam trang?”

“Đệ đang có ý này.”

“Ngu ngốc! Đệ là đồ ngốc nhất thế gian! Không thèm để ý tới đệ nữa !”

“Tỷ ——”

toàn văn hoàn.

~~

Lời cuối sách

Viết tiểu thuyết cổ đại, với tôi mà nói là một hương vị mới, thời gian bỏ ra so với tiểu thuyết hiện đại nhiều hơn, nhưng sau khi hoàn thành, sự vui sướng cũng nhiều hơn so với tiểu thuyết hiện đại.

Bối cảnh cổ đại miêu tả tình cảm của nam nữ, phương diện từ ngữ khiến tôi tốn không ít thời gian, nhưng cũng từ đó học hỏi được rất nhiều, cho dù đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn cảm thấy chưa được hoàn thiện cho lắm.

Tóm lại, tôi rất vui vẻ khi hoàn thành tác phẩm này!

Kết cấu của tiểu thuyết, vấn đề gặp phải chính là tên tác phẩm, giống như lần này, Mạc Nhan tôi thật hao tổn tâm trí muốn chạy trốn, bởi vì tôi có thói quen viết truyện xong mới đặt tên, cuối cùng lúc nào cũng không nghĩ ra được cái gì hay ho, chỉ có thể chờ mong cơ trí của tiểu thư Lâm Bạch là người biên tập.

Lúc này bối cảnh của tiểu thuyết cũng thay đổi, nên đặt tên là gì? Một buổi tối tôi ngồi cố gắng suy nghĩ, đáp án là —— không nghĩ được gì hết !

Đành phải nhanh chóng gọi điện cho bạn trai, mong anh ấy giúp tôi nghĩ, ai ngờ lại không được chút nào, lúc tìm anh ấy, tất cả tên anh ấy nghĩ ra được đều khiến người ta không biết khóc hay cười, cái gì mà “Đại Đường tiểu ký”, “Tình ký Đại Đường”! Mà đáng giận chính là, lại còn có cái tên “Đại đường” “cái chết của ngựa” thời Đại đường”, thật muốn giết người mà !

Xem xong tiểu thuyết cổ đại của Mạc Nhan, mọi người có bình luận gì? Cho dù là tốt hay không tốt, Mạc Nhan luôn hoan nghênh đọc giả gửi thư phê bình chỉ dạy, như thế mới có thể hiểu hết nội dung mọi người mong muốn nhất! Xem tiểu thuyết có người ủng hộ mới có ý tưởng, bằng không liền mất đi ý nghĩa của sự giải trí thanh nhã, không phải sao?

ĐĐ: Hắc hắc...bộ này là bộ hoàn đầu tiên ở nhà ta ~~ *bắt chước Phù nhi tung bông* chắc 2 anh chị cứ như mèo vs chuột á, đuổi tới đuổi lui giống y như tom & jerry , hô hô ~~

PD: Cuối cùng chúng ta đi đến chữ hoàn, *tung hoa*, chứng kiến tình yêu thật đẹp và cảm động của anh Tĩnh và chị Nguyệt, thật không muốn chia tay cặp đôi này. Cảm ơn các tình yêu đã theo dõi và ủng hộ. *ôm mỗi người một cái*

Cảm nhận (Đình Đình) : Chắc , ta không nhớ là edit trn mấy tháng rồi nữa ^^ cơ mà bộ này có lẽ tốc độ khá nhanh nhỉ ^^ Bản thân ta thì thấy trn ngắn quá, chỉ có 10c , chưa khai triển dc nội dung nhiều, khó mà để lại ấn tượng sâu sắc, nhưng vẫn là 1 bộ hay *trn nhà ta phải khen 1 tí, hehe* Nhất là ta rất vui, vì khi edit trn này, ta quen được thêm nhiều reader vô cùng đáng yêu, như nàng kitty kiều vân, nhu mụi, kiss & kill, và mấy tình yêu dễ thương khác nữa ^^ Nói chung là quen biết các nàng ta rất vui, đặc biệt ta thấy reader nhà mình dễ thương lắm nha, ai t cũng bình luận trn, có đề tài để tám, bản thân ta thì không đòi hỏi t nhiều hay ít đâu, ta thích nhất là những t chia sẻ cảm xúc như thế a, ^^ mỗi cái t như vậy là lại có cơ hội giao lưu và làm quen vs các tình yêu, thêm nữa cảm thấy dc động viên nên làm việc cũng năng suất hơn được 1 tí ^^ Nói chung là vô cùng cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ và động viên ta nhé *hun các nàng 10 cái* hắc hắc, xin hết a ~~ *cúi đầu*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-dua-long-vua>